

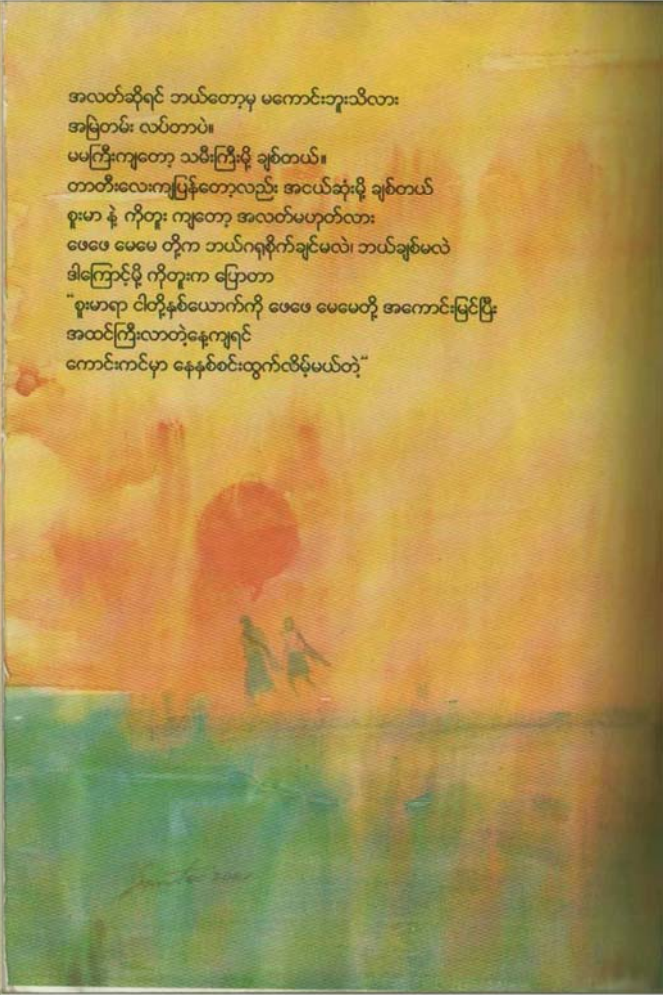
မစန္ဒာ

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

တတိယအကြိမ်

အလတ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူးသိလား
အမြဲတမ်း လုပ်တာပဲ။
မမကြီးကျတော့ သမီးကြီးမို့ ချစ်တယ်။
တာတီးလေးကျပြန်တော့လည်း အငယ်ဆုံးမို့ ချစ်တယ်
စူးမာ နဲ့ ကိုတူး ကျတော့ အလတ်မဟုတ်လား
ဖေဖေ မေမေ တို့က ဘယ်ဂရုစိုက်ချင်မလဲ၊ ဘယ်ချစ်မလဲ
ဒါကြောင့်မို့ ကိုတူးက ပြောတာ
“စူးမာရာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဖေဖေ မေမေတို့ အကောင်းမြင်ပြီး
အထင်ကြီးလာတဲ့နေ့ကျရင်
ကောင်းကင်မှာ နေနှစ်စင်းထွက်လိမ့်မယ်တဲ့”

မဝန္တာ

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

‘စူးမာရေ’

‘အင်း’

‘ငါ တွေးမိတယ်’

‘အင်း’

‘နှင့် အသက် ဆယ်နှစ်နော်’

‘အင်း’

‘ငါ့အသက်ကျတော့ ဆယ့်သုံး’

‘အင်း’

‘မမကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ငါးနှစ်တောင်ကွာတယ်’

‘အင်း’

‘တာတီးလေးနဲ့ နင်ကလဲ ခြောက်နှစ်တောင်ကွာတယ်နော်’

‘အင်း’

‘ဒို့ နှစ်ယောက်ကျတော့ မေမေက ကပ်ပြီးမွေးထားတယ်’

‘အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူးနော်’

‘မမကြီးကိုမွေးပြီးတော့ ဖေဖေ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်တာ အကြာကြီးတဲ့၊ စူးမာကို မွေးပြီးတော့လဲ မေမေ နေမကောင်းလို့ခလေး မယူချင်ပြန်ဘူးတဲ့ ကိုတူးရဲ့အကြာကြီးနေမှ ခလေး ယူတာတဲ့ မမကြီးက ပြောဖူးတယ်’

ကိုတူးသည်မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လဝန်းဝါဝါကို အငေးသားကြည့်နေလေသည်။ ရွန်းမြဲမြဲလရောင်ကြောင့် ကိုတူး၏အသားများသည်ဝင်းဝါနေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားရှိ မဲ့ လေးကိုမူ ခပ်ရိပ်ရိပ်တွေ့ ရသည်။ ထိုမဲ့ လေးပါသောကြောင့်များ ကိုတူးတစ်ယောက် တွေ့ ကရာတွေးပြီး တွေ့ကရာပြောတတ်နေသလားဟု စူးမာ မရေမရာလေး စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ကိုတူးနှင့်စူးမာသည် အသက်တစ်နှစ်သာကွာသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာမတွေးမိသည်များကို ကိုတူးသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြီး အတွေးနယ်ချဲ့ လေ့ရှိလေသည်။ စူးမာကမူ ပျော်ပျော်နေပြီး ပေါ့ပေါ့လေးပင် တွေးတတ်သည်။ သကြားလုံး စားသည်ကအစ စူးမာနှင့် ကိုတူးမတူချေ။

သင်းပျံ့ ပျံ့ လိမ္မော်နံ့ မွှေးပြီး ချိုမြနေသော သကြားလုံးကို စူးမာရလျှင် ဖျတ်ခနဲ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဇိမ်ဆွဲစုပ်ရင်း အရသာခံနေလိုက်မည်သာဖြစ်သည်။ ကိုတူးကမူ သကြားလုံးကို မည်သည့်ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့်လုပ်သနည်း၊ လိမ္မော်နံ့ ဘာကြောင့်မွှေးသနည်း၊ လုံးတူရွယ်တူ ညီညီညာညာလေးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သော စက်မျိုးကား မည်သည့် စက်မျိုးနည်းဟူ၍ ရှေးသရောအခါကစပြီး ဗာရာဏသီချဲ့ ကာတွေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း သူ့ ထက်အရင် စားစရာကုန်သွားသော စူးမာကို သူ့ ဝေစုထဲမှတစ်ဝက်ခွဲပေးရလေ့ရှိလေသည်။

တကယ့်တကယ်တော့လည်း ကိုတူးပြောသည်မှာဟုတ်ပေသည်။ မေမေအနေနှင့် သားသမီးလေးယောက်ကို အသက်ချင်းခြားကာမွေးထားခဲ့သည်ကတော့သိပ်မကောင်းပေ။ မမကြီး နှင့်စူးမာသည်ညီအစ်မဖြစ်သော်လည်း သိပ်တွဲလို့ မရချေ။ မမကြီးစိတ်ဝင်စားသောရွှေဘိုသနပ်ခါး နှင့်မညွန့်ပါတ်ငါး၊ ရက်ပလွန်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စသည်များကို စူးမာ စိတ်မဝင်စားသေးချေ။ စူးမာ နှစ်သက်သော သားရေကွင်း၊ ဂေါ်လီလုံး ရောင်စုံလေးများနှင့် အိုးခွက်ပန်းကန် သေးသေးလေး များကိုလည်း မမကြီးလုံးဝ လှည့် မကြည့် တော့ချေ။

ကိုတူးနှင့်တာတီးလေးကျပြန်တော့လည်း အသက်ထက်ဝက်ကွာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် မမကြီးနှင့်စူးမာလောက် စိတ်ဝင်စားမှုချင်း မခြားနားကြချေ။ တွဲ၍ဖြစ်သေး သည်ဟုဆိုရမည်။ ကိုတူးနှစ်သက်သော သားရေကွင်း၊ လောက်လေးဝှာ၊ သေနတ်၊ ဖန်ဂေါ်လီ စသည်များကို တာတီးလေးလည်း နှစ်သက်သည်သာဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် အကုန်ယူဆော့ လေ သည်။ ထို့ နောက် ဖျောက်ပစ်သည်။ ကိုတူးသစ်ပင်တက်လျှင်လည်း တာတီးလေးတက်ချင်သည်။ ကိုတူး ငါးများလျှင်လည်း တာတီးလေး လိုက်ချင်သည်။ သူ့ အရွယ် ငယ်ငယ်မို့ ကိုတူးလုပ်သမျှ ရှုပ်နေသည်။ တာတီးလေး ကိုတူးနောက်တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ပွန်းပဲ့ပြန်ပါကလည်း မေမေ သည် သားထွေးကို ပျာပျာသလဲ ပွေ့ ပိုက်ကာကိုတူးကိုဆူတတ်သည်။ ကိုတူးမကြာခဏ အဆူခံ ရသဖြင့် ညီအစ်ကိုချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖိုးတာတီးလေးနှင့်ကိုတူး သိပ်ပြီးမတွဲနိုင်ချေ။

စူးမာနှင့်ကိုတူးကျတော့ တွဲဖက်ညီသည်။ ကိုတူး သားရေကွင်းပစ်လျှင် စူးမာလည်းပစ်သည်။ ကိုတူး သစ်ပင်တက်လျှင် စူးမာလည်းတက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာက မိန်းကလေးဆန်ဆန် ရောင်းတမ်းဝယ်တမ်းကစားချင်လျှင်လည်း ကိုတူးက ဈေးဝယ်သူလုပ်သည်။ မီးနှင့်ချက်ပြုတ်တမ်းကစားချင်ပါကလည်း ခြံစပ်ကမန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူ မီးမွှေးပြီး ဒန်အိုးသေးသေးလေးများနှင့် ချက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျားလေး ပင်ဖြစ်သော်လည်း စူးမာတို့မောင်နှမနှစ်ဦး တတွဲတွဲနှင့်ခွဲမရချေ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း စူးမာတို့ နှစ်ဦးကို အတူတူကစား၍အောင် ဆက်တိုက်မွေးပေးထားသော မေမေ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည် ထင်သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ကိုတူးရယ်၊ စူးမာတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေ က ဆက်တိုက်မွေး ပေးထားလို့ တူတူကစားလို့ ရတာပေါ့၊ စူးမာကိုသာ တာတီးလေးနဲ့ကပ်မွေးထားရင် ကိုတူးဘယ်သူ နဲ့ကစားမလဲ၊ ကိုတူးကိုသာ မမကြီးနဲ့ကပ်မွေးထားပြန်ရင်လဲ စူးမာဘယ်သူနဲ့ကစားရမလဲ’

စူးမာက လူကြီးလေးသဖွယ် ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေလေသည်။ လေပြည်အေးသည် ညမွှေးပန်းရနံ့ကိုသယ်ဆောင်ကာ အပြေး လေးဖြတ်သန်းသွားသည်။ လသာသောညများတွင် စာကြည့်စားပွဲကိုသပိတ်မှောက်ကာ လရောင် ထဲ ဆင်းလာလေ့ရှိသည်ကား စူးမာတို့နှစ်ဦးလုံးအကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခင်က အဆူခံကြရသည်။ သို့သော်လည်း လရောင်လဲ့လဲ့သည် မြက်ခင်းပေါ်သို့ဖြာဝေကျလာသောအခါ များတွင်သူတို့နှစ်ဦးလုံးတိတ်တဆိတ်ဆင်းလာမိကြသည်သာဖြစ်၏။

‘မမကြီးစာကျက်နေတယ်၊ ဒို့နှစ်ယောက်ပျောက်နေတာ သတိမထားမိသေးဘူး’

ကိုတူးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိစူးမာတို့အခန်းတွင် မီးလင်းနေ သည်။ မီးရောင်တွင်လှုပ်ရှားနေသော မမကြီး၏အရိပ်ကိုလည်းတွေ့ ရသည်။ မီးရောင်နှင့်အနီး အဝေးကိုလိုက်ပြီးသွယ်နွဲ့သော မမကြီး၏ကိုယ်ဟန်သည် ကြီးလာလိုက်၊ ငယ်သွားလိုက်၊ ရှည်လာ လိုက်နှင့်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေလေသည်။ မမကြီးသည်ထိုင်ရသည်ကိုညောင်းသဖြင့် လမ်း လျှောက်ရင်း စာကျက်နေပြန်ပြီထင်ရင်ရ၏။ မမကြီးစာကျက်သလောက် စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် ကား စာကျက်ပျင်းကြသည်ဟု မေမေက မကြာခင်ကပြောသည်။ တကယ့်တကယ်ဆိုလျှင် ခြောက် တန်းကျောင်းသူ စူးမာနှင့် ခုနှစ်တန်းကျောင်းသား ကိုတူးတို့သည် ဆေးကျောင်းသူမမကြီး လောက် စာကျက်ဖို့ မလိုသည်ကို မေမေတို့ မေ့နေသည်ထင်သည်။

ကိုတူးသည် စိမ်းမြသောမြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်သည်။ပုစဉ်းရင် ကွဲလေးများ၏အသံသည် နားဝတွင်လာပြီးကပ်အော်နေသလို တစ်စီညံနေသည်။ ပုစဉ်းလေးများ နှင့်အတူ အပြိုင်အော်နေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး နို့မသောက်ချင်သော တာတီးလေးသည် ဒေါ်ကြီးသက်ကို ဆန္ဒပြနေပြန်ချေပြီ ထင်သည်။

‘တာတီးလေးကလဲကွာ နွားနို့သောက်ရင် ဘယ်တော့မှ အေးအေး မသောက်ဘူး အမြဲဆူတာပဲ၊ စူးမာတို့လို မဆူတဲ့သူကျတော့လဲ မေမေက နွားနို့မတိုက်ဘူး’

‘နွားနို့က ဈေးကြီးတယ်ဟ’

‘အေးလေ၊ သူက အငယ်ကိုး’

စူးမာသည် လေပျော့လေးနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။ တာတီးလေးကို နေရာတကာညှာ ရမည်၊ ကြင်နာရမည်ဟူသောအသိက စူးမာရင်ထဲတွင်စွဲနေသည်။ ချိုမြရွှင်ပြီးသော တာတီးလေး ၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင် စူးမာရော ကိုတူးပါ စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းသွားမြဲဖြစ်သည်။ တာတီးလေး လက်ညှိုးထိုးသမျှ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းလေးများကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းမြဲဖြစ်ကြလေသည်။

‘ငါ ဒီနေ့ည ဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာပဲအိပ်ချင်လိုက်တာဟာ ဇိမ်ပဲ၊ ကြည့်စမ်း စူးမာ ကောင်းကင်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ ကြယ်တွေကလဲ ပြန့်လို့ လရောင်ကလဲ အေးတယ်၊ ဟော ဘာပန်းနဲ့လေးလဲမသိဘူး၊ ပန်းနဲ့ရော မမွှေးဘူးလား’

‘ညမွှေးပန်းနဲ့ပါ ကိုတူးရာ၊ဒါပေမဲ့ ဒီမှာအိပ်ရင် မေမေဆူမှာပေါ့’

‘မေမေဆူမှာက နောက် မိုးမိမှာက အရင်၊ ညကျရင် မိုးရွာလိမ့်မယ် ငါသိတယ်’

‘အာ ဒီလောက်လသာတာ’

‘လောင်းမလား စူးမာ၊လေထဲမှာရေငွေပါတယ်၊အေးအေးစိမ့်စိမ့်လေး၊ အဲဒီလိုအေးပုံမျိုးက

မိုးရွာခါနီးအေးတာ’

‘မရွာရင်’

‘အို မိုးမရွာရင် နင်ငါ့ဆီကကြိုက်တဲ့ကာတွန်းစာအုပ်ယူလေ’

‘တကယ်နော်’

‘အေး ရွာရင်ကော’

‘ရွာရင်လား’

‘နင့် ဆီက ကားချပ်ဆက်ကစားတာလေး ပေးရမယ်’

‘အင်း ပေးချင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆို မလောင်းနဲ့လေ’

စူးမာသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်းပြုံးနေမိသည်။ ကိုတူးဆီမှကာတွန်းစာအုပ်များကို လိုချင်သော်လည်း ကားချပ်ဆက်ပြီးရုပ်လုံးဖော်ကစားသော သူ့ပစ္စည်းကိုမူ နှမော့နေသည်။

‘မိုးမရွာရင် လောင်းတယ်လေ ရွာရင်မလောင်းဘူး’

‘တယ်သိတတ်တယ် ခွေးစူးမာ’

ကိုတူးသည် သူ့လက်ထဲမှကျောက်စရစ်ခဲလေးနှင့်စူးမာကိုလှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ စူးမာသည် ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်လိုက်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေမိသည်။

‘ရှူး တိုးတိုး ဖေဖေထွက်လာတယ်’

ကိုတူးကလှမ်းပြောသည်။ လသာဆောင်သို့ထွက်လာသော ဖေဖေသဏ္ဍာန် ကို တွေ့ရသည်။ လက်ရမ်းတွင်လက်ထောက်ပြီး ခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးသည် စကားပြောရပ်ပြီးငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။ စာကြည့်စားပွဲမှလစ်ပြေးသွားသောသူတို့နှစ်ဦးကိုလိုက် ရှာလေရော့သလားဟူသောအတွေးလေးနှင့်ရင်ခုန်နေသည်။ ဖေဖေအော်ခေါ်သံကိုနားစွင့်နေ မိကြသည်။ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ဆေးရုံနှင့် ဆေးတိုက်တို့တွင်သာအချိန်ကုန်ပြီး အလုပ်ထဲတွင်နစ်မြုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ယနေ့အလုပ်ပါးသဖြင့် စောစောပြန်လာသောကြောင့်သာ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် လသာဆောင်သို့ထွက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒို့တွေ စာမကျက်တာဆူမလို့လား မသိဘူး’

‘အိုကွာ အခုမှကျောင်းဖွင့်စလေးရယ် ဘာစာမကျက်စရာမရှိသေးပါဘူး’

စူးမာကဖြေသိမ့်သလိုပြောသည်။ ဖေဖေနောက်ကွယ်တွင် မေမေကိုတွေ့ရသည်။ တာတီးလေးသည်လည်း မေမေထမိစကိုဆွဲပြီးလိုက်လာလေသည်။ သူတို့သုံးဦးဆီမှရယ်သံလွင် လွင်လေးသည် လွင့်ယုံ့ လာလေသည်။ ရွှေလတွင်ယုန်ဝပ်ပြီးလပြည့်ဝန်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြနေ လေသည်။ ရွှေလတွင်ယုန်ဝပ်ပြီး ဆန်ဖွပ်သည့်အဖိုးအိုကြောင်းကိုသီကုံးပြောပြနေသည်ထင်ရ၏။ စူးမာသည် သက်ပြင်းလေး ဟင်းခဲချလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် သူတို့နှစ်ဦး ကိုသတိထားမိပုံပင်မပေါ်ချေ။ ဖေဖေခေါ်သံကိုလည်း ကြားရမည်မထင်တော့။

‘ကိုတူးရယ် လာကွာ အိမ်ထဲဝင်ကြပါစို့၊ ပုံသွားနားထောင်ရအောင်’

ကိုတူးသည် အိပ်နေရာမှဖြုန်းခဲထလိုက်သည်။ လေတိုက်ထဲတွင်တော်ကြာအောင် နေခဲ့ကြသဖြင့် အကြောအချင်များတောင့်တင်းနေသည်။ ကိုတူးသည် ကျင်နေသောခြေသလုံးကို ပွတ်သပ်နေစဉ် စူးမာသည်နေရာမှအပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကိုတူးကိုစောင့်နေလျှင် ဖေဖေပုံကိုမို တော့မည်မထင်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဒေါ်ကြီးသက်ကိုပင်ဝရုန်းသုန်းကားဝင်ပြီးတိုက်မိ သေးသည်။ မြည်တွန်တောက်တီးကျန်ခဲ့သောအသံကိုပင် ဂရုမပြုအား ထစ်ကျော်နင်းပြီးခုန်တက် ခဲ့လေသည်။

‘အဲဒါနဲ့သိကြားမင်းကြီးကလဲ ယုန်ကလေးရဲ့ သီလနဲ့စေတနာသဒ္ဓါတရား ကိုနောင်လာနောက်သားတွေသိအောင်ဆိုပြီး လထဲမှာရှိတဲ့တောတွေ၊ တောင်တွေကို အဝေးက နေကြည့်ရင်ယုန်ရုပ်သဏ္ဍာန်လေးပေါ်နေအောင်ဖန်တီးခဲ့တယ်တဲ့၊ ကဲ ပြီးရော’

‘ဟင်’

စူးမာမောသွားသည်။ စူးမာအမိပြေးလာခဲ့သော်လည်း ဖေဖေပုံပြင်သည် အဆုံးသတ်သွားပေပြီ။ မေမေမေ့ခြေရင်း သမံတလင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေမိလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ အလတ်နှစ်ကောင် စာမကျက်ဘဲ ဘယ်ပျောက်နေကြလဲ၊

ဪ စူးမာရယ် သံမံတလင်းပေါ်မှာဒီလိုပဲထိုင်ချရသလား’

မေမေကဆီးပြောသည်။ စူးမာသည် မေမေခြေသလုံးကိုမိုထိုင်ရင်း မေမေပေါင်ပေါ် တွင် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် စူးမာ၏ဘေးတွင်ပင် ကပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက် ထဲမှညဗွေးပန်းခက်ကလေးကို မေမေအားလှမ်းပေးလိုက်သည်။ မေမေသည် ညဗွေးပန်းခက်က လေးကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းယူပြီးရှိုက်နမ်းလိုက်သည်။ စိမ်းရင့်ရင့်ပန်းခက်ကလေးမှရနံ့ သည်ကြိုင် နေသည်။

‘ဖေဖေ ပုံပြောပြ’

‘ဟောဗျာ အခုပဲပြောပြီးတယ်’

‘ထပ်ပြောပြ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ပြန်ပြောပြ’

‘တော်စမ်းပါကွယ် ကလေးလဲမဟုတ်နဲ့’

ဖေဖေသည် တာတီးလေးကို အောက်ဘက်သို့ချလိုက်သည်။ မေမေပေါင်ပေါ်သို့ တာတီးရောက်သောအခါ စူးမာသည် နောက်ဘက်သို့ဆုတ်လိုက်ရသည်။ မဆုတ်၍လည်းမဖြစ် တော်ကြာနေ မေမေက ‘စူးမာရယ် လွတ်လွတ်နေစမ်းပါ။ အိုက်ရတဲ့အထဲ’ ဟုပြောပြီးဖယ်ခိုင်း မည်ဖြစ်သည်ကို စူးမာကြို၍သိထားသည်။

‘လထဲကယုန်ရုပ်လေးအကြောင်းပြောပြတယ်၊ ပေပေကပြောပြတယ်၊ သိလား မမစူး’ တာတီးလေးကပြောသည်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြုံးရင်း မေမေလည်ပင်းကိုသိုင်း ဖက်ထားသော တာတီးလေးကိုစူးမာသည် ငေးငေးလေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒီလိုဆို မေမေပြောပြ’

‘ဘာရယ်’

‘ပုံပြောပြ’

‘အို မအားပါဘူး မစူးရယ်၊ သားသားကိုလဲသိပ်ရဦးမယ်၊ ပုတီးလဲစိပ်ရဦးမယ်’

‘အင်း ပြောပြ’

‘တော်စမ်း စူးမာ သွားခြေဆေးလက်ဆေးမျက်နှာသစ်၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီး သွားတိုက်ဖို့

လဲ မမေ့နဲ့ မေမေမအားတာကို ဘာလို့ရှုပ်ချင်နေတာလဲ’

ဖေဖေက ခပ်တင်းတင်းလေးဝင်ပြောသည်။ စူးမာမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများတွင်မျက် ရည်စိမ်းခနဲဝဲလာသည်။ မှုန်တေတေ မျက်နှာလေးကို အောက်ဘက်ငုံထားပြီး မျက်တောင်တဖျတ် ဖျတ်ခတ်နေမိစဉ်တွင် ကိုတူးဆီမှ ပင့်သက်ရှိုက်သံလေးကို မသဲမကွဲကြားရလေသည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသောကိုတူးသည် စူးမာ၏ပုခုံးကိုခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ပြီး ညင်သာစွာပြောလေသည်။

‘စူးမာရာ လာဟာ ခြေထောက်ဆေးကြပါစို့၊ နက်ဖြန်ကျရင် ငါပုံအသစ်တစ်ခုပြောပြပါ’

မယ်’

‘ဟုတ်တယ် အကောင်းပြောတာ အဲဒီတာဇံကခေါ်လိုက်ရင် ကျားတွေဆင်တွေလာ
ရောတဲ့၊ သူ့ဆီမှာလဲ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီညီမလေးကျတော့ မျောက်တွေကိုအုပ်ချုပ်
တယ်တဲ့။ မျောက်လွဲကျော်၊ တောမျောက်၊ မျောက်ဝံ၊ မျောက်ဖင်နီ၊ အို မျောက်တွေအားလုံး သူ့
တပည့်တွေချည်းပဲတဲ့၊ မိုးပျံအောင်ဆော့တတ်လို့ သူ့နာမည်ကတာပျံတဲ့လေ။ သူ့တို့နှစ်ယောက်မှာ
ညီလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အသားလေးကဖြူဖြူ၊ ရယ်လိုက်ရင်ပါးချိုင့်လေးနဲ့၊ သွား
တက်ကလေးနဲ့ သိပ်ပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့’

တာတီးလေး၏မျက်လုံးလေးများသည် ပြူးဝိုင်းလာသည်။ ကိုတူးပြောသောပုံပြင်တွင်
နှစ်မျောပြီး ပါးစပ်လေးဟနေသည်။

စူးမာကမူ ဆီးငံစေ့ကိုဖိခံဆွဲပြီးစုပ်နေရင်း စိတ်ပါလက်ပါပြောနေသော ကိုတူးကိုငေး
ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပုံပြောနေသောကိုတူး၏နေရာတွင် မေမေ့သဏ္ဍာန်ကို
စူးမာဖန်ဆင်းပြီးကြည့်နေမတတ်တိသည်။ မေမေသည် စူးမာတို့အေးအေးဆေးဆေးရင်းရင်းနှီးနှီး
မနေနိုင်သည်မှာကြာချေပြီ။ တာတီးလေးမမွေးခင်က တိုးဝင်ခဲ့ရသောမေမေရင်ခွင်နွေးနွေးကို
စူးမာမကြာခဏ တသမိသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးကို မျှပြီး ထွေးပိုက်ခဲ့သော မေမေရင်ခွင်ကို နောက်
ပိုင်း၌ တာတီးလေးတစ်ဦးတည်း မူပိုင်ရရှိသွားလေသည်။ မေမေ့အာရုံသည်လည်း စူးမာနှင့်
ကိုလေးတို့ကိုမေ့လျော့ပြီး ချစ်စဖွယ်သားထွေးလေးဆီသို့ စုပုံ ကျရောက်သွားဟန်ရှိသည်။ စူးမာ
နှင့်ကိုတူးတို့သည် ညီထွေးလေးကိုအများနည်းတူချစ်ရင်း ငေါင်းစင်းစင်းလေးကြီးပြင်းခဲ့ကြရ
လေသည်။

‘အဲဒီညီလေးကတော့ ခွေးတွေကို အုပ်ချုပ်တယ်တဲ့။ အင်းခွေး၊ မြန်မာခွေး၊ ခွေးသမင်
အယ်ဆေးရှင်း၊ ချင်းခွေး၊ ခွေးပု၊ ခွေးဝဲစား၊ ခွေးဘီလူး၊ ခွေးမှင်စာ ဟာ အကုန်လုံးသူ့စကားကိုနား
ထောင်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်တဲ့။ သူ့အမိနဲ့ကိုမနာခံရင် သူက ခွေးတွေကို ခြေထောက်
နဲ့ကန်ကန်ပြီး ဆုံးမလို့ သူ့နာမည်က တာကန်တဲ့၊ သူ့ကိုတာကန်လို့ခေါ်ကြတယ်တဲ့’

‘တိုတိုသူးက တာဇံ၊ မမစူးက တာပန်၊ တားတားက တာကန်လား’

‘ဒါပေါ့ကွ’

တာတီးလေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေလေသည်။ ကိုတူး၏ပုံပြင်ကို
သဘောကျသဖြင့် စူးမာသည် ပြူးရယ်နေမိသည်။ ကိုတူးကို တိုတိုသူးဟုခေါ်သည်။ သားသား
ကျပြန်တော့ တားတားဖြစ်ပြန်ချေပြီ၊ တသံနှင့်သသံကို တလွဲစီ ဆိုတတ်လေသည်။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲမှစကားသံများသည် လွင့်ယုံ့ပြီးတက်လာသည်။ မေမေ့သူ
ငယ်ချင်းများဖြစ်သော အံတီမြ၊ အံတီကြည် စသူတို့ရောက်လာလျှင် မေမေသည် တာတီးလေးကို
ပင်ခေတ္တမျှမေ့လျော့သွားလေ့ရှိသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုပြောဆိုပြီး ရယ်မောနေတတ်
ကြသည်။

‘အံတီလှ ပါသေးလားမသိဘူး’

‘ပါဘူး အဲဒီမိန်းမကြီးကို တားတားတိတ်မုန်းတာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဟယ် ချစ်စရာလေးဆိုပြီး တားတားပါးကိုလိမ်ဆွဲတယ် အာ တား နာသွားတာ အရမ်း’

တားတီးလေးသည် သူ့ပါးကိုပွတ်ကာ ယခုပင်နာသွားသယောင် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ပြောသည်။ ဖောင်းပြည့်နေသောတားတီးလေး၏ပါးပြင်ကလေးသည်လည်း ဆွဲချင်စရာမို့ ကိုတူး သည်ပြုံးရယ်ရင်းခေါင်းကို သာသာလေးပုတ်လိုက်သည်။

စူးမာသည်ပါးစပ်ထဲမှဆီးစေ့ကလေးကိုထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဇိမ်နှင့်ဆွဲကာစုပ် ထားသောကြောင့် အသားတစ်မျှင်မျှမကျန်အောင်ပင် ပြောင်နေချေပြီ။ နေရောင်တွင်ထောင်ကြည့် ပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့လွှဲ၍လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ဆီးစေ့လေးသည် အရှိန်နှင့်ဝေးဝေးပြေးသွားပြီး ခြံ စပ်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးခြေရင်းသို့ကျသွားလေသည်။ ခက်လက်စည်ပင်သော မန်ကျည်းပင်ကြီး သည် ဟိုဘက်ခြံနှင့်ဒီဘက်ခြံကို တစ်ဝက်စီဝေမျှပြီးအုပ်မိုးထားလေသည်။

‘ကိုတူးရေ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာအိမ်လေးဆောက်မယ်ဆို’

‘အေးလေကွာ သိပ်ဆောက်ချင်တာပဲ’

‘မဆောက်သေးဘူးလားကွာ’

‘ငါမှမဆောက်တတ်သေးတာ’

‘တိုတိုသူး တားတားလဲ နေမယ်နော်’

တားတီးလေးသည် ကိုတူး၏လက်ကိုဆွဲကာပူဆာသည်။ စူးမာကမူ မန်ကျည်းပင် ညိုညိုကြီးကိုငေးကြည့်နေရင်း အန်တီအေးကိုသတိရနေမိသည်။ အန်တီအေးသည် တစ်ဖက်ခြံက တိုက်ဝါဝါတွင်နေသူဖြစ်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ဦးလုံး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင်ဆော့က စားပြီးမောသောအခါ အန်တီအေးဆီသို့ပြေးမြဲဖြစ်သည်။ သူ့လက်ဖြစ်ဆီးယိုများကိုသော်လည်း ကောင်း၊ အန်တီအေးကဆီးပြီးအမောပြေတိုက်ကျွေးတတ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောလကမူ အန်တီ အေးသည် သူ့ခြံနှင့်တိုက်ကို အပြီးရောင်းသွားခဲ့လေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် အန်တီအေး နှင့်တကွ ဆီးယိုချိုချိုမွှေးမွှေးကိုပါလွမ်းရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။ တိုက်ဝါကြီးကို တံခါးပိတ်ထား သည်မှာကြာချေပြီ။ ယခုတော့ကားတစ်စီးဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လူသစ်များရောက်လာချေ ပြီထင်သည်။

‘အကုန်လုံးလူကြီးတွေချည်းပဲဟ၊ ဒို့လိုအရွယ်တွေလဲမပါဘူး။ ဟော ဟိုအင်္ကျီအစိမ်း နဲ့လူကတော့ မမကြီးတို့ အရွယ်လောက် ထင်တယ်နော်’

ကိုတူးသည် ကင်းပုံရွက်များကိုလက်နှင့်ဖယ်ရှားကြည့်ရင်း တီးတိုးပြောသည်။ နီနီရဲရဲ ကင်းပုံသီးမှည့်လေးများသည် ကိုတူး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ချစ်စဖွယ်တွဲလဲကျနေကြသည်။ စူးမာသည်

ကင်းပုံသီးလေးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲခူးယူလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင်လှည့်ကစားနေမိသည်။ ဒေါ်ကြီး သက် ချက်လေ့ရှိသောကင်းပုံသီးဆီပြန်ဟင်းလေးကိုမြင်ယောင်လာသဖြင့် အများကြီးခူးသွားပြီး မျက်နှာလုပ်ရကောင်းမလားဟုစဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့လိုအရွယ် ကစားဖော်မပါသဖြင့် လူသစ် များအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုလျော့နည်းသွားလေသည်။

‘မိန်းမကြီးက အန်တီအေးလိုသဘောကောင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’

‘ဘာလဲ ကိုတူးက မုန့်ညာစားချင်လို့လား’

စူးမာသည်လက်ကောက်ဝတ်တွင်စွပ်ထားသော သားရေကွင်းလေးကိုဖြုတ်ယူလိုက် ပြီး ကိုတူးဘက်သို့ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ကိုတူးခေါင်းပေါ်တွင်တွဲလဲခိုနေသော ကင်းပုံသီးနီနီများထဲ မှအနီအရင့်ဆုံးအသီးလေးကိုရွေးပြီး တည့်မတ်စွာချိန်နေလေသည်။ အသီးညှာတံကိုတည့်တည့် ထိပြီး ကင်းပုံသီးနီနီလေးသည် ကိုတူးခေါင်းပေါ်သို့ထောက်ခနဲပြုတ်ကျသွားလျှင် အတော်ပင်ပျော် စရာကောင်းမည် ဖြစ်၏။ တော်ကြာနေ သားရေကွင်းက ကင်းပုံသီးကိုမထိဘဲ ကိုတူး၏နောက်စေ့ ကို ဖတ်ခနဲပြေးဆော်ပါက ကိုတူးတစ်ယောက် မျောက်ခုန်သလိုထုခုန်လိမ့်မည်ထင်သည်။ စူးမာ သည် မျက်စိလေးတစ်ဖက်မှိတ်ကာ အသေအချာ ချိန်ရွယ်ရင်းပြုံးနေမိသည်။

‘ဟိုလူကြီး ငါတို့ဘက်ကိုလာနေတယ်၊ အံ့မာ သူ့ကြည့်ရတာဗလကောင်းတယ် ဆရာ ဟယ် ဟယ် ဟော ဟင် စူးမာ နင်ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ဟောတော့’

စူးမာပစ်လွှတ်လိုက်သော သားရေကွင်းသည် ကင်းပုံသီးကိုလည်းမမှန်၊ ကိုတူး၏ နောက်စေ့ကိုလည်းမထိ၊ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ပြီးပြေးထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် စူးမာတို့ဘက် လျှောက်လာနေသော တစ်ဖက်ခြံမှလူ၏ မျက်နှာကိုမှ တည့်တည့်ထိခတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ဟန် ရှိသည်။ တော်ပါသေးသည်။ သားရေကွင်းက အရှိန်ပျော့ သွားပြီဖြစ်၍ သိပ်ပြီး နာကျင်ဟန်တော့ မရှိ။ သို့ရာတွင် အတော်ပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံရသည်။ မြေပေါ်ကျသွားသော သားရေကွင်း လေးကို ကုန်းကောက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ချဉ်းကပ်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က မျက်စိကို အုပ်ထား သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ထိစရာနေရာ အများအပြားရှိသည့်အနက် သားရေကွင်းအစုတ်အနာသည် မျက်လုံးကိုမှ ဒါရိုက်ဟစ်ပြေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံရသည်။

‘ဟေး ချာတိတ်’

‘စူးမာ ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ’

‘ဒီသားရေကွင်း မင်းပစ်တာလား’

‘အို စူးမာ ကိုတူးခေါင်းပေါ်က ကင်းပုံသီးကိုပစ်ထားပါ’

‘ကိုတူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကိုတူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘သူပေါ့’

စူးမာသည် ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးရပ်နေသော ကိုတူးကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ မျက်နှာစိမ်း၏အကြည့်က သူ့ဘက်သို့လှည့်လာသောအခါ ကိုတူးသည် အဟဲခနဲ အူချာချာရယ် လိုက်သည်။ စူးမာကိုယ်စား တောင်းပန်သောအကြည့်လေးနှင့် သွားဖြဲပြနေသော ကိုတူးကိုကြည့် ရသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

‘ဟင်’

စူးမာကသာ ကိုတူးကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်နေသော်လည်း တစ်ဖက်ခြံမှ မျက်နှာစိမ်း သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံရလေသည်။ ကိုတူးကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘မတော်လို့ထိတာပါ သူကသိပ်ဆော့တာ’

ကိုတူးသည် မျက်နှာကိုအချို့ဆုံးထားပြီး စကားပြောပြောလေသည်။ လူစိမ်းကမူကိုတူး ၏တောင်းပန်စကားကိုသတိထားမိပုံပင်မရ၊ ကိုတူးမျက်နှာကိုသာ ခပ်တွေတွေငေးကြည့်နေလေ သည်။

စူးမာလည်း ဘာပြောရမည်မသိသည့်အတွက် သူ့လက်ကောက်ဝတ်တွင်ကျန်နေ သေးသော သားရေကွင်းအနီနှင့်အဝါလေးကိုလိမ်၍ ကစားရင်းငြိမ်နေမိလေသည်။ ကိုတူးခမျာ လည်း မချီသွားဖြစ်လေးနှင့် ခေါင်းကုတ်နေရှာသည်။

ငြိမ်တိတ်နေသောအခြေအနေကို ရုတ်တရက်ကယ်ဆယ်လိုက်သူကား တာတီးလေး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာရင်း မကျေမချမ်း အော်ဟစ်လာလေသည်။

‘မမစူး တိုတိုသူး တားတားကိုလဲ မစောင့်ဘူး၊ တားတားကို ထားခဲ့တယ် တားလိုက်ခဲ့ မှာပေါ့’

‘တာတီးလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း’

‘တားတားကို ဘာလို့မစောင့်လဲ တားလဲလိုက်ချင်တာပေါ့၊ တားလဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့’

ဟင် အဲဒါ လူတစ်လား’

ကိုတူးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသောသူကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး စွတ်ရွတ်မေးလိုက်သော တာတီးလေး၏အသံကကျယ်လောင်လှသည်။ သူသည်မျက်မှောင်တစ်ချို့ထပ်တွန့်သွားပြီး တာတီး လေးဘက်သို့လှည့်သွားလေသည်။ သူ့အရပ်နှစ်ပြန်လောက်ရှိသော ကိုလူစိမ်းအားမော့မော့လေး ကြည့်ရင်း တာတီးလေးသည်ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ရွှင်ရွှင်လေးပြုံးပြ လိုက်လေသည်။

‘ဘာပြောတယ်’

‘အတိုကြီးက ဟိုဘက်အိမ်ကလူတစ်လား’

‘လူတစ်’

‘အင်းလေ လူတစ်လားလို့’

‘လူတစ်လား’

‘သူက လူသစ်လားလို့မေးနေတာပါ’

ကိုတူးကမနေနိုင်တော့ပဲ စကားပြန်ဝင်လုပ်ပေးရလေသည်။ မျက်မှောင်အချိုချိုတွန့်နေသော ကိုလူစိမ်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မှောင်အတွန့်ပြေသွားလေသည်။ တာတီးလေး၏ ပြုံးချိုချိုမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဗျား ကျွန်တော်က ဟိုဘက်အိမ်က လူသစ်ပါခင်ဗျား၊ နာမည်က အောင်ကျော်နိုင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီကမိတ်ဆွေကြီးကရော နာမည်လေး တဆိတ်မသိဘူးလား’

‘တားနာမည်ကတော့ တားတားပေါ့၊ မမစူးတို့ကတော့ သာသီးလေးတဲ့’

‘သာသီးလေး’

‘သာသီးလေး ဟုတ်ပါဘူး၊ သာသီးလေးပါ’

‘သူက တာတီးလေးလို့ပြောတာပါ’

မနေနိုင်သော ကိုတူးကစကားပြန်ဝင်လုပ်ပြန်သည်။ စူးမာကမူ ဘာတစ်ခွန်းမျှဝင်မပြောဘဲ ပြဇာတ်ကြည့်နေသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ဦးလိုငြိမ်နေလေသည်။ ပွင့်လင်းဖော်ရွေဟန်ရှိသော အောင်ကျော်နိုင်အမည်ခံ အိမ်နီးချင်းအသစ်၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ရင်းတစ်ခါတစ်ရံ စူးမာတို့နှင့်အတူ ခွက်ပစ်တန်း ကစားတန်ကောင်းရဲ့ ဟု ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲတွေးနေမိသည်။ မမကြီးအရွယ်လောက်ရှိပြီဖြစ်၍မမကြီးလိုပင် စာအုပ်ထူကြီးများထဲတွင်သာ နစ်မြုပ်နေသောသူလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူတို့အရွယ်မျိုးသည် အထဲတွင်ကျောက်ခဲထည့်ပြီး အဝကိုပိန်အောင်ထုထားသောနို့ဆီခွက်ကိုသတိပင်ရချင်မှကြတော့ပေမည်။

‘ဪ သားက မိတ်ဆွေတွေ တွေနေမှကိုး’

ရယ်သံ စကားပြောသံများကြောင့် စူးမာတို့အနီး ထပ်ရောက်လာသောမိန်းမကြီးက ပြောလေသည်။ ဆံထုံးများကိုမြင့်မြင့်ထုံးထားပြီး နဖူးပြင်သည်လေးဒါင့်စပ်စပ်နှင့်မို့ မဟာဆန်သောရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်လေသည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြုံးနေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းသောသူလက်ချောင်းလေးများကိုငေးကြည့်ရင်း အန်တီအေးလို ဆီးယိုမှထိုးတတ်ပါ့မလားဟု စူးမာစိုးရိမ်နေမိလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေကိုကြည့်ပါဦး မေမေရဲ့ ၊ ဒီကမိတ်ဆွေကြီးနာမည်က တာတီးလေးတဲ့၊ သူကရော ကြည့်ပါဦးမေမေအမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် အငယ်လေးနဲ့မတူဘူးလား’

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးနားကပ်လာပြီး ကိုတူးမျက်နှာကိုအသေအချာငုံ့ကြည့်လေသည်။ ကိုတူးသည် အနေရအထိုင်ရခက်သလို မျက်နှာလေးနီမြန်းလာပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။

‘အဲဒီလို ခပ်စောင်းစောင်းလေးနေရင်ပိုတူတယ်၊ နှုတ်ခမ်းဖျားကလဲ မဲ့လေးနဲ့၊
မျက်နှာသွယ်ပုံကတူနေတယ်၊ ဪ့ဟော်မောင်သွင် မြင်ရင်တော့ ဘယ့်နှယ်နေမယ် မသိ’

‘အဲဒီ အငယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

စူးမာကဖျတ်ခနဲဝင်မေးလိုက်မိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည်စူးမာ၏မေးခွန်းကိုကြား
ပုံမရဘဲ ကိုတူးကိုသာ ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှိုင်းညိုညိုနှင့်
ဝေနေကြသည်။

စူးမာသည် သားရေကွင်းအဝါလေးကို လိမ်ကစားနေရင်း သူ့မေးခွန်းကိုဖြေခိုးနှင့်နား
စွင့်နေမိသည်။ ကိုတူးနှင့်တူသောသူကို သိချင်သော စိတ်ကလေး ဆူဝေနေသည်။ သက်ပြင်း မသိ
မသာရှိက်လိုက်သော အိမ်နီးချင်းအသစ်များကိုကြည့်ရင်းထပ်၍လည်း မမေးဖြစ်တော့ချေ။

‘ဟေ့ ဒီနေ့ ဆရာက စာတွေပြန်မေးမယ်တဲ့၊ ယူ ကျက်ခဲ့ရဲ့လား’

‘ကျက်ခဲ့ပါတယ်’

စူးမာသည် စာအုပ်ကလေးကို တဖြတ်ဖြတ်လှန်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အတန်းပိုင်
ဆရာ ဝင်မလာသေးသောကြောင့် အတန်းထဲတွင် စကားသံများ ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်နေသည်။
ရှေ့တန်းမှ မိန်းကလေးများဆီမှ တီးတိုးပြောနေသလို နောက်ဘက်တန်း ယောက်ျားလေးများဆီမှ
စကားသံများကိုလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားနေရသည်။ မုန့်စား ကျောင်းဆင်းပြီး ကျောင်းပြန်တက်
စဖြစ်၍ အတန်းသည်မငြိမ်သက်သေးချေ။ အတန်းမော်နီတာ ထွေးမြင့်ကလည်းစကားများသူများ
ကို နာမည် မမှတ်အားသေးသောကြောင့်ထင်သည်။

စူးမာတို့ကျောင်းသည် ယောက်ျားလေးရာ မိန်းကလေးပါပေါင်းထားသော ယခင်သာ
သနာပြုကျောင်းဖြစ်သည်။ စူးမာအသက်က ဆယ်နှစ်နှစ်၊ စူးမာအတန်းက ခြောက်တန်းဖြစ်၍ အ
တန်းနှင့် အသက်သည် အလောတော်ပင်ဖြစ်သည်ဟု မေမေကပြောသည်။ သို့ရာတွင် စူးမာတို့အ
တန်းထဲတွင် စူးမာထက်အသက်ကြီးသော မိန်းကလေးများလည်းရှိသည်။ စူးမာနှင့်ရွယ်တူလည်း
အများအပြားရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မိတ်ကပ်၊ ရေမွှေးနှင့်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတို့ကိုအသင့်
အတင့်စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ ခင်သန်းနု၏ကိုယ်လုံးအလှနှင့်ပတ်သက်၍လည်း စကားပိုင်း
ဖွဲ့တတ်ကြသည်။ စူးမာသည် သူတို့စကားပိုင်းတွင် မဝင်နိုင်ပေ၊ ဝင်၍နားထောင်ပြန်ပါကလည်း
အပြန်အလှန် မပြောနိုင်ချေ။ တက်ထရွန်ဈေး၊ ဖော့ဈေးကိုလည်းမသိ၊ လှိုင်းကြီးလှိုင်းလတ်ကို
လည်း ယောင်ဝါးဝါးပေမို့ ငေးနေရတတ်သည်။ စူးမာနှင့်တစ်ခုကျော်တွင်ထိုင်ရသော သီတာအေး
နှင့်ကား စူးမာ စကားပြော၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးပြောလျှင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုအကြောင်း၊ ပုံပြင်အ
ကြောင်း၊ သီတာတို့အိမ်အကြောင်း၊ စူးမာတို့အိမ်အကြောင်းပေမို့ နှစ်ဦးစလုံးစိတ်ဝင်စားကြသည်။
အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စာဖတ်သော သီတာအေးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မျက်မှန်ထူလေး

တပ်ကာ စာကြမ်းပိုးရုပ်ကလေးပေါက်နေသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့်ပိန်လျားသော စူးမာသည်ကား ကလေးရုပ်သွင်မပျောက်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် စူးမာနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးများကပင် စူးမာကို တစ်ဆင့်နှိမ့်ပြီး တွေးလေ့ရှိလေသည်။ စူးမာ လူလားမမြောက်သေး။

စူးမာနှင့်ခုံချင်းယှဉ်လျက်ထိုင်ရသော ကေသွယ်မြင့်ကဆိုလျှင် စူးမာကို တကယ်ကလေးလိုပင် သဘောထားဟန်ရှိသည်။ ပွင့်စ ပန်းလေးသဖွယ် လန်းဆန်းဖွံ့ထွားသော ကေသွယ်မြင့် နှင့်ယှဉ်လျှင် စူးမာသည် ကလေးသဖွယ်သေးသေးညှပ်ညှပ်ကလေးဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟေ့ ယူ ဘော်ဒီအင်္ကျီ မဝတ်သေးဘူးလား’

‘ဟင့် အင်း’

စူးမာသည်ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း ကေသွယ်မြင့်ကိုငေးငေးလေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေချုပ်ပေးသော ရှင်မီးအင်္ကျီလေးများကိုသာ စူးမာဝတ်နေကျဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်နေရာတွင် ဖောင်းမို့ပြီးဇနားလှလှတပ်ထားသော ဘော်ဒီအင်္ကျီကို စူးမာသည် ကေသွယ်မြင့်တို့ကဲ့သို့တစ်နေ့နေ့ဝတ်လာရမည်ထင်သည်။ တကယ်ပင် မဝတ်ရသေး။ စဉ်းစားကြည့်ရုံနှင့် စူးမာ အသက်ရှုကျပ်လာသည်။ ကေသွယ်မြင့်သည်နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးဆက်မေးလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ယူ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးပေါ့’

‘အပျို’

‘အေးလေ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးလား’

စူးမာနားရှုပ်သွားသည်။ ကေသွယ်မြင့်၏ဆံပင်နှစ်ဖက်ကို ခွဲချည်ထားသောဖဲကြိုးနီနီလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သဘောပေါက်အောင်ကြိုးစားနေမိသည်။ ကေသွယ်မြင့်သည် တိုးတိုးလေးရယ်လိုက်လေသည်။

‘ယူကလဲ နားဝေးလိုက်တာလွန်ရော၊ ဒီအရွယ်ဆိုရင် ဓမ္မတာဖြစ်သင့်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ဓမ္မတာ’

‘အင်းလေ ယူ ဓမ္မတာမဖြစ်သေးဘူးလား၊ အဲဒါဖြစ်ရင် ဝလာမှာ’

‘ဓမ္မတာ ဆိုတာ ဘာလဲ’

စူးမာအသံ တော်တော်ကျယ်သွားသည်။ ကေသွယ်မြင့်က စူးမာ၏လက်ကိုကုတ်ပြီး သတိပေးချိန်တွင်ပင် နောက်ဘက်မှခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံများကို ကြားရသည်။ အောင်တိုးဝင်းတို့ လူသိုက်ဖြစ်သည်။ ကိုတူးတို့အရွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုတူးနှင့်မတူကြချေ။ သူတို့၏ဆံပင်များသည် နားရွက်ထိသာအုပ်သောစူးမာ၏တိုကပ်ကပ်ဆံပင်လေးထက်ပိုပြီးရှည်လျားသည်။ ဆရာ၏ အလစ်တွင် စီးကရက် လက်ကြားညှပ်ချင်သည်။ မိန်းကလေးများကို မျက်လုံးမှေးပြီး မျက်တောင်စင်းပြီးကြည့်တတ်ကြသည်။ စူးမာတို့နားမလည်သော ဘန်းစကားများကိုလည်း ရေလဲသုံးတတ်ကြလေသည်။

‘ဓမ္မတာဆိုတာ ဘာလဲ’

သူတို့၏ရယ်သံကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ဖြစ်သွားသောစူးမာက တိုးတိုးလေး ထပ်မေးသည်။ ထိုအခါကျမှရယ်သံများပို၍ကျယ်လာလေသည်။ ကေသွယ်မြင့်သည် စူးမာကိုရယ် လည်းရယ်ချင်၊ စိတ်လည်းညစ်သောအသွင်နှင့်ကြည့်နေလေသည်။

‘သူ့ကို အဲဒီအကြောင်းမမေးနဲ့၊ ဂေါ်လီတစ်လုံးဘယ်လောက်လဲမေး၊ သရေကွင်းတစ် မတ်ဖိုး ဘယ်လောက်ရလဲ မေး’

အတန်းထဲသို့ ဆရာ ရောက်မလာသေးသောကြောင့် ဆူဆူညံညံ လှုပ်ရှားနေသည်။ ဆူညံနေသောစကားသံများကြားထဲမှ အောင်တိုးဝင်း၏အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာသည်။ စူးမာ မျက်နှာကိုရေနှေးနှင့်ပက်လိုက်သလို ပူခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ရယ်ရခက် ငိုရခက်နှင့် ပြီး မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသောကေသွယ်မြင့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆိုလိုရင်းကို ရေးရေးမျှသဘောပေါက်လာလေ သည်။

‘ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမလဲ မဟုတ်နဲ့၊ အလကား ကျပ်မပြည့်တဲ့ ငါးဖောင်ရိုးကလေး’ စူးမာ၏လွယ်အိတ်ပေါက်ထဲမှ ဖန်ဂေါ်လီပြာပြာလေး ထောက်ခနဲကျ ပြီး ကြမ်းပေါ် တွင်လိမ့်သွားချိန်၌ ထောမနာပြုသံသည်ထပ်၍ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ စူးမာ မျက်မှောင်လေး ကုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

‘အောင်မယ်လေးဟဲ့ ဓမ္မတာဆိုတာဘာလဲတဲ့ ဟီ ဟီ’

စူးမာမျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မိလေသည်။ စူးမာ ဘာကိုမျှလည်းသတိမရတော့ချေ။

‘အောင်မလေး ဗျာ’

စူးမာပြန်လည်သတိပြုမိချိန်တွင် အောင်တိုးဝင်းသည် သူ့နဖူးကို သူ့အုပ်ရင်းညည်း နေလေသည်။ ခုံပေါ်တွင် ဒီဂရီတိုင်းသောကော်ပြားလေးနှင့်ပေတံတို၊ ခဲဖျက်ကလေးများ လွင့်ကျ နေသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် စန့်စန့်ကလေးလဲလျောင်းနေသည်ကား ကွန်ပါဘူစီမ်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့ရှိကွန်ပါဘူးနှင့် အောင်တိုးဝင်း၏နဖူးပြောင်ပြောင်ကိုတအားလွှဲကာပစ်ပေါက်လိုက်မိပြီဖြစ် ကြောင်းသတိပြုမိပြီး ချွေးများစို့လာသည်။

တတန်းလုံးငြိမ်တိတ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာ ပေးနှင့်ရပ်နေသော စူးမာကိုလည်းကောင်း၊ နဖူးပြင်တွင် ချက်ချင်းနီရဲကာ ဖူးဖူးယောင်လာသော အောင်တိုးဝင်းကိုလည်းကောင်း မှင်တက်မိသလို ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဆရာက မေးသောအခါ စူးမာ ဘာဖြေရမည်မသိချေ။ အောင်တိုးဝင်းကလည်း မျက် လွှာချပြီးငြိမ်နေသည်။ ကေးသွယ်မြင့်ကလည်း ဘာမျှမသိသလို မှင်သေလှသည်။ သို့ရာတွင် တစ် ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စူးမာ အသားလွတ်ထပြီး လက်စွမ်းပြကြောင်း ပေါ်လာသည်။ အောင်တိုး

ဝင်းပြောသောစကားများကိုကား မည်သူမျှအသေအချာမသိ။ သိအောင်လည်းစူးမာမပြောချင်။
ကေသွယ်မြင့်ကိုလည်းစိတ်တိုသည်။ အောင်တိုးဝင်းကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်။

အောင်တိုးဝင်းရော စူးမာပါအဆူခံရလေသည်။ စူးမာက ကိုယ်ထိလက်ရောက် လက်
စွမ်းပြသူဖြစ်၍ ပိုပြီးအဆူခံရသည်။ ထို့နောက်အရိုက်ခံရသည်။

စူးမာသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသော လက်ဖဝါးကိုတင်းလေးဆုပ်ပြီး ကိုယ့်နေရာ
ကိုယ် အေးဆေးစွာပြန်လာလေသည်။ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်နေ
သော သီတာအေးနှင့်ပင် မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင်လွှဲထားသည်။ ဣန္ဒြေမပျက်အောင်တင်းထား
သည်။ မျက်ရည်မရစ်ဝဲအောင် ကြိုးစားပြီးထိန်းနေမိသည်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း ထိုးသံ
ကြားရသည်အထိ စူးမာသည်အသက်ပင်မရှုပ် အောင့်ထားမိသလို ရင်ထဲတွင်နာနေသည်။

‘စူးမာ’

ကျောင်းဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ကိုတူးရောက်လာသည်။ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေသောမျက်
နှာထားနှင့် အတန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာလေသည်။ မျက်နှာလေးမူန်နေသော စူးမာသည်
ကိုတူး၏အသံကြားရသောအခါမှ ငိုချင်သလိုအားငယ်လာလေသည်။

‘စူးမာလေး နင်အရိုက်ခံရတယ်ဆို’

‘အင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရန်ဖြစ်လို့’

‘ဟင် နင့်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘မလုပ်ပါဘူး စူးမာကသာလုပ်တာ’

‘နင်က ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘ကွန်ပါဘူးနဲ့ပေါက်တာ’

‘နင်ကလဲဟာ’

သူ့ကိုစိတ်မကောင်းသလိုကြည့်နေသောကိုတူးအား စူးမာသည်ငိုမဲ့မဲ့လေးပြန်ကြည့်
နေမိလေသည်။ စူးမာ ကျောင်းခန်းထဲတွင်ရန်ဖြစ်ကြောင်းကို မေမေသိလျှင်၊ ဖေဖေသိလျှင်၊ မမ
ကြီးသိလျှင်၊ စူးမာသည်ဝဲလှည့်တွေးရင်းစိတ်ရှုတ်ထွေးနေသည်။ နှစ်ထပ်ကွမ်း အဆူခံရရုံကလွဲ၍
စူးမာဘက်တွင်မည်သူမျှရှိမည်မဟုတ်ချေ။

‘နင်ကလဲ တော်တော်စွာ၊ တော်တော်ဆိုး’

ကရုဏာဒေါသောလေးပြောသော ကိုတူး၏နှုတ်ခမ်းဖျားရှိမဲ့လေးကိုငေးကြည့်ရင်း
အိမ်နီးချင်းမသစ်များပြောသော ‘အငယ်လေး’ ဆိုသူကို မဆီမဆိုင်အမှတ်ရလာမိလေသည်။

‘စူးမာ အငယ်လေးဆိုတာကို တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ၊ အဲဒီအငယ်လေးအကြောင်းပြော

တော့ သူတို့မျက်နှာကြီးတွေက မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြီးတွေ’

‘နင်ဘာလို့ အဲဒါကိုဒီလောက်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ’

‘သိပါဘူး’

မန်ကျည်းပင်ရိပ်ညိုညိုသည် အေးမြလှသည်။ အောက်ဘက်သို့ ကိုင်းညွှန်နေသော အကိုင်းညိုများတွင် ရွက်နုလေးများ စီရီနှင့်စိမ်းစိုနေသည်။ ဒေါ်ကြီးသက် အဆက်မပြတ်ခူးသော ကြောင့်ထင်သည်။ ရွက်နုလေးများသည် ရင့်သည်အထိရှိဘဲ တက်ပြီးရင်းတက်ရင်းနှင့် ထာဝစဉ် စိမ်းမြဲနေတတ်သည်။ ကိုတူးသည် မန်ကျည်းရွက်စိမ်းဖန့်ဖန့်များကို မမီမကမ်းခူးပြီး သတင်းစာ စက္ကူနှင့်လုံလုံထုပ်သည်။ တမော့မော့လုပ်နေသော တာတီးလေးကိုလှမ်းပေးပြီးသောအခါတွင် ကား မန်ကျည်းပင်စည်ကိုမှီကာထိုင်ချလိုက်လေသည်။

‘တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီမန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ရအောင် ထိုးမယ်ကွာ၊ အပေါ်ကိုကြိုး လှေကားလေးနဲ့တက်၊ အောက်ဆင်းချင်ရင်လဲ ကြိုးကိုခိုပြီးလျှောဆင်း သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘အခု ဘာလို့မထိုးသေးလဲ’

‘ငါမှ မလုပ်တတ်သေးတာ’

‘ဖေဖေကလဲ မလုပ်ပေးဘူးနော်၊ ဖေဖေဆိုရင် လင့်စင်ထိုးတတ်မှာ’

စူးမာက တမ်းတမ်းတတ ပြောမိသည်။ ကိုတူးသည် မြေကြီးကို တုတ်ချောင်းလေးနှင့် ခြစ်ကစားနေရင်းငြိမ်နေသည်။ အလုပ်များလှသော ဖေဖေအနေနှင့်လင့်စင်ထိုးပေးလောက်အောင် အားလပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ဖြေသိမ့်နေဟန်ရှိသည်။

‘ဘုတ်မရေ ဆီပေး ဆားပေး ဘုတ်မရေ ဆီပေး ဆားပေး’

တာတီးလေးသည် ကိုတူးဆီမှရသော မန်ကျည်းရွက်ထုပ်ကိုမြေတွင်မြှုပ်ပြီး အပေါ်မှ လက်နှင့်ထုကာ တကျော်ကျော်အော်နေသည်။ မြေကြီးမှအစိုဓာတ်နှင့်အပေါ်မှဖိအားတို့ကြောင့် မန်ကျည်းရွက်လေးများနွမ်းပျော့ကာစိုဖန့်ဖန့်ဖြစ်လာတတ်သည်။ စူးမာတို့ငယ်စဉ်ကမြေကြီးထဲမှ မန်ကျည်းရွက်နုလေးများနွမ်းပြီးစိုလာလျှင် မြေမှုန့်စားပြီးမြေထဲတွင်နေသောဘုတ်မသည်တကယ် ပင် ဆီနှင့်ဆား လာထည့်ထားရောသလားဟု ထင်မှတ်မှားခဲ့ကြသည်။ အထုပ်သေးသေးထဲမှ မန် ကျည်းရွက်လေးများကို မလောက်မငဝေငှပြီး ခုံခုံမင်မင်စားခဲ့ကြသည်။ အတန်ငယ် ကြီးလာသော အခါတွင်ကား ဘုတ်မဆီမှ ဆီနှင့်ဆားကို တောင်းရန်စိတ်မပါကြတော့ပေ။ တာတီးလေးကမူ စိတ် ပါလက်ပါ တကျော်ကျော်အော်ပြီး ဆီဆားတောင်းနေခဲ့ဖြစ်သည်။

‘စူးမာ နင်ဝတ်တာနဲ့ ငါ့ဘောင်းဘီတွေလဲ ကုန်ပါပြီ’

‘အံ့မာ ဒီဘောင်းဘီတွေက ကိုတူးဖြင့် မတော်တော့ဘဲနဲ့’

စူးမာသည် ခြေသလုံးအထိပင့်လိပ်ထားသော ဘောင်းဘီအနားစများကိုဖြေချရင်း

ရယ်နေမိသည်။ စူးမာအတွက်အိမ်နေရင်းဝတ်ရန် အင်္ကျီကောင်းကောင်းသိပ်မရှိချေ။ ငယ်ငယ်က တည်းက ကိုတူးအကျရှုပ်အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီများကိုသာအဝတ်များခဲ့ပေသည်။ အသက်တစ် နှစ်သာကွာသည့်အတွက် ကိုတူးနှင့်အတန်ငယ်ကျပ်သော အဝတ်အစားသည် စူးမာနှင့်တိုင်းချုပ် ထားသလို အံဝင်သွားလေ့ရှိသည်။

‘နင် အပျိုဖြစ်ရင်ကော ငါ့ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်နေဦးမှာပဲလား’

‘ဒါပေါ့’

စူးမာသည် ကိုတူးအား လျှာထုတ်ပြလိုက်ရင်း ညွတ်ကိုင်းနေသော မန်ကျည်းကိုင်းကို မမီမကမ်းဆွဲပြီးလိုက်သည်။ မန်ကျည်းကိုင်းသည် သိမ့်ခနဲ ညွတ်လာပြီးမှအပေါ်ဘက်သို့ပြန်ပြီး မြောက်တက်သွားသည်။ စူးမာသည်မျောက်ကလေးသဖွယ် မန်ကျည်းကိုင်းကိုခိုစီးပြီးလိုက်သွား သည်။ တသိမ့်သိမ့်ညွတ်နေသောမန်ကျည်းကိုင်းကိုခိုစီးရင်း ကေသွယ်မြင့်မေးလိုက်သောအပျိုဖြစ် ပြီလားဟူသောစကားကို သတိရနေသည်။ စူးမာသည်မန်ကျည်းကိုင်းညိုညိုကို ရုတ်တရက်လွှတ် လိုက်ပြီး ကိုတူးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

‘စူးမာ အပျိုမဖြစ်ချင်သေးပါဘူး ကိုတူးရ’

‘အေးလေ ဘယ်သူကရော ဖြစ်ခိုင်းနေလို့လဲ’

အသားလွတ်ရန်လိုသော စူးမာကိုကြည့်ရင်း ကိုတူးက အူကြောင်ကြောင်ပြောသည်။ စူးမာသည် ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး မန်ကျည်းကိုင်း မည်းညိုညိုကိုပြန်ပြီးခိုဆွဲလိုက်သည်။ ကိုယ်လုံး ကိုဆွဲ၍ အားယူလိုက်ပြီးမှ ခြေဖျားကိုကော့ကာ လွှတ်လိုက်လျှင် အရှိန်နှင့် ဝန်းခနဲ မြောက်တက် သွားသည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ပြီးအေးသွားသော အရသာ သည်တစ်မျိုးခံ၍ကောင်းလေသည်။

‘ယီးလေးလေ့ ယီးလေးလေ့ ယီးလေးလေ့’

စူးမာသည်မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ဆိုင်းချက်ကျကျအော်နေသည်။ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်နေ သောဒဏ်ကြောင့်မန်ကျည်းရွက်စိမ်းညိုညိုများက ဖွာခနဲ ကြွေကျလာသည်။ စူးမာ၏ခေါင်းတွင် ပန်းပွင့်ကလေးများသဖွယ် ကပ်ငြိကုန်လေသည်။

‘တော်တော့ စူးမာ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးကျရင် နင်ပါ ဖင်ညောင်ရိုးကျိုးသွားလိမ့်မယ်’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းပြီးဆွဲထားလိုက်ရသည်။ စူးမာ၏ လက်နှစ်ဖက်က မန်ကျည်းကိုင်းကိုဖက်ထားသော်လည်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည်ကားကိုတူး လက်ထဲတွင် မိမိရရအဖမ်းထားရသည်။ မန်ကျည်းကိုင်းနှင့် ကိုတူးအကြားတွင် စူးမာသည်ကား ရားကားရားဖြစ်နေသည်။ ကိုတူးက ခြေချင်းဝတ် တစ်ဖက်စီကို လက်တစ်ဖက်စီနှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ စူးမာကခြေထောက်ကို ဟိုယမ်းဒီယမ်းနှင့် လွှတ်အောင်ကြိုးစားသည်။ ကိုတူးက ဇွတ်ကြီးချုပ်နှောင်ထားသည် မဟုတ်၊ စူးမာခြေထောက်ယမ်းရာသို့ သူ့လက်ကိုအလွယ် တကူလျှော့ပေးသည်။ သို့သော် လက်ကိုကားမလွှတ်၊ မြဲမြံစွာဖမ်းထားသည်။

‘လွှတ်ပါကိုတူးရ စူးမာစီးချင်သေးတယ်’

‘မလွတ်ဘူးဟ’

ကိုတူးသည်ရယ်မောရင်းပြောသည်။ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသော စူးမာကိုကြည့်ရင်းတာတီးလေးကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သဘောကျနေသည်။ စူးမာ အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။

‘ကိုတူးနော် ဗိုလ်မကျနဲ့၊ လွတ် လို့ဆို’

‘ငစူးမာ နင် ဖင်ကျိုးလိမ့်မယ်’

‘ကဲ ဟာ’

စူးမာ ဒေါသဖြစ်လာပြီ။ ညစ်ချင်စိတ်လည်း ဝင်လာသဖြင့်ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ တစ်ခါတည်း မန်ကျည်းကိုင်းကို ခိုဖက်ထားသောလက်ကိုလွှတ်ချလိုက်သည်။ စူးမာတစ်ကိုယ်လုံး ကိုတူးအပေါ်သို့ထွေးခနဲ လုံးခနဲကျသွားသည်။ စူးမာတစ်ကိုယ်လုံး ကိုတူးအပေါ်သို့ ထွေးခနဲ လုံးခနဲကျသွားသည်။ ကိုတူးခများ အမယ်လေးပင် မတနိုင်ရှာ၊ အင့်ခနဲ ပက်လက်လဲကျသွားရှာတော့သည်။ စူးမာကတော့မနာ၊ လုံးဝမနာ။ ကိုတူးတစ်ကိုယ်လုံးမွေရာလိုခံထားသည်ဖြစ်၍ အိခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှအပ ဘာမျှမဖြစ်၊ စူးမာ ဖင်ညောင်ရိုး ကျိုးမည်စိုးသော ကိုတူးခများသာ ကျောအောင့်သွားရသည်။

‘ခွေးမ မိစူး’

ကိုတူးအသံထွက်လာသောအခါ စူးမာသည် လူးလဲထရပ်ပြီးတစ်ချီတည်းပြေးရန် ဟန်ပြင်သည်။ ကိုတူး လက်မြန်သဖြင့် စူးမာ၏ရှုပ်အင်္ကျီအနားစကိုဆွဲကိုင်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။ စူးမာသည် သူ့အင်္ကျီစကိုပြန်လုရင်း အသံထွက်အောင်ရယ်နေမိသည်။ ကိုတူး၏ လက်ကရုတ်တရက် အားပျော့ပြီး စူးမာကိုလွှတ်လိုက်သောအခါတွင်ကား စူးမာသည်ပြေးရန် သတိမရတော့ဘဲ တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိသည်။

‘ကိုငယ် သားလေး၊ ပါပါကိုတစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့ပြီးဘယ်သွားနေတာလဲ’

ကိုတူး၏ပခုံးကို အသက်ဝါးဆယ်ခန့်လှူကြီးတစ်ဦးသည် ရင်းရင်းနီးနီးသိုင်းဖက်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လောကခံ၏အထုအထောင်းခံရသောကြောင့်လားမသိ၊ မျက်နှာတွင်အရေးအကြောင်းထင်ကာဆံပင်များကွက်ကျားဖြစ်နေလေသည်။ ကိုတူးသည်ထိုလူကြီးကို မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့်မော့ကြည့်နေသည်။

‘သားကို ပါပါလိုက်ရှာလိုက်ရတာကွယ်’

‘ခင်ဗျာ’

‘ကဲ ကဲ သွားကြစို့’

‘ဘယ် ဘက်ကိုလဲခင်ဗျာ’

‘အိမ်ကိုပြန်မှာပေါ့ သားရယ်’

‘ခင်ဗျာ’

လူကြီးသည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကိုချစ်စနိုးဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် အသက်ရှူ ကျပ်သလို တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးဖြစ်နေရာမှ စူးမာကိုအကူအညီတောင်းဟန်နှင့်လှမ်း ကြည့်သည်။ စူးမာသည်ဘာလုပ်ရမည်မသိသည့်အတွက် ကိုတူးလက်ထဲမှလွတ်ထွက်လာသော အင်္ကျီအနားစလေးကို ခပ်လျော့လျော့ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငေးနေမိသည်။ ဘုတ်မဆီမှ ဆီနှင့်ဆားတောင်း နေသော တာတီးလေးသည်လည်းဘုတ်မကိုမေ့သွားပြီထင်သည်။ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ရင်းမှ ပါးစပ်လေးဟကာ သူ့အစ်ကိုအား တင်းတင်းဖက်ထားသောလူကြီးကို အငေးသားကြည့်နေ လေသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုတူးပါ’

‘ဪ ကိုငယ်လေးရယ်’

‘သားရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

လူကြီးသည် ညည်းညူလိုက်သည်။ ကိုတူး၏နဖူးပြင်ပေါ်သို့ဖွာရရာဝဲကျနေသော ဆံ ပင်ပျော့ပျော့လေးများကို သပ်တင်ပေးရင်းသက်ပြင်းရှိုက်နေသည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာကိုတူး၏မျက်နှာတွင်ပေကျနေသောဖုံများကို တယုတယသုတ်ပေးနေလေသည်။

‘သားလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလိုမျက်နှာသွယ်လေး၊ ဒီလိုဆံပင်ပျော့လေး၊ ကဲ ဒီနှုတ်ခမ်းမှာ မှဲ့လေး၊ အဲဒါ ကိုငယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ သားလေး ဘာဖြစ်လို့ ပါပါကိုနှိပ်စက်နေတာ လဲ၊ သားသူငယ်ချင်းတွေပါခေါ်ချင်ခေါ်ခွဲ’

‘သူ သူက ကျွန်တော့ညီမ’

‘ဪ ကိုငယ်၊ သားမှာ ညီမမှ မရှိဘဲ’

‘ကျွန်တော် ကိုတူးပါ’

ကိုတူးသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် အကြောက်အကန်ပြောသည်။ လူကြီးသည် ရုတ် တရက်ဒေါ်တထွက်သွားသလို ကိုတူး၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်၍ဆွဲခေါ် လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ရုန်းကန်ရင်း စူးမာတို့အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုငယ် လိုက်ခဲ့ဆို’

‘အို စူးမာတို့ ကိုတူး’

‘ကျွန်တော် ကိုငယ်ဟုတ်ပါဘူး’

‘တားတို့ တိုသိုသူး လွတ်လွတ်’

တာတီးလေးသည် ယခုမှ သတိဝင်လာဟန်ရှိသည်။ အစ်ကိုနှင့်အစ်မအား ကူညီရန် လက်ကလေးကိုဝှေ့ယမ်းပြေးလာသည်။ ဆွဲမိဆွဲရာ ကိုတူး၏အင်္ကျီစကို အားကုန်ဝင်ဆွဲသည်။

လူကြီးတစ်ဦးနှင့်ကလေးသုံးဦးသည် အကြိတ်အနယ် လွန်ဆွဲပွဲကြီး ဆင်နွဲနေကြသကဲ့သို့ ဖုံတ ထောင်းထောင်းနှင့်ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။

‘မေမေရေ၊ ပေပေရေ၊ တားတို့ တိုသိုသူးကို ဖမ်းနေတယ်၊ တားတို့ကို ကယ်ပါဦး’

‘အမယ်လေး လာကြပါဦး’

လူကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ ကိုတူးခမျာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့်ပါသွားသည်။ ကိုတူး၏ခါးကို ဖက်ထားသော စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့လည်း အလဲလဲ အပြိုပြို ဒရွတ်တိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအခါနှစ်ဦးသား အသံကုန်အော်ကြတော့သည်။ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်ကြတော့သည်။

စူးမားတို့အိမ်တံခါးသည် ရုတ်ချင်းပွင့်လာသည်။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ တိတ်ဆိတ်နေ သောအိမ်ကြီးသည် အော်ခေါ်သံများနှင့်ဆူညံသွားသည်။ ဦးစွာပြေးထွက်လာသူကား မေမေ၊ ထို့နောက် မမကြီး၊ ယောက်မကြီး ကိုင်ထားသော ဒေါ်ကြီးသက်က အိမ်နောက်ဖေးမှ ထွက်လာ သည်။ မြက်ခုတ်သော ဓားရှည်ကြီးနှင့်ကိုဘိုးထွေးသည်လည်း ကဆုန်ပေါက် ပြေးလာသည်။

‘ဦးလေးသွင် ဦးလေးသွင် သတိထားပါဦး’

‘ဟဲ့ မောင်သွင် မောင်သွင်ရေ လုပ်ကြပါဦး’

စူးမာတို့အိမ်နည်းတူပင် တစ်ဖက်ခြံမှအိမ်တံခါးလည်း ပွင့်လာသည်။ စိုးရိမ်တကြီး အော်သံများနှင့်အတူ အပြေးအလွှားထွက်လာကြသည်။ ကင်းပုံနွယ်များကိုကျော်ကာ လွှားကာ ဖယ်ကာ ရှားကာနှင့်ကတိုက်ကရိုက်ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

‘ဦးလေးသွင် သတိထားပါဦး’

‘သတိထားပါဦး’

တမြန်နေ့က မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရသော အောင်ကျော်နိုင်အမည်ခံတစ်ဖက်ခြံမှလူသည် ကိုတူးအား တင်းတင်းဆွဲခေါ်နေသော လူကြီး၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးနေသော ကိုတူးခမျာမှာတော့ တဝှူးဝှူး တဝါးဝါးအော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ကို ဘာမျှသတိမထားနိုင်။

‘ဦးလေးသွင် ဦးလေးသွင်၊ ဒီမှာ အောင့်ကိုကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုငယ်လေး သေပြီလေ၊သူ

က ကိုငယ်မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားစမ်းပါနော်၊ သတိထားစမ်းပါ’

ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသောလူကြီးသည် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ သူ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောနေသော ကိုအောင်ကျော်နိုင်ကို ငေးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးကြီးများနှင့်လှမ်း ကြည့်သည်။

‘ကိုတူး’

မေမေ့ခေါ်သံကြားရသောအခါ တအားတက်သွားသော ကိုတူးသည် လူကြီး၏လက် တွင်းမှသူ့လက်ကို အားကုန်ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

‘အွန်. တားတား တေပါပီ’

ကိုတူးလွတ်သွားသည်။ သူ့အရှိန်နှင့် သူ့နောက်ဘက်သို့လန်သွားသည်။ ကိုတူး၏ခါးကိုသိမ်းကျုံးဖက်ထားကြသော စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့သည်ကား ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာကိုဖင်ညောင်ရိုးနှင့်ခပ်ပြင်းပြင်းကလေးထိခတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ တာတီးလေးသည် ရှုံ့မဲ့ရင်းအော်နေသေးသည်။

‘သားရေ ပါပါ သား’

တုန်ရီဆိုနှင့်သောအသံကိုကြားရသောအခါတွင်ကား ဘာဆိုဘာမျှသတိမရကြတော့။ မြေကြီးပေါ်မှ ဘယ်လိုလူးလဲထမိကြသည်လည်းမသိ၊ သူတို့ကို မည်သူက ထူပေးသနည်းလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်၊ အောင်နေသောဖင်ညောင်ရိုးပင်မပွတ်အား၊ ဖုံအလူးလူးကိုပင် မခါနိုင်၊ သုံးဦးသားဖနောင်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ကဆုန်ပေါက်ပြေးကြတော့သည်။

‘ကိုငယ် သား သား လေးရေ’

အက်ကွဲသောအသံသည် သူတို့နောက်သို့ထက်ကြပ်လိုက်လာသေးသည်။ လူကြီးတွေ ဘာဇာတ်ခင်းပြီး ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်ကို စိတ်မဝင်စားဟန်၊ မစပ်စုနိုင်ကြ၊ တစ်ချီတည်းကျောကော့ပြေးကြသည်။ အိမ်ထဲရောက်မှ လုံခြုံတော့သည်ဟုစိတ်ကထင်မှတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့အမြန်ဆုံးရောက်အောင် အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတူးက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြီးပြေးသည်။ နောက်သို့လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ထိုနောက် စူးမာ၊ နောက်ပိတ်ဆုံးတွင်ကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံများနှင့်ပေကျဲလျက်ညစ်ပတ်နေသည်။ မျက်နှာလေးနီပြီး မျက်လုံးလေးပြူးနေသည်။ တလိမ့်လိမ့်ပြေးရင်း ပါးစပ်မှလည်းမကြေမချမ်းအော်နေသေးသည်။

‘တိုတိုသူ့ကို တူကတူသားတဲ့၊ တူတားလဲ ဟုတ်ဘဲနဲ့ တူတားတဲ့’

‘ရှူးတယ်ဆိုပေမယ့် ယဉ်ယဉ်လေး ရှူးတာပါ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ဟန်ပန်တွေက တကယ့်ကို အကောင်းပဲ၊ ဟိုသူငယ်လေးသာရှင်းမပြရင် အရှူးလို့ဘယ်ထင်ရမလဲ၊ သနားတော့ သနားစရာကွယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကိုတူးကလဲ သေသွားတဲ့သူ့သားလေးနဲ့မှရုပ်ချင်းကဆင်ပြန်သတဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ သူ့သားလို့ထင်ပြီး ဆွဲခေါ်နေရှာတာတဲ့’

‘ကိုတူး ထွက်ပြေးတော့ အော်ခေါ်နေလိုက်တာ မေမေရယ်၊ သူ့ခမျာ မျက်ရည်တွေဝဲလို့ သမီးတောင်စိတ်မကောင်းဘူး’

စူးမာသည် ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကိုမှီရင်းကြမ်းပေါ်တွင်ပင်ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေသည်။ စကားကောင်းနေသောမေမေတို့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ညနေကလူကြီးကိုမြင်ယောင်နေမိသည်။ အရှူးဟုဆိုသဖြင့်ပိုပြီးကြောက်သွားသည်။ စူးမာတို့ငယ်ငယ်တုန်းကကြားဖူးသည့်ကလေး

များကိုဖမ်းချီပြီးဆွဲခေါ်သွားတတ်သောလူကြီးအသွင်မြင်ယောင်လာပြီး ကျောထဲတွင်ပင်စိမ့်သွားသည်။

‘ဟိုမိန်းမကြီးက အငြိမ်းစားအမြတ်တော်မင်းကြီးကတော်တဲ့ မေမေရဲ့၊ အဲဒီစိတ်မနှံ့တဲ့လူကြီးက မိန်းမကြီးရဲ့ မောင် တဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အငြိမ်းသမနဲ့ကြိုက်လို့ အိမ်နဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတယ်တဲ့၊ နောက် သူ့မိန်းမဆုံးတော့မှ အစ်မနဲ့အဆက်အသွယ်ပြန်ရတယ်တဲ့လေ၊ သူပြန်လာတော့ သားလေးတစ်ယောက်နဲ့၊ သူ့သားကိုသူသိပ်ချစ်တယ်တဲ့၊ တနေ့တော့ သူ့သားလေးသစ်ပင်ပေါ်ကလိမ့်ကျပြီးသေတာကိုတွေ့ပြီး တစ်ခါထဲစိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာတဲ့ မေမေရဲ့’

မမကြီးသည် သူ့ပေါင်ကို မှီ၍တိုင်နေသော တာတီးလေး၏ဆံပင်များကို ဖွကစားနေရင်းပြောသည်။ မမကြီး၏အသံသည် တိုးပြီးပြတ်လေသည်။ အချို့မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ မရှိလှချေ။ အသက်နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့်တတ်သေးသော်လည်း သူသည် တကယ့်လူကြီးသဖွယ် တွေးခေါ်တတ်သည်။ မေမေနှင့် တိုင်ပင်တတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုးတိုင်ပင်။ မေမေ့ သမီးကြီး၊ မေမေ့ တိုးတိုးဖော်။

‘တိုတိုသူးက တူးက တူတားဟုတ်ဘူးနော်၊ နော် မေ့ တူတားဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့သားပါ’

‘ဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွဲ သားသားရဲ့၊ ကိုကိုတူးကလေ မေမေသားဟုတ်ပါဘူး အရူးကြီးသား၊ အရူးကြီးရဲ့သား’

မေမေသည် မကြေမချမ်းနှင့်ငြင်းနေသော တာတီးလေး၏ပါးပြင်ကို ဆွဲလိုက်ရင်း ချစ်စနိုး စနေသည်။ မမကြီးကလည်း အသံလေးထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုတူးက အရူးကြီးသားပါ’

စူးမာဘေးတွင်မှောက်လျက်အိပ်ရင်း မေးကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံထောက်ကာငေးနေသော ကိုတူးဆီမှမသဲမကွဲပင့်သက်ရှိက်သံလေးကိုကြားရသည်။ မေမေ့ကိုချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေသောကိုတူး၏မျက်လုံးလေးများသည် ရီဝေသွားလေသည်။ တချိန်လုံး ဘာစကားမျှမပြောပဲငြိမ်သက်နေသကဲ့သို့ ဘာမျှသတိမထားမိဟန်နှင့် ဆက်လက်ပြီးငြိမ်သက်နေလေသည်။

‘ကိုတူးရေ’

‘အင်’

‘ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ’

‘အစုံပဲ’

‘ဘာတွေလဲ’

‘ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏စကားကိုစိတ်မဝင်စားဟန်နှင့် မျက်နှာကြက်တွင် ရွှေ့ရှားသွားနေသော အိမ်မြှောင်နှစ်ကောင်ကိုမော့ကြည့်နေသည်။ အိမ်မြှောင်လေးသည် သူ့နားသို့ရောက်လာသမျှပိုးမွှားများကိုသွက်လက်စွာဖမ်းစားနေသည်။ စူးမာသည်လည်း ကိုတူးနည်းတူပင် အိမ်မြှောင်ဖြူဖြူလေးများကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ယှဉ်တွဲသွားနေသောအိမ်မြှောင်သေးသေးလေးနှစ်ကောင်သည် စူးမာနှင့်ကိုတူးလိုပင် မောင်နှမ နှစ်ယောက်လေလားဟု မရေမရာလေးစဉ်းစားနေမိလေသည်။

‘တိုတိုသူးက မေမေ့တား၊ အရူးကြီးတားဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုတူးက အရူးကြီးရဲ့သား၊ ငယ်ငယ်လေးကထဲက နောက်ဖေးလမ်းကြားက အမှိုက်ပုံထဲမှာတွေ့လို့ သနားလို့ကောက်မွေးထားတာ မေမေ့သားဟုတ်ပါဘူးကွယ်နော် မေမေရယ်’

‘အင် ဟုတ်ဘူး ဟုတ်ဘူး’

တာတီးလေးသည် မမကြီး၏ပေါင်လက်သီးဆုပ်လေးနှင့်ထူကာ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့်ငြင်းနေသည်။ မေမေနှင့်မမကြီးသည်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသောတာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေကြလေသည်။ စူးမာသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုဆိုင်းချက်ကျကျ လှုပ်ယမ်းနေရင်းမှအိမ်မြှောင်ဖြူကလေး အမြီးပြတ်ကျလာပါစေဟု ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိသည်။ ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့မသိ၊ ဆေးနည်းတစ်ခုကြားဖူးသည်။ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ကလေးတစ်ဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် သူခုန်နေသမျှအချိန်တွင် တချက်မှမနားဘဲ ကွေးနေအောင် ကရမည်ဆိုသည်။ ထိုသို့ကနေစဉ်တွင် ဘေးမှနေပြီး မပြုံးမရယ် ထိုင်ပြီး ကြည့်သူ တစ်ဦးလည်းရှိရမည်။ ကြည့်သူနှင့် ကသူတို့သည် ခုန်နေသောအိမ်မြှောင်အမြီးလေးအခုန်ရပ်သည်အထိ ဇွဲကောင်းကြလျှင် ဆေးအောင်ပြီဖြစ်၏။ ဘာမျှထူးထူးခြားခြားလုပ်ရန်မလို၊ ၎င်းအိမ်မြှောင်လေးကို မီးရှို့ပြီး ပြာချလိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။ ထိုပြာသည်နယ်နယ်ရပြာတော့မဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ဦးကို ပြာနှင့် မသိမသာပက်ပြီး ‘ကစမ်း’ ဟုခိုင်းလိုက်လျှင် တစ်ချီတည်းထပြီး ကောက်ကောက်ကွေးကွေးကတော့သည်။ ‘ရပ်နိုင်ပြီ’ ဟုခွင့်မပေးမချင်းကတော့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ‘ကဆေး’ ကိုသာရလျှင် စူးမာတို့ဘယ်လောက်ပျော်ရမည်ပင်မသိ။

ကေသွယ်မြင့်တို့ အောင်တိုးဝင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းပက်ဖြန်းပြီး မထိုင်တမ်း ကခိုင်းချင်တော့သည်။ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သာတွေ့ပါစေ စူးမာကတော့ မရှက်မကြောက် ကမည်ပင်ဖြစ်သည်။ မရပ်မနား ကွေးနေအောင် ကမည်ဖြစ်၏။ ကိုတူးကလည်း မရယ်မပြုံးကုန်ကြွေတစ်ခွဲသားနှင့်ကြည့်မည်ဟုကတိပေးသည်။ ခက်သည်က အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ကို မတွေ့ရသေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တွေ့များတွေ့မည်ဆိုလျှင် စူးမာတို့မောင်နှမ ‘ကဆေး’ ဖော်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ကခိုင်းမည်ထင်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုပါ ကခိုင်းနိုင်လျှင် စူးမာရယ်ရလွန်း၍အူတက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

‘အိမ်မြှောင်အမြီးကလဲ ခုထိမပြတ်သေးဘူးလားမသိဘူးနော် ကိုတူး ဟင် ဘယ်
ရောက်သွားလဲ’

စူးမာသည် ကိုတူးဘက်သို့ကိုယ်ကိုယ်မ်းကာပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးကိုမတွေ့ရ၊
ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ်နှင့် ဘယ်အချိန်က ထသွားသည် မသိရချေ။ စူးမာလည်းရုတ်ချင်းပင်ထထိုင်
လိုက်မိသည်။ ကိုတူးဘယ်ရောက်သွားသနည်းဟု ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည်။ ကိုတူးကိုရုတ်ချင်းထ
ပြီးရှာဖွေမိသည်။

‘ကို တူး’

ကိုတူးကို လသာဆောင်တွင်တွေ့ရသည်။ လက်ရန်းကိုအားပြု၍ ထောက်ရင်း အ
မှောင်ထဲသို့ငေးနေသည်။ သစ်ပင် ရိပ်မည်းမည်းများကိုကြည့်ရင်း ကိုတူး ဘာတွေများ အတွေး
နယ်ကျဲနေသနည်းဟုစူးမာသိချင်လှသည်။ ကိုတူးနောက်ကို တိတ်တိတ်လေး ကပ်သွားပြီး ‘ဝါး’
ခနဲအော်ကာ ချောက်လှန့်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာသည်။ မျက်မှောင်လေး မသိမသာကုတ်ထား
သော ကိုတူး၏ မျက်နှာထားကြောင့် စူးမာ မချောက်ဖြစ်၊ မစဖြစ်၊ အသာခြေဖွ၍ကပ်သွားရင်းမှ
တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ကို တူး ရေ’

ကိုတူးသည် စူးမာကိုငဲ့၍ပင်မကြည့်ဘဲ နက်ရှိုင်းသောအမှောင်ထုကိုသာ တငေးတ
မောကြည့်နေလေသည်။ စူးမာသည် ကိုတူး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ဘာဆက်ပြောရမည်မသိ
သည့်အတွက် ငြိမ်နေမိလေသည်။

ဝရန်တာလက်ရန်းမှသံပိုက်လုံးသည် အေးစက်နေသည်။ စိမ့်အေးနေသော သံပိုက်
လုံးကိုလက်နှင့်ခပ်ဖြည်းဖြည်းပွတ်သပ်နေရင်း စူးမာသည် ပုစဉ်းရင်ကွဲလေးများအော်နေသံကိုနား
စိုက်၍ထောင်နေမိသည်။ ကျယ်လာလိုက်၊ တိုးသွားလိုက်နှင့် တူရိယာသံတီးမှုတ်နေသလားဟုပင်
ထင်မှတ်မှားနေမိသည်။

‘ဟော ဖေဖေလာပြီ’

စူးရူသော ကားမီးရောင်တန်းသည် ခြံထဲသို့ချိုးကွေလာသည်။ တီခနဲဟွန်းသံပေးရင်း
ဘီးလိမ့်ရုံမောင်းလာသည်။ ဖေဖေ ဆေးတိုက်မှပြန်လာဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်သို့တခိုင်းခိုင်းပြေး
ဆင်းသွားသော တာတီးလေး၏ခြေသံကိုကြားရသည်။ နေ့လယ်ခင်းက စွန့်စားခန်းကို ဖောက်
သည်ချရန်စိတ်အားထက်သန်နေသော တာတီးလေးသည် ဖေဖေကားပေါ်က ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း
ရေပက်မဝင်အောင်ပြောထားမည်ထင်သည်။

‘ကိုတူးရေ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်’

‘မဝင်ချင်သေးဘူး’

စူးမာလည်း ဖေဖေကို ပြောပြချင်သေးသည်။ ကိုတူး တစ်ယောက်တည်းလည်းမထား
ခဲ့ချင်၊ ကိုတူးက အိမ်ထဲမဝင်သေးဘူးဟုဆို၍ စူးမာလည်းမဝင်ဖြစ်တော့ချေ။ ကိုတူးဘေးတွင်ရပ်

ရင်း အိမ်ထဲသို့လည်ပြန်မျှော်၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ဖေဖေပေါင်ပေါ်တွင် တာတီးလေးသည် ကား ရားခွ၍တိုင်နေသည်။ မမကြီးကမူ ဖေဖေရှူးဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ချွတ်ပေးနေသည်။

‘သားသားရဲ့ ဖြည်းဖြည်းပြော၊ မောမယ် သားသားရဲ့ မောမယ်’

လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်အားပါးတရပြောနေသော တာတီးလေးကို ဖေဖေက တားယူရ သည်။

စူးမာသည် သူတို့တစ်တွေကိုငေးကြည့်နေရင်း စိမ့်စိမ့်အေးသောသံပိုက်လုံးလေးကို လက်နှင့်လျှောတိုက်ပွတ်နေမိလေသည်။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့အနေနှင့် တာတီးလေးကဲ့သို့ဖေဖေ ပေါင်ပေါ်တွင်မထိုင်ရသည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ ဖေဖေပြန်လာလျှင် တာတီးလေးကပေါင်ပေါ်တက်ပြီး မမကြီးကဖိနပ်ချွတ်ပေးမြဲဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သံပရာရည် အေးအေးကို မေမေကယူလာသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့လုပ်စရာဘာမျှမရှိချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖေဖေဆေးအိတ်ကြီးကို ကိုတူးက ဆီးသယ် ရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လေးသည့်အပြင် ဆေးပုလင်းများ ကွဲကုန်မည်စိုး၍ဖေဖေက အကိုင်မ ခံချေ။

‘ဖေဖေရဲ့၊ အဲဒီအရူးကြီးက တိုသိုသူးကို တူတားတဲ့၊ မေမေကလဲတိုသိုသူးက အရူး တားတဲ့ ဟုတ်ဘူးနော် ဖေဖေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သားသားရဲ့၊ ကိုတူးက အရူးသား’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်ကာ သူ့လက်ထဲမှ မာလကာသီးလေးကို ခပ်ဝေးဝေးသို့လွှဲပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘာလို့ ဒါကိုခဏခဏပြောနေတာလဲ’

‘ဘာကိုလဲ ဟင်’

‘ကိုတူးက အရူးကြီးသားတဲ့’

‘အို ကိုတူးကလဲ မေမေတို့က တားတီးလေးကိုစတာပဲ’

‘ငါသိတယ်’

ကိုတူး၏အသံသည် တို၍ပြတ်လေသည်။ စူးမာကိုခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ စူးမာ အံ့ဩသွားသည်။ မေမေတို့ နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို ကိုတူးစိတ်ဆိုး နေသဖြင့် ကိုတူးမျက်နှာကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့်အကဲခတ်နေမိသည်။

မေမေတို့အနေနှင့် အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်ခံထားရသော ကိုတူးကို ဒီထက်အရေးတ စိုက်ရှိဖို့ကောင်းသည်ကတော့အမှန်ပင်။ အဆွဲခံရသော ကိုတူးထက်ရောယောင်ပြီး လဲပြိုခဲ့ရသော တာတီးလေးကိုပိုပြီးဂရုစိုက်ကြသည်။ အလေးမူကြသည်။ ဒါအတွက်လည်း စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့တွင် အဖြေကရှိပြီးဖြစ်သည်။ ‘သူက အငယ်ကိုး’ ဟူသောလက်သုံးစကားနှင့်စိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါက ခဏလေးနှင့်ပြေသွားမည်ဖြစ်သည်။

‘မေမေတို့ စ နေမှန်း ငါသိပါတယ် စူးမာရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

အတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးသည် ခေါင်းမော့လာသည်။ ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း တိုးတိုးလေးပြောလေသည်။

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လှသော ဆံပင်များသည် နက်မှောင်နေသည်။ မမကြီးသည် ဆံပင်ကို ဖားလျားချပြီး ဆံပင်အရင်း ဦးရေပြားအထိ ရောက်အောင် လက်ချောင်းလေးများနှင့် ဖိနိပ်ပွတ်သပ်ပြီး အုန်းဆီထည့်လေ့ရှိသည်။ အုန်းဆီကို လက်ဖျားလေးနှင့်တို့ယူလိုက်၊ ဆံရင်းကိုပွတ်လိုက် မမကြီး တစ်ခါ တစ်ခါအုန်းဆီထည့်လျှင် နာရီဝက်ခန့်ကြာမည်ထင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆံပင်ကိုဂရုစိုက်လွန်းသောကြောင့်လည်း မမကြီး၏ ဆံပင်များသည် သန့်စွမ်းသလောက် အရောင်ကလည်း ပိတုန်းရောင်တောက်ကာ မည်းနက်နေသည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေသည်။

‘စူးမာ လာစမ်း အုန်းဆီထည့်’

မမကြီးက ခေါ်သောအခါ စူးမာ နောက်တွန့်သွားသည်။ စူးမာ၏ဆံပင်လေးများသည် တိုသော်လည်း ဖွာလန်ကျဲနေသည်။ အုန်းဆီမှန်မှန်ထည့်၍ နီကြောင်ကြောင်အရောင်ပြေးနေသည်။ မိုးရေထဲတွင်လည်းကောင်း၊ နေပူစပ်ခါးတွင်လည်းကောင်း လျှောက်ဆော့ပြီးတစ်ခါတစ်ရံ မိုးသန်းစွဲသေးသည်။ စူးမာဆီမှ သန်းကူးမည် ကြောက်သောကြောင့် မမကြီးသည် စူးမာနှင့်အတူတူ မအိပ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

‘မိန်းကလေးဆိုတာ ဆံပင်ဟာ အလှတစ်ပါးပဲ စူးမာရဲ့၊ ကောင်းခြင်းငါးသွယ်ထဲမှာ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်းက တစ်ပါးပါတယ်။ ဒီလိုသာနီကြောင်ကြောင်စုတ်ဖွားဖွား၊ သန်းထူထူနဲ့ ကြီးရင်တော့ ငါ့ညီမဆံပင်၏ကောင်းခြင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဆံပင်ထဲကို ဆီထည့်လိုက်ရင် စိုကပ်ကပ်ကြီး နေရသိပ်ခက်တာပဲ မမကြီးရဲ့’

‘ဆီမရှိမှ ဦးရေခြောက်တာ၊ ဦးရေခြောက်ရင် ဉာဏ်မရွှင်ဘူး၊ လာစမ်းဟယ် ထည့်စမ်း ရွဲရွဲထည့်’

မမကြီးက အတင်းအဓမ္မစေခိုင်းလေတော့လည်း စူးမာအုန်းဆီပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ရတော့သည်။ အုန်းဆီထဲတွင် ထည့်စိမ်ထားသော သဇင်ပန်းခြောက်လေးများသည် ဝါကျင့်ကျင့်အရောင်ပြေးနေလေသည်။ သဇင်ခက်လေးများကြောင့်လည်း အုန်းဆီမွှေးမွှေးသည် သဇင်နံ့ပါ သင်းပျံ့နေသည်။

မမကြီးလိုတော့ အုန်းဆီကို လက်ဖျားလေးနှင့် တို့ယူလိုက် ဆံရင်းကို ပွတ်လိုက်နှင့်မထည့်တတ်၊ မထည့်ချင်။ စူးမာ စိတ်မရှည်၊ အချိန်ကုန်လှသည်။ ငယ်ထိပ်မှဆံပင်များကိုဖြုတ်ပြီး အုန်းဆီကို ပုလင်းလိုက်စောင်းပြီး လောင်းချလိုက်ပါက စူးမာ၏ဆံပင်ကို အုန်းဆီထည့်ခြင်းအမှု စက္ကန့်

ပိုင်းနှင့်ပြီးစီးလေတော့သည်။ ဦးရေပြားသည် အေးခနဲဖြစ်ပြီး အုန်းဆီများပြန့်သွားသောအခါမှ ဆံပင်များအတွင်းနံ့စေ့ရန်နာနာပွတ်နေမိလေသည်။

‘ကဲ ကြည့် အခုမှ မှင်စာနဲ့တူတာ’

စူးမာ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်များသည် အချောင်းလိုက်ဖြစ်ကုန်သည်။ နဂိုကနည်းသောဆံပင်မှာ အကုန်လုံးစုကပ်ပြီး နှစ်ချောင်းနှင့်တစ်ပိုင်းသာ ရှိတော့လေသည်။

‘ဘာပဲပြောပြော နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ထက်တော့ လှသေးတာပဲ’

မမကြီးသည် စူးမာကို သူ့ဘက်ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး ခေါင်းဖိပေးသည်။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ့အားလပ်ချိန်မရှိသော မမကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလျှင် စူးမာကို ဂရုတစိုက်ဆုံးမလေ့ သွန်သင်လေ့ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါလောက် နှစ်ခါလောက် ဂရုစိုက်ပြီးသောအခါတွင်ကား သူ့ကျောင်းစာနှင့်သူ့အလုပ်နှင့် မအားအောင်ရှိပြီး စူးမာကိုမေ့သွားတတ်ပြန်သည်။

‘မမကြီးတို့ဆေးတက္ကသိုလ်က အတန်းကြီးတွေဆိုရင် အလယ်တန်းကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်းတွေကိုဆင်းပြီး ကျန်းမာရေးလက်တွေ့လေ့လာရတယ်၊ ကျောင်းတွင်းကျန်းမာရေး၊ သန့်ရှင်းရေး၊ ကလေးတွေမှာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုဘယ်လောက်ရှိလဲ လေ့လာရတယ်၊ ပညာပေးရတယ်။ မမကြီးရဲ့ ညီမကတော့ ကြည့်ပါဦး သန်းက ထူသေး၊ အို လည်ပင်းမှာလဲ ဂျိုးကြောင်းနဲ့ ရေချိုးရင် ဆပ်ပြာမှတိုက်ရဲ့လား စူးမာ၊ လက်သည်းတွေတော့ မှန်မှန်ညှပ်လို့ တော်သေးရဲ့’

မမကြီးသည် အခြားကလေးများအား တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုမှာ မည်မျှအရေးကြီးကြောင်း ပညာပေးသွန်သင်မည့်သူဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်မောင်ရင်း ညီမရင်းများကိုကား မေ့လျော့နေဟန်ရှိသည်။ စူးမာတို့အား ပညာပေးဆုံးမရန်လည်း မအားနိုင်အောင်ပင် စာအုပ်ပုံကြီးထဲတွင် နှစ်နေ့ခွဲရလေတော့သည်။ စူးမာသည် မမကြီးကို မထတမ်း မအိပ်တမ်းကျက်မှတ်ခိုင်းနေသောစာအုပ်ထူကြီးများကို မုန်းပင်မုန်းမိသည်။ ဖေဖေကမူ ယင်းစာအုပ်ထူကြီးများကိုလည်း ချစ်သည်။ မမကြီးကိုလည်းချစ်သည်။ ‘ဖေဖေခြေရာနင်းမယ့် သမီးကြီး’ ဟု မကြာခဏပင် ဂုဏ်တယူယူနှင့် ပြောတတ်သည်။

စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့ကမူ မမကြီးလောက် ရည်မှန်းချက် မကြီးလှပေ။ မမကြီးလောက်လည်း စာမတော်။ စာလည်း မကျက်မှတ်နိုင်ကြချေ။ ဆရာဝန်လုပ်ရန်လည်း လားလားမှ ဝါသနာမပါကြ။ ကျောင်းနေစဉ် စာအုပ်ထူကြီးများထဲတွင်ခေါင်းစိုက်ထားရသော မမကြီး၏ဘဝမျိုးကိုလည်း မနှစ်သက်။ အောင်ပြန်တော့လည်း အိမ်တွင်မနေရဘဲ ဆေးတိုက်နှင့်ဆေးရုံတွင်လည်နေသော ဖေဖေလိုလည်းမနေချင်။

‘ကိုတူးကြီးရင် ဖေဖေလို ဆရာဝန်လုပ်မှာလား’

‘ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးလား’

‘ဟင့် အင်း’

‘ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘စာရေးဆရာ’

‘စူးမာကရော’

‘ကိုတူး စာတွေကိုလိုက်ပြီး လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ပေးမယ့်သူလုပ်မယ်’

‘ကောင်းဗျာ အတော်ထွန်းပေါက်မယ့် အလတ်နှစ်ကောင်ပါလား ခင်ရဲ့’

ဖေဖေသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မေမေ့ကို ပြောခဲ့သည်။ ဖေဖေအနေနှင့် သားသမီးအားလုံးကို ဆရာဝန်၊ စစ်ဗိုလ်၊ အင်ဂျင်နီယာစသည်တို့သာဖြစ်စေလိုပုံရသည်။ စာရေးဆရာအဖြစ်ကားမြင်လိုဟန်မရှိချေ။ စာရေးဆရာ၏စာများကိုလိုက်ပြီးရိုက်ပေးမည့် လက်နှိပ်စက်စာရေးမအဖြစ်ကား စိတ်ကူးကြည့်၍ပင်ရမည်မထင်။ အကယ်၍ ကိုတူးကသာ ဆရာဝန်လုပ်မည်ဆိုပါက စူးမာကလည်း သူ့နာပြုဆရာမလုပ်မည်ဟုဖြေမည်ထင်သည်။ ကိုတူးက ကျောင်းဆရာလုပ်မည်ဆိုလည်း စူးမာက ကျောင်းဆရာမလုပ်မည်ဟုဖြေမည်ပင်ဖြစ်၏။

‘ကိုတူးရော လက်သည်းညှပ်ထားရဲ့လား’

‘စူးမာနဲ့တူတူညှပ်တယ်’

‘ခုရော ဘယ်မှာလဲ’

‘ဝတ္ထုဖတ်နေတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ စာတော့မကျက်နဲ့’

မမကြီးက အလိုမကျဟန်နှင့်ပြောသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ယောက် ခုတလောခြေချုပ်မိနေသည်။ ဟိုတနေ့ကလို အဆွဲခံရဦးမည်ကိုကြောက်၍ ခြံထဲသို့လည်း ရဲရဲမဆင်းရဲကြချေ။ မန်ကျည်းပင်အောက်ကိုကား သီပင် မသီရဲကြ။ စူးမာသည် မမကြီးကိုမော့ကြည့်ရင်းမရဲတရဲပြောမိသည်။

‘ကိုတူး စိတ်ကောက်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သူ့ကို အရူးကြီးသားလို့ ပြောလို့တဲ့’

‘သားသားကို စတာပဲဟယ်၊ သူကလဲတမှောင့် ကလေးလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘စူးမာဆိုရင်လဲ စိတ်ဆိုးမှာပဲ’

‘နင်တို့ အလတ်နှစ်ယောက်ကတော့ အမြဲတမ်း တစ်လေထဲထွက်တယ်၊ ကလေးမ

ဟုတ် လူကြီးမဟုတ်နဲ့၊ အတော်ခွကျတယ်’

စူးမာသည် ဘာမျှဆက်မပြောမိတော့ဘဲ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်မြင်ရသော တစ်ဖက်ခြံကိုငေးကြည့်နေမိလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် သိပ်မကျေနပ်သော်လည်း မမကြီးစိတ်လက်ကြည်သာစွာနှင့် သူ့ဆံပင်ကိုဖြိုးပေးနေစဉ်တွင် ကတောက်ကဆတ်မဖြစ်လိုသည့်အတွက် စကားစဖြစ်လိုက်

သည်။

ဟိုဘက်ခြံတွင် လူတစ်ယောက်လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကိုအောင်ကျော်နိုင်ဆိုသည့် လူပင်ဖြစ်သည်။ အပန်းပြေလမ်းလျှောက်ရင်းစူးမာတို့ခြံဘက်သို့လည်း မသိမသာတစေ့တစောင်း ကြည့်နေလေသည်။

‘မမကြီး၊ သူ့နာမည်က ကိုအောင်ကျော်နိုင် တဲ့နော်’

‘ဘယ်သူ့နာမည်လဲ’

‘ဟိုဘက်ခြံက လူလေ’

‘ဪ အောင်ကျော်နိုင် တဲ့လား’

‘မမကြီးတို့ အရွယ်လောက်ပဲနော်’

‘မကြီးတို့ ကျောင်းကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူကအတန်းကြီးတယ်’

‘မမကြီး သိလို့လား’

‘ဟင့်အင်း မြင်ဖူးတာပါ’

မမကြီးသည် ခေါင်းကိုငဲ့ကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ကြည့်လေသည်။ ကိုအောင်ကျော်နိုင်ဆို သည့်လူသည် မမကြီးလိုပင် ဆရာဝန်လောင်းဟုဆို၍စူးမာအတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဆရာဝန် အစစ်တွေ၊ ဆရာဝန်အလောင်းအလျာတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသောနေရာတွင် ကိုတူးလို စာရေး ဆရာလောင်းကလေးသည်ကား ပို၍ပင် မျက်နှာငယ်ဖွယ်ရှိတော့သည်။

‘ဟို လူကြီးရော သူတို့နဲ့တူတူနေမှာလား မသိဘူးနော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကြောက်လို့’

‘ကြောက်စရာမလိုပါဘူး စူးမာရဲ့၊ သူက ယဉ်ယဉ်လေး စိတ်နောက်တာပဲ၊ အဲဒီနေ့က အကြောက်အကန်မရှုန်းဘဲ အသာလိုက်သွားရင် မုန့်တွေတောင် တဝကြီးစားရဦးမယ်၊ သူ့သား လေးကိုစွဲလမ်းပြီး ရူးသွားရှာတာ၊ သနားစရာသိပ်ကောင်းတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ကိုတူးကို လိုက်သွားခိုင်းဦးမယ်၊ စူးမာလဲလိုက်ပြီး မုန့်စားရ အောင်လို့’

‘တယ် သိတတ်တယ် ခွေးလေး’

မမကြီးသည် စူးမာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောသော်လည်းတစ်ဖက်ခြံသို့သာ မသိ မသာကြည့်နေသည်။ ဆံပင်ဖားဖားကို စုစည်းထားရာ ခါးအထိရောက်သည်။ မမကြီးတို့ကျောင်း သူများထဲတွင်မမကြီးလောက်ဆံပင်ရည်သူ ရှားမည်ထင်သည်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့များနှင့် မမကြီး ၏မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးသည် ပန်ရလှသည်။ မမကြီး၏ မျက်လုံးများသည် စူးမာလောက်မဝိုင်း

သော်လည်း မျက်တောင်များသည် မည်းနက်ပြီးရှည်လျားလှသည်။ တင်းပြည့်စိုပြည်သော နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း ဆေးဆိုးလေ့မရှိသဖြင့် သဘာဝအနီရောင် ပြေးနေသည်။

‘မမကြီး စူးမာ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးနော်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟိုလေ အပျိုဖြစ်ရင် ဓမ္မတာဆိုတာဖြစ်တယ်ဆို၊ ကေသွယ်မြင့်ပြောတယ်’

‘ခွေးလေး အဲဒါနှင့်အရာလား ခလေးပီပီနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာတွေစိတ်ကူးနေတာ

လဲ’

မမကြီးသည် စူးမာကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလေသည်။ စူးမာသည် လျှာကလေးထုတ်ရင်းခေါင်းပုသွားသည်။ မမကြီးကို အပျိုသဘာဝအကြောင်းဆက် မေးလိုသော်လည်း မမေးရဲတော့ချေ။ မမကြီးအနေနှင့်စူးမာအား ကြိုတင်ပြောပြပြီး သွန်သင်ထား လျှင် ဟိုတစ်နေ့ကလို အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့် ကေသွယ်မြင့်အားပြန်မေးဖြစ်မည်မဟုတ်ချေ။ တိုး တိုးတိတ်တိတ်နှင့်သာဆိုလျှင် အောင်တိုးဝင်လည်းကြားမည်မဟုတ်။ စူးမာလည်းအရှက်ကွဲမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့သာဆိုလျှင် စူးမာ၏ကွန်ပါဘူးကလေးလည်း ချိုင့်သွားရမည်။ မထင်၊ ခုတော့ အောင်တိုးဝင်း နဖူးမာလှသောကြောင့် စူးမာ၏ဘူးကလေး တစ်ဖက်ချိုင့်သွားရှာသည်။ ထို့ပြင်အ ရိုက်လည်း ခံရသေးသည်။

စူးမာသည် မျက်တောင်လေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း မမကြီးကိုမရွံ့မရဲကြည့်နေသည်။ ကေသွယ်မြင့်တို့ကိုမူ မည်သူက ပြောပြ၍ သိလေသနည်းဟု စဉ်းစားရင်း ငြိမ်နေမိသည်။ မမကြီး ကမူ မကျေမနပ်ဆက်ပြီး ဆူနေသေးသည်။

‘မဟုတ်မဟပ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဆိုရင် အင်မတန်သိချင်တယ်၊ သွား သွား စာသွား ကျက်၊ စာ ကြိုးစားဖို့ကတော့ စိတ်မကူးဘူး၊ အလကား အပျင်းအိုးကလေး’

‘စူးမာကို မမကြီးက အပျင်းအိုးကလေးတဲ့၊ စာမကျက်လို့တဲ့။ စူးမာကခုမှခြောက်တန်း မမကြီးက ဆေးတက္ကသိုလ်၊ မမကြီးလောက်စာကျက်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ ပြောပေးပါနော် နော်’

စူးမာသည် စားပွဲပေါ်အရိုးခေါင်းဖြူဖြူကြီးကို တကယ့်လူလိုသဘောထားပြီး အတည် ပေါက်ပြောမိသည်။ ထိုအရိုးခေါင်းကြီးသည် စူးမာတို့ထက်ပိုပြီးမမကြီးနှင့်ရင်းနှီးလေသည်။ မမကြီး ၏စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်ထူကြီးများနှင့်တန်းတူ နေရာတစ်နေရာကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ယူထားသူ ဖြစ်လေသည်။

‘သူက ယောက်ျားလား မိန်းမလား မသိဘူးနော်’

ကိုတူးကမူ ခေါင်းရိုးဖြူဖြူကို လက်နှင့်တောက်ကြည့်ရင်းတွေးတွေးဆဆပြောလေ့ရှိသည်။ မမကြီးကမူ မိန်းမခေါင်းရိုးထင်သည်ဟုပြောဖူးလေသည်။ မျက်လုံးနေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်လျက်သွားဖြူနေဟန်ရှိသော အရိုးခေါင်းကို စူးမာတို့မြင်စကကြောက်သော်လည်း နောက်တော့လုံးဝမကြောက်တော့ပေ။

‘ဟိုဘက်ခြံက ဟိုရူးနေတဲ့လူကြီးရဲ့ သားလေး သေတုန်းကခေါင်းရိုးအက်သွားတာတဲ့၊ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီးချက်ချင်းသေသွားတာ တဲ့။ လူတစ်ကိုယ်လုံးခေါင်းက အရေးကြီးဆုံးနေင် ငါထင်တယ်စူးမာ၊ လူရဲ့ အသက်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာရှိတာဖြစ်ရမယ်။’

‘အံ့မယ် ဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာရှိတာပါ။ ဗိုက်ကွဲရင် အဲ ဗိုက်ပေါက်ရင်လဲ သေတာပဲ’

‘အေး ခေါင်းရောဗိုက်ရော အရေးကြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုအရေးကြီးတာက ခေါင်း’

‘ဗိုက်ပါ’

‘ခေါင်းပါစူးမာရာ။ မယုံရင် ခေါင်းဖြတ်ကြည့်မယ်လေ။ သေမသေ လောင်းမလား’

‘အင်း တယ်တတ်၊ ကိုတူးဗိုက်ကြီးကို ထက်ခြမ်းဖြတ်လိုက်မယ်လေ ကဲ’

‘အေးလေ ထားပါတော့၊ ခေါင်းရော ဗိုက်ရော အတူတူ အရေးကြီးတယ် ထားပါတော့၊

ဒီထက်အရေးကြီးတာက ငါ့လွယ်အိတ်စုတ်ကြီး စုတ်နေတာကြာလှပြီ နင်ချုပ်ပေးမလား စူးမာ’

ကိုတူးသည်ငြင်းရင်းခုန်ရင်းမှ စုတ်နေသောသူ့လွယ်အိတ်ကြီးကို သတိရသောအခါ ချက်ချင်းပင် စူးမာကိုအလျှော့ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုတူးမြှောက်ပြသောလွယ်အိတ်ကိုကြည့်ရင်း စူးမာမျက်နှာလေးရှုံ့ သွားသည်။ ထောင့်စွန်းမှနေပြီးစုတ်ကျနေသောလွယ်အိတ်ကြီး ကလွန်လှသည်။ ဒီထက် ဆက်ပြီးပြလျှင် ပေတံနှင့်ဖောင်တိန်သာမက စာအုပ်များပါထွက်ကျကုန်လိမ့်မည် ထင်သည်။

‘မေမေ့ကိုချုပ်ခိုင်းပါလား ကိုတူးရ’

‘ချုပ်ခိုင်းပါတယ်ဟ ငါခဏခဏပြောတာပဲ၊ မေမေက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အလတ်ဖြစ်ရတာ ဘယ်တော့မျှမကောင်းဘူး စူးမာရဲ့ အမြဲတမ်းလပ်တာပဲ’

‘မေမေက အလုပ်များတာကိုး ကိုတူးရာ’

‘ဒါပေမဲ့ တာတီးလေးအတွက် အကျိုးတွေတော့ အမြဲချုပ်နေတာပဲ၊ ငါ့လွယ်အိတ်သွားပေးရင် ထားလိုက်ဦး ပြီးရင်ချုပ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေ့သွားတာချည်းပဲ၊ မေမေချုပ်ပေးတာသာ စောင့်နေရင် ငါတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ လွယ်အိတ်အပြုကြီးနဲ့ကျောင်းတက်နေရမှာ’

‘ကိုတူးကလဲကွာ ပေးပေး စူးမာချုပ်ပေးမယ်’

နှုတ်ခမ်းစုထားသောကိုတူးကိုကြည့်ရင်း စူးမာရယ်မိသည်။ ရယ်နေစဉ်တွင်ပင် စိတ်ထဲ၌အားငယ်နေသော ဝေဒနာကိုခံစားနေလေသည်။ ဖေဖေလည်းအလုပ်များ၊ မေမေလည်းအ

လုပ်များ၊ မမကြီးလည်းအလုပ်များလှသော စူးမာတို့အိမ်ထောင်စုတွင် စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် ငေါင်စင်းစင်းကလေးဖြစ်နေကြသည်။

‘တကယ်ဆိုရင် စူးမာတို့ ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ လွယ်အိတ်ချုပ်တာကို ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ချုပ်တတ်ဖို့ကောင်းပီပဲနော် ကိုတူးရာ၊ မေမေချုပ် ပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ကဲ စူးမာကိုအပ်နဲ့အပ် ချည်ရှာပေး၊ ဒေါ်ကြီးသက်ဆီက သွားတောင်လေ၊ မေမေစက်နဲ့ ချုပ်တာထက် ကောင်းအောင် စူးမာ စပါယ်ရှယ်ချုပ်ပေးမယ်’

‘ကောင်းကောင်းချုပ်နော်’

ကိုတူးက စိတ်မချသလိုပြောသည်။ ထို့နောက် အပ်ချည်ယူရန် အတွက် အခန်းထဲမှ အပြေးကလေးထွက်သွားလေသည်။ စူးမာသည် ကိုတူးထွက်သွားလျှင်သွားချင်း အခန်းထဲ၌ပုန်းစရာနေရာရှာမိသည်။ ခုတင်အောက်၌ပုန်းလျှင်ဖုန်တွေမွန်လှသည်။ ဖျာလိပ်ကြားထဲ၌ပုန်းလျှင်လည်း ချက်ချင်းတွေ့မည်ဖြစ်သည်။ ဗီရိုထဲဝင်ပုန်းသည်ကလည်း ရိုးလှချေပြီ။ မျက်မှောင်ကလေးကုတ်ကာစဉ်းစားနေရင်းမှ ချက်ချင်းအကြံပေါ်ကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ခြေဖော့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုကွယ်ပြီးထိုင်နေလျှင် ကိုတူးတော်တော်နှင့်ရှာတွေ့မည်မဟုတ်ချေ။ အိမ်ထဲတွင်သာ ချာလည်လှည့်ကာ ရှာနေမည်ဖြစ်လေသည်။ ကိုတူးကို တစ်ပတ်ရိုက်လွှတ်လိုက်ပြီး စူးမာတစ်ယောက် မကြာခဏပုန်းနေတတ်သည်။ ကိုတူးသည် မောနေအောင်ရှာရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း စူးမာကို ဂရု လုံးဝမစိုက်တော့ဘဲ သူ့ဟာသူလုပ်ချင်ရာလုပ်နေတော့သည်။ ရှာနိုး၊ တွေ့နိုး နှင့်ပုန်း နေရာမှညောင်းလွန်း၊ ပျင်းလွန်းသဖြင့် စူးမာ ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင် ဝတ္ထုဖတ်နေသောကိုတူးသည် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေတတ်သည်။

‘စူးမာရေ’

ကိုတူး၏ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကို ချုပ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စူးမာကိုမရမကရှာတော့မည်ထင်သည်။ စူးမာသည် လက်ထဲတွင်ဆုပ်လာသော ပဲကြီးလှော်များကို တမြုံမြုံဝါးရင်း တစ်ဦးတည်းပြီးနေမိသည်။ ပဲကြီးလှော်ဝါးရင်းရေငတ်လာမည်ကို တွေးရင်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။

‘ခွေးစူးမာ နင်ဘယ်မှာပုန်းနေလဲ’

ကိုတူးစိတ်တိုလာပြီထင်သည်။ စူးမာသည် ပင်စည်ကိုကျောနှင့် ကပ်ကာအိမ်ဘက်သို့ချောင်းကြည့်ရင်း ရယ်ချင်နေသည်။ ထမင်းစားခန်းရှိ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသောခန်းဆီးပြာပြာလေးများကြားထဲမှ မေမေ့အရိပ်ကိုတွေ့ရသည်။ မေမေရှိရာအရပ်တွင် တာတီးလေးလည်းရှိမည်ဖြစ်သည်။

‘စူးမာနော် မေမေက ငါတို့နှစ်ယောက်ဖို့ ကိတ်မုန့်နှစ်ချုပ်ပေးထားတယ်၊ နင်မလာရင် ငါစားပစ်မှာပဲ’

စူးမာကို ရည်ရွယ်ပြီးအော်ပြောလိုက်သော ကိုတူး၏အသံကိုကြားရသည်။ စူးမာ မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ မေမေ့ ကိုလည်းထမင်းစားခန်းထဲတွင်တွေ့ရသောကြောင့် ကိုတူး ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စူးမာမမျာ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးပြီး မုန့်ငတ်ချေတော့မည်ထင် သည်။

‘တူ’

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ကုပ်နေသောစူးမာသည် ကမန်းကတန်းအသံပေးလိုက်သည်။ ကိုတူးသည်အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့တန်း ပြီးလျှောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လွယ်အိတ်ပြာပြာကို တွေ့ရသည်။ စူးမာအသံထွက်လာ စေရန်အတွက် မုန့်မရှိဘဲနှင်ညှာပြောခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ခွေးစူးမာ ဝက်စူးမာ နင်က ဒီမှာကို’

ပြုံးကျဲကျဲလေးငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော စူးမာအား ကိုတူးက ဒေါကလေးနှင့်ကြိမ်း လိုက်သည်။ နောက်ဘက်တွင်ဂုတ်ထားသောလက်ထဲမှ ကိတ်မုန့်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘ဟွန်း သနားလို့ ငါက စားပစ်တော့မလို့’

‘အမယ် သူ့လွယ်အိတ်ကြီးချုပ်မပေးမှာစိုးလို့များ ဟင်’

‘နင် သိပ်မကြီးကျယ်နဲ့နော်၊ ငါ့ဟာငါချုပ်ရင်ရပါတယ်၊ ဒီလွယ်အိတ်ချုပ်ပေးမယ့်အ ရေး မျက်နှာငယ်လိုက်တာလွန်ရော၊ ဘယ်သူမျှ ချုပ်မပေးကြဘူး’

‘အာက္ခာ ကိုတူးကလဲ၊ စူးမာက စတာပါ ပေးပါ ချုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ကောင်းကောင်းလေး ချုပ်ပေးမှာပါ၊ နေဦး ခဏ မုန့်မြန်မြန်စားလိုက်ဦးမယ်၊ အင် မုန့်ကြီးကလဲ နင်လိုက်တာ အပ်နဲ့အပ် ချည်ရော ပေးလေ’

စူးမာသည် ကိုတူးဆီမှ အပ်နှင့်အပ်ချည်ကို အမြန်တောင်းလိုက်သည်။ ကိုတူးစိတ် ဆိုးချင်နေပြီဖြစ်၍စူးမာပြန်ပြီးလျော့ရသည်။ တော်ကြာစိတ်ဆိုးပြီးမခေါ်လျှင် ခက်ချေမည်။ ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမခေါ်ကြလျှင် နှစ်ဦးလုံးပျင်းခြောက်ပြီးအလွန်အနေခက်လှချေ သည်။

အပ်နှင့်အပ်ချည်ကိုကြည့်ပြီး စူးမာစိတ်ညစ်သွားသည်။ အပ်သည် သေးသေးသွယ် သွယ်နှင့် အသေးလေးဖြစ်သည်။ အပ်ပေါက်ကလေးသည် မျှင်မျှင်လေးဖြစ်သည်။ အပ်ချည်ကြီး သည်ကား အလုံးပွကာ တုတ်လှချေသည်။ ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်လျှင် ဖျတ်ခနဲပြတ်တော့သည်။ ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလက အပ်ချည်အဆွေးကြီးများလည်းမသိ၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း လက်ထက်က တည်းက မသုံးဖြစ်ဘဲကျန်နေသောအပ်ချည်ကို ဒေါ်ကြီးသက်တစ်ယောက် သူ့အဖိုးဆီမှ အမွေ ရထားသည်ထင် ရလေသည်။

‘ကိုတူး အပ်ပေါက်ကလဲ မုန့်ဘီလူးနဲ့ကြည့်ရမယ်၊ အပ်ချည်ကြီးကြီးကတော့ ပွပွကြီး၊

ကဲ ဘယ်လိုလုပ်အပ်ပေါက်ထိုးရမှာလဲ မဝင်ဘူး ကိုတူးရ'

'သံကြိုးတံဆိပ် အပ်ချည်မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်'

'ဒါကြီးလား သံကြိုးတံဆိပ် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး'

စူးမာသည် အပ်ချည်အဖျားကို သေးမျှင်သွားစေရန် တဲတွေးဆွတ်ပြီး လက်နှင့်ဆွဲ
နေရသည်။ လက်နှင့်အဆွဲလွန်ပါကလည်း ဖျတ်ခနဲ ပြတ်သွားလေတော့သည်။

'ပေးစမ်း ပေးစမ်း ငါထိုးကြည့်ဦးမယ်'

ကိုတူးသည် စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် တစ်လှည့်ပြန်တောင်းသည်။ အပ်ချောင်းလေးကို နေ
ရောင်တွင်မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ကာထောင်ကြည့်ရင်း အပ်ချည်တုတ်တုတ်ကိုသွင်းရန် ကြိုးစားနေ
သောကိုတူးသည်တဖြည်းဖြည်းမျက်မှောင်ကြီးကုတ်လာသည်။ အပ်ချည်သည် အပ်ပေါက်ထဲသို့မ
ဝင်ဘဲ တစ်ခံနေသည့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ရ၏။

'ကိုတူးရေ ခုနေ ဟိုစိတ်နောက်နေတဲ့လူကြီးလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ'

'အေးဟ လာနေဦးမလားမသိ၊ ဒါပေမယ့် မေမေကပြောတယ် သူ့ကိုကောင်းကောင်း
မွန်မွန်ပြောပြီး၊ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံပါတဲ့ သနားစရာကောင်းတယ်တဲ့'

'စူးမာတော့ နဲ့နဲကြောက်တယ်'

'ငါက ပိုကြောက်သေး'

ကိုတူးသည် ပခုံးလေးကျုံ့ကာ ပြောသည်။ စူးမာသည် မန်ကျည်းပင်စည်ကိုမှီရင်း
အပေါ်ဘက်သို့မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခက်လက်ဝေဖြာသော မန်ကျည်းရွက်စိပ်စိပ်လေးများကြား
ထဲမှ ကောင်းကင်ပြာပြာကို ကွက်တိကွက်ကျားမြင်နေရသည်။ မန်ကျည်းရွက်စိမ်းရင့်ရင့်များအ
ကြားတွင် မန်ကျည်းပွင့်ဖြူဝါဝါလေးများသည် ခပ်ငိုက်ငိုက်လေးပွင့်နေကြသည်။ ခေါင်းလေးစိုက်ပြီး
စူးမာတို့အားငုံ့ကြည့်နေဟန် ရှိလေသည်။

'မမကြီးကပြောတယ်၊ သူ့နောက်ကိုကောင်းကောင်းလိုက်သွားရင် မုန့်တွေတောင်စား

ရဦးမယ်တဲ့၊ ဒီတစ်ခါသူလာခေါ်ရင် ကိုတူးလိုက်သွားသိလား၊ စူးမာလဲလိုက်ခဲ့မယ်'

'ဘာလုပ်ဖို့'

'အို မုန့်စားရတာပေါ့'

'စင်တင်ကလေး နင် အဲဒါပဲတွေးနေ'

ကိုတူးသည် အပ်ချည်လုံးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပစ်ချလိုက်ပြီးမကျေနပ်သလိုပြော
သည်။ စူးမာသည်အသံလေးထွက်အောင်ရယ်ရင်းမှကိုတူးအား လျှာလေးထုတ်ပြလိုက်သည်။
ကိုတူးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကစူးမာလောက် အစားမမက်လှချေ။ စူးမာသည် မိန်းကလေးပင်ဖြစ်
သော်လည်း ကိုတူးထက်များစွာပိုပြီး အစားကိုခုံမင်သည်။ ကိုတူးက မာနကြီးသည်။ မောင်နှမချင်း

ပင်ဖြစ်သော်လည်း စူးမာဝယ်လာလေ့ရှိသော ဆီးငံစေ့ကိုပင် မပေးဘဲယူစားလေ့မရှိ။ စေတနာကို အလေးပြုလွန်းသည်။ ထမင်းအတူတူချင်းစားကြရင်း မေမေဟင်းထည့်ပေးလျှင်လည်း နည်းသည် များသည် ကြေးမများဘဲ ငုံ့စားလေ့ရှိလေသည်။ စူးမာကမူ မရ၊ စူးမာပန်းကန်ထဲ အရိုးတုံးပါလာ လျှင်လည်း ချက်ချင်းဆန္ဒပြသည်။ တာတီးလေး ပန်းကန်ထဲ အသည်းဖတ်ပါသွားလျှင် စူးမာက အ သံပြုကြီးနှင့်အော်တော့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုတူးကမူ အရိုးချည့်ပါလာဟင်းကို ဘာမျှ စောဒက မတက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာစားသွားတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ညှိုးငယ်သွားတတ် လေသည်။

‘အံမာ စင်တတ်ဆိုတာ နာမည်သာဆိုတာ စားသာတယ်ကိုတူးရ၊ ဟဲ ဟဲ ဟက် ဟော ဟော လာ လာ နေပြီ’

စူးမာသည် ပြောင်ချော်ချော်လေးပြောနေရင်းမှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုတူး၏ နောက်ဘက်မှချဉ်းကပ်သူကိုကြည့်ပြီး နှလုံးသွေးက တဒိန်းဒိန်းခုန်လာလေသည်။

‘သားရေ ပါပါသား’

‘ဟောဗျ’

ကိုတူးသည် ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ သူ့ပခုံးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်လာသူအား မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့်ကြည့်နေပြီးမှ မချီသွားဖြဲလေးရယ်ပြသည်။

‘ကိုငယ်လေး’

‘ခင် ခင်ဗျာ’

‘ဟာ သားလေး ပါပါ့ကို မှတ်မိပြီးလား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့’

ကိုတူးသည် စူးမာကိုအကူအညီတောင်းဟန်နှင့်လှမ်းကြည့်ပြီးယောင်ချာချာပြောလေ သည်။ စူးမာသည် ဘာဝင်ပြောရမည်မသိသည့်အတွက် သူ့လက်ထဲမှလွယ်အိတ်ကို ခပ်တင်းတင်း လေးဆုပ်ကိုင်ရင်းအငေးသားကြည့်နေမိလေသည်။

ကိုတူး၏ပခုံးကိုဖက်ထားသောလူကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာရယ်မောလိုက် သည်။ မှန်ဝေသောမျက်လုံးများသည်လည်းအရောင်လဲလဲရွှန်းကာ နူးညံ့လာသည်။

‘သားလေးရယ် ကြည့်စမ်း၊ ပါပါ့ကို နှိပ်စက်လိုက်တာ ပါပါ့ကိုတစ်ယောက်ထဲထား ခဲ့ပြီးထွက်လဲသွားသေးတယ်၊ တွေ့ပြန်တော့လဲ မမှတ်မိပြန်ဘူး၊ ပါပါစိတ်ပူလိုက်တာကွယ်။ သားလေးစိတ်မှနဲ့သေးရဲ့လား၊ ရူးများနေပြီလားလို့ ဘုရားဘုရား၊ ခုမှ စိတ်အေးတော့တယ်’

‘ခင်ဗျာ’

‘သားငယ်ကလဲ ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံးကို မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ ပါပါစိတ်ပူတာ ပေါ့ကွယ်၊ တော်သေးရဲ့ ဘုရားတန်ခိုးကြောင့်သားလေး သတိလည်လာပြီ၊ လာလေ သားရယ်

သွားကြစို့'

'ဘယ် ကို လဲ ခင် ဗျ'

'အိမ်ကိုပေါ့ သားရယ်၊ သူက သားသူငယ်ချင်းလား၊ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲပေါ့ကွယ်'

'သူက ကျွန်တော့ညီမ၊ အဲ အဲ သူ ငယ်ချင်း'

ကိုတူးသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြေရင်း စူးမာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ စူးမာသည် အကောင်းစင်စစ်က အရူးဘဝရောက်နေသော ကိုတူးအားကြည့်ရင်း ကြောက်စိတ်များပျောက်ကာ ပြုံးစပ်စပ်ဖြစ်လာသည်။ ကိုတူးကို ဆွဲခေါ်ဦးမည် စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ကိုတူး၏ လက်တစ်ဖက်ကို မူ ခပ်တင်းတင်းလေးလှမ်းပြီးဆုပ်ထားမိလေသည်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို အတင်းဆွဲခေါ်ဦးမည်ဆို က စူးမာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ခြေကန်ပြီး လွန်ဆွဲသလိုပြန်ဆွဲလို့လည်း ဖြစ်တော့မည်မထင်။ အ သာတကြည်လိုက်သွားရအောင်ကလည်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ အပြီးဖမ်းထားလျှင် အခက်ဟူသော စိုး ရိမ်စိတ်နှင့် မရွံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

'ကျွန် ကျွန်တော် မအားသေးဘူးခင်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါမှလိုက်တော့မယ်နော် ဦး အဲ ပါပါရယ်၊ အခုလွယ်အိတ်ပြီနေလို့ချုပ်ရဦးမယ်'

'ဪ ကြည့်စမ်း လွယ်အိတ်ကြီးကလဲ ပြီနေလိုက်တာ၊ ငါ့သားကို ဘယ်သူမျှချုပ်မ ပေးကြဘူးလား၊ ပေး ပေး ပါပါချုပ်ပေးမှာပေါ့၊ အိုး အပ်ချည်ကလဲအဆွေးကြီး၊ နေဦး ပါပါ အကောင်းသွားယူဦးမယ်'

လူကြီးသည် ကိုတူးကို ဆွဲခေါ်ရန်မေ့သွားလေသည်။ လွယ်အိတ်ပြီကိုကြည့်ရင်း စိတ် မကောင်းသလို ပြာပြာသလဲဖြစ်နေသော သူ့ဟန်ကို ကိုတူးသည် အငေးသားကြည့်နေလေသည်။ အိမ်ဘက်သို့အပြေးကလေးပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏချင်းပင် ကဆုန်ချပြီး ပြန်ပြေးလာသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် အပ်နှင့်အပ်ချည်အသစ်ကို ဘူးလိုက်ယူလာသည်။ ကိုတူး၏လွယ်အိတ်ကအပြာဖြစ် ၍ အပ်ချည်အပြာများလည်းအနုအရင့်ရောင်စုံသယ်ခဲ့သည်။

'သားလေးက ဘာလို့ဒီလောက်ပြီနေတဲ့အထိမပြောဘဲနေရတာလဲ၊ ပါပွါကိုပြောရင် ပါပါအစောကြီးကတည်းကချုပ်ပေးမှာပေါ့'

ကိုတူးကိုဆွဲခေါ်ရန် လုံးဝသတိမရတော့ပဲ လွယ်အိတ်အပြီကို ဂရုတစိုက်ချုပ်နေ သောလူကြီးကိုကြည့်ရင်း စူးမာစိတ်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်များ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာ လုံးဝမရှိဘဲနူးညံ့သောဟန်၊ ကြင်နာသောအမူအရာနှင့်မို့ စိတ်မနံ့သူတစ်ဦးနှင့်ပင် လုံးဝ မတူချေ။ သားငယ်ကို ချစ်ခင်ဂရုစိုက်ကာ ကြင်နာအလိုလိုက်သော ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ် ရလေသည်။

တောင့်တောင့်တင်းတင်းဖြစ်ကာ အသက်ရှူကျပ်နေဟန်ရှိသော ကိုတူးသည်လည်း စိတ်သက်သာသွားပြီထင်သည်။ စကား တပြောပြောနှင့်ချုပ်နေသော အပ်သွားစိပ်စိပ်လေးများကို

ငေးကြည့်ရင်း ခပ်ရိပ်ရိပ်လေးပြီးနေသည်။ ထို့နောက် စူးမာကို တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောလေသည်။
'ဘာပဲပြောပြော မေမေ ဂရုမစိုက်တဲ့ငါ့လွယ်အိတ်ပြုလေးတော့ချုပ်လို့ပြီးတော့မယ်'
မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုနေ့ထိုရက်မှစ၍ စူးမာတို့ နှစ်အိမ်ထောင်ချစ်ကြည်ရေးလမ်း စ
ခဲ့လေသည်။

ဘာသွင်ကို စူးမာတို့ လုံးဝမကြောက်တော့။ ထို့ပြင် ကြီးကြီးလှနှင့်သော်လည်း
ကောင်း၊ ကိုကိုအောင်နှင့်သော်လည်းကောင်း တစ်စထက်တစ်စ ရင်းနှီးခဲ့ကြရသည်။ စူးမာနှင့်
ကိုတူးတို့အတွက် စားအိမ်တစ်အိမ်တိုးခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်ဖြင့်အားနာလိုက်တာဗျာ သူက ကိုတူးကိုစိတ်မမှန်ဘူးတဲ့၊ အဖေတစ်
ယောက်လုံးကိုမမှတ်မိလို့တဲ့၊ သတိထားပြီးချော့ချော့မော့မော့ ဆက်ဆံပါလို့ပြောနေတော့ အား
လဲနာ၊ ရယ်လဲရယ်ချင်နဲ့ ဒုက္ခကိုရောက်နေတာပဲ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအောင်ဝင်းရယ်၊ ကိုတူးလေးက ငယ်ပေမဲ့လူကြီးစိတ်ရှိပါတယ်၊ မေ
မေကလဲ ဦးလေးသွင်အဖြစ်ကို သိရတော့စိတ် မကောင်းလွန်းလို့တဲ့၊ ကိုတူးလေးကို အလိုက်သင့်
သည်းခံပြီးဆက်ဆံဖို့ပြောထားပါတယ်'

'ကိစ္စမရှိဘူး ကိုအောင်ဝင်းရယ်၊ ကိုတူးလေးက ငယ်ပေမဲ့လူကြီးစိတ်ရှိပါတယ်၊ မေ
မေကလဲ ဦးလေးသွင်အဖြစ်ကို သိရတော့စိတ် မကောင်းလွန်းလို့တဲ့၊ ကိုတူးလေးကို အလိုက်သင့်
သည်းခံပြီးဆက်ဆံဖို့ပြောထားပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စပယ်ရယ်'

စူးမာသည် သူ့လက်ထဲမှ ယောက်မသေးသေးလေးကို လှည့်ကစားနေရင်း မမကြီးကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ မမကြီးဝတ်ထားသော အင်္ကျီဝါဝါသည် မမကြီး၏အသားကိုဟပ်ကာ ဝင်းအိ
နေသည်။ ဆံပင်ကိုရစ်ခွေပြီးပန်ဆင်ထားသော စပယ်ကုံးဖြူဖြူမှရနံ့သည် မွှေးပျံ့နေလေသည်။

မမကြီး ခါတိုင်းကျောင်းမှပြန်ရောက်လျှင် အပေါ်ထပ်သို့တန်းပြီးတက်သွားမြဲဖြစ်
သည်။ ယနေ့မှထူးထူးခြားခြား စူးမာတို့စံပျော်ရာမန်ကျည်းပင်ရိပ်သို့လျှောက်လာလေသည်။ စူးမာ
ရုတ်တရက်ပျော်သွားသည်။ ဒန်အိုးသေးသေးနှင့် စူးမာကြော်ထားသော ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကို
မြည်းစမ်းစေချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စူးမာကြော်ချင်သည်မှာ ဝက်အူချောင်းဖြစ်သော်လည်း မီး
ဖိုချောင်ကိုအပိုင်စားရသော ဒေါ်ကြီးသက် မလစ်သဖြင့် ရရာကန်စွန်းရွက်လေးများကိုပင် ယူခဲ့ရ
သည်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရန်အတွက် ပဲဆီကိုကား ဒေါ်ကြီးသက်သည် ဇွန်းဖျားလေးနှင့်ခပ်ကာ စူး
မာ၏ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ 'ဆီဈေးက ကြီးတယ် စူးမာရဲ့၊ အလကား ဆော့မပစ်နဲ့' ဟု
ပြောလိုက်သေးသည်။ မေမေသာဆိုလျှင် စူးမာ ဆီတစ်စက်မျှ ရမည်မဟုတ်သဖြင့် ဒေါ်ကြီးသက်

ဆီမှရသမျှဆီကလေးနှင့်ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

စူးမာ ကြော်၍လှော်၍ ကောင်းနေစဉ်တွင် ဘဘသွင် ရောက်လာသည်။ ကိုတူးကို ခေါ်သည်။ စူးမာ အချက်အပြုတ်ကောင်းနေ၍လိုက်မသွားဖြစ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်လေးသည် နူး ပြီးအိနေသည်။ ဆားထည့်ရန်မေ့သွားသဖြင့် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေမည်ကား အမှန်ပင်။ ကျွေးရန်ဧည့် သည်ရှာနေစဉ်တွင် ကိုကိုအောင်ရောက်လာသည်။ စူးမာ၏ ကန်စွန်းရွက်ကို စားလိုပုံမရ၊ ဟော မကြီးရောက်လာပြန်သည်။ စူးမာ၏ကန်စွန်းရွက်ကို လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်။

‘စပယ်ကို ကျောင်းမှာတွေ့နေကတည်းကစိတ်ဝင်စား အဲ အဲ မျက်မှန်းတန်းမိနေတာ၊

ဒီမှာနေမှန်း မသိဘူး’

‘ဘာလဲ စပယ် ဒီမှာဆိုတော့ ပြောင်းလာမိတာ မှားတယ်လို့ပြောမလို့လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ အိမ်အပြောင်းနောက်ကျတယ်လို့ပြောမလို့ပါ ဟား ဟား ဟား’

စူးမာသည် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ ငေးနေရင်းပျင်းရိလာသည်။ ကိုယ့်ကန်စွန်း ရွက်ကြော် ကိုယ့်ဟာကိုယ်စားမှ ကုန်တော့မည်ထင်သည်။ အဖတ်သေးသေးကိုယောက်မငယ် ငယ်နှင့်ကော်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်၏။ ဆားမပါသဖြင့် ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေသည်။ သဲဝင်သဖြင့် ကျလိကျလိဖြစ်နေသည်။ လုံးဝစားမကောင်းသဖြင့် စိတ်ညစ်သွားသည်။

‘ဖေဖေကတော့ရှာပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့စာအုပ်တွေ စပယ်ဆီ မှာမရှိဘူး၊ နောက်ပြီး ချက်ပံတာတွေက အသစ်အသစ်တိုးနေတာ၊ စပယ်က စာအုပ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး လောဘကြီးတယ်၊ စာအုပ်စုံမှလဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ စာဖတ်ရင် ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ကို အချိန်မရွေး ထုတ်ဖတ်နိုင်မှကောင်းတာ’

စူးမာသည် ပျင်းရိစွာသမ်းဝေရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကိုတူးဆီလိုက်သွားရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ ဘဘသွင်ကျွေးသမျှစားပြီး ပြောသမျှနားထောင်နေရသည်မှာ တစ်ခါတစ်ရံရယ်စရာကောင်းသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား ပျင်းဖွယ်ကောင်းမည်ဖြစ်သည်။ ကားရုံဘေးတွင်ထောင်သော ကိုဘိုထွေးစီးနေကျစက်ဘီးကြီးကိုမြင်သောအခါ စူးမာ ရုတ်တရက် သွက်လက်သွားသည်။ ကိုတူးဆီလိုက်သွားရန်စိတ်မပါတော့။ ဘဘသွင်ကျွေးမည့်ချိုချိုများကို လည်းမမက်တော့။ စူးမာ စက်ဘီးစီးချင်နေသည်မှာ ကြာလှချေပြီ။

မကြီး သူနားမှ စူးမာ ဖြုတ်ခနဲထပြေးသည်ကိုပင်သိလိုက်ပုံမရချေ။ စူးမာ၏ ကန် စွန်းရွက်ကြော်အိုးလေးသည်လည်း စားမည့်သူမရှိဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာသည်။

‘အားပါး လေးလိုက်တာ’

စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို လက်ကိုင်မှ တွန်းယူလိုက်သည်။ ယောက်ျားစီး စက်ဘီး ကြီးပေမို့ လေးလံလှသည်။ စူးမာ အားနှင့်မနည်းတွန်းယူရသည်။ တက်စီးရန်ကား လွယ်မည်မထင် ပေ။ စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို မနိုင်မနင်းတွန်းပြီး ကားရုံကိုပတ်နေမိသည်။ တာတီးလေးသာရှိ လျှင် စူးမာဘေးတွင် ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့်ရှုပ်နေမည်ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးကျောင်းမဆင်း

သေးသောကြောင့်သာ အနှောင့်အယှက် ကင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုတူးနှင့်စူးမာသည် နံနက်ခင်းကျောင်းတက်ရပြီး တာတီးလေး၏ကျောင်းချိန်ကား မွန်းလွဲပိုင်းဖြစ်သည်။ ညနေခင်းမှကျောင်းဆင်းရသော တာတီးလေးအား မေမေသည် အစဉ်သွား ကြိုလေ့ရှိသည်။ စူးမာသည် စက်ဘီးကြီးကို မနိုင်မနင်းနှင့် အပြေးတွန်းနေရင်း တစ်ခါတည်းခုန် တက်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

‘စူးမာရေ’

ကိုတူး၏ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ ကားရုံနောက်ကွယ်တွင်ရောက်နေသော စူးမာကို မြင်ဟန်မရှိချေ။ စူးမာသည် အစွမ်းပြချင်သောစိတ်ကလေးနှင့် စက်ဘီးကိုအရှိန်ရအောင်တွန်းနေ ရာမှ တစ်ခါတည်းကားရားခွကာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ စက်ဘီးကြီးကို ဟန်ကျပန်ကျစီးပြီး ထွက် လာသောစူးမာကို ကြည့်ရင်း ကိုတူး၏မျက်လုံးများ စကောဝိုင်းလို ပြူးဝိုင်းလာမည်ကိုတွေးပြီး သဘောကျနေသည်။

‘ဘုရား ဘုရား’

ကိုတူး၏မျက်လုံးများ စကောဝိုင်းလိုပြူးမပြူးတော့မသိ။ စူးမာ၏နဂိုဝိုင်းသောမျက် လုံးလေးများသည်ကား ပြူးထွက်လာလေသည်။ အရှိန်နှင့်လိမ့်ပြေးသောစက်ဘီးပေါ်တွင် ကားရား ခွထိုင်နေသောစူးမာ၏ ခြေထောက်တို့သည် ခြေနင်းကို ကောင်းစွာမမီသဖြင့် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေကြကုန်သည်။

‘ဟိုက် စူးမာ’

ကိုတူးသည် အလန့်တကြားအော်လိုက်သည်။ ကားရုံအနောက်ဘက်မှ ဘွားခနဲထိုး ထွက်လာသောစက်ဘီးကြီးပေါ်တွင် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ပါလာသော စူးမာကိုတွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးသည်ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ကားရုံအရှေ့ဘက် ကုန်းလျှောလမ်းကလေး အတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားသော စူးမာသည် အစွမ်း ပြချင်စိတ်များပျောက်ကုန်ပေပြီ။ ဘုရားနှင့်တရားကိုပင် သတိမရနိုင်တော့။ တစ်ကိုယ်လုံးပူထူပြီး ဇောချွေးများပြန်လာလေသည်။

‘စူးမာ စူးမာရေ ကား ကားလာနေတယ်၊ အမလေး ကားလာနေ တယ်ဟ’

ကိုတူး၏ စိုးရိမ်တကြီးအော်ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။ ခြံထဲသို့အရှိန်နှင့် ချိုးကွေ့ဝင်လာသောကားသည် စူးမာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျင်မြန်စွာချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ပြာဝေနေသော စူးမာ၏မျက်လုံးများသည် မည်းမှောင်သွားလေသည်။

‘ဘေးကို ဘေးကို ကလင် ကလင် စက်ဘီးလာနေတယ်၊ ဘေးကို ဘေး ဟေး ဟေး

ကို’

ပေါက်ကရစ္စတ်ရွတ်ပြီးအော်နေမိစဉ်တွင်ပင် ဒုံခနဲအသံကြားလိုက်ရပြီး စူးမာတစ်

ကိုယ်လုံးမြောက်တက်သွားလေသည်။ ထို့နောက်စူးမာ၏ကိုယ်လုံးပိန်ပိန်လေးသည် လမ်းဘေးရှိ ပုဏ္ဏရိပ်ချိုထဲသို့ခေါင်းစိုက်၍ ခိုင်ဗင်ထိုးဝင်သွားလေသည်။

‘အမလေး စူးမာလေး’

‘ဟဲ့ စူးမာ စူးမာ’

ဆူညံနေသောအသံများကို စူးမာမကြားမိတော့ချေ။ ဘာမျှမကြားနိုင်သော်လည်း နားထဲတွင်ဆူဝေနေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မတ်မတ်ထောင်နေသော စူးမာ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တို့သည်ကားယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်ကယ်ပါယူပါအော်နေဟန်ရှိသည်။ အပြေးအလွှား ရောက်လာသော ကိုကိုအောင်နှင့်ဖေဖေတို့သည် စူးမာကိုပန်းချိုထဲမှ အားစိုက်ပြီးဆွဲထုတ်ကြရလေသည်။ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံအကြွင်းအကျန်လေးကြောင့် စူးမာတစ်ယောက် မကျိုးမပဲ့၊ မကန်းဘဲ အကောင်းပကတိလေးအတိုင်း ပန်းချိုထဲမှပြန်ထွက်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ခြစ်ရာ၊ ရှုရာများနှင့်ပေပွနေသည်။ မျက်စိကိုမဖွင့်ဘဲ စုံမှိတ်ထားရင်းမှ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်နေသေးလေသည်။

‘ဘေးကိုဆိုမှ ဘေးကို ဘေးကို ကလင်’

‘စူးမာ တော်စမ်း’

ဖေဖေသည် စူးမာ၏ပခုံးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ရုတ်တရက်အော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ စူးမာ၏မျက်လုံးများလည်း ဖြန်းခနဲ ပွင့်လာလေသည်။ ဖေဖေကို ကြောင်စီစီလေးကြည့်မိတော့သည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကံကောင်းလွန်းလို့မသေတာ၊ ကားအောက်များရောက်သွားရင် တစ်ချက်ထဲအသက်ထွက်မှာ သိလား စူးမာ၊ ဆော့စရာဒီလောက်ရှားလို့လား၊ ကျိုးတမ်း ပဲ့တမ်း ကစားချင်လို့လား ဟင်၊ အမေမွေးတုန်းက အကောင်း၊ ခုမှ ကျိုးချင်လို့လား၊ မိန်းကလေးပီပီမနေဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကားမီးသီးလဲအက်သွားပြီ၊ စက်ဘီးလဲ ခွေသွားပြီ ဒီကောင်မလေးကိုကမျောက်ရှုံးအောင် ဆော့လွန်းတယ်’

စူးမာသည် ဖေဖေကိုမျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် မော့ကြည့်မိသည်။ လူကြီးများသည် ဆူရန်ပူရန်သာစိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်မည်မှန်းသိလျှင် အဆူအပူခံ၍ မည်သူမျှ လုပ်မည်မဟုတ်ချေ။ စူးမာ ကုန်းခေါင်ခေါင်တွင်ခိုင်ဗင်ကျင့်ရမည်၊ ဖေဖေကား မီးသီးအက်သွားမည်၊ ကိုဘိုးထွေး စက်ဘီးပျက်သွားမည်များကိုသိလျှင် စူးမာကိုအတင်းစီးခိုင်းလျှင်ပင် ထိုစက်ဘီးကြီးကိုစီးလိမ့်မည်မဟုတ်၊ လှည့်စောင်း၍ပင် ကြည့်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဖေဖေသိစေချင်သည်။

‘နေရာတကာ ကဲလွန်းတယ်၊ ဟိုတနေ့ကလဲ အတန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို’

‘အယ်’

‘ကွန်ပါဘူးနဲ့များ အသားလွတ်ကြီးထပေါက်ရတယ်လို့၊ မိန်းကလေးမို့သာပဲ၊

ယောက်ျားလေးများဆိုရင် လမ်းသရဲဖြစ်မှာသေချာတယ်’

စူးမာသည် မျက်လုံးလေးအောက်စိုက်ပြီး မြေကြီးညိုညိုကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ စူးမာ ရန်ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ဖေဖေဘယ်ကကြားလာသည်မသိရချေ။ စူးမာတို့အတန်းထဲတွင် ဖေဖေ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ၏သားသမီးများရှိသည်။ သူတို့မိဘများမှတစ်ဆင့်ဖေဖေဆီသို့ စူးမာသတင်းရောက်သွားသည် ထင်ရသည်။ ဧကသွယ်မြင့် လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့အဖေသည် ဖေဖေဆီ၌ဆေးစစ်ဖူးသည်။ တိုးတိုးအောင်၏အဖေကလည်း ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဖြစ် သည်။

‘ကို တူး’

စူးမာအတွေးမဆုံးမီ မိုးချုန်းသလိုအော်လိုက်သော ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ စူးမာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ဖေဖေ ဒေါသသည် ကိုတူးဆီသို့များ ကူးစက်သွား လေပြီလားဟု စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကြည့်ပြီးမျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွားလေသည်။ စူးမာ၏ဘေး တွင် ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးရပ်နေသော ကိုတူးခမျာရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် လူပြတ်ရုပ်ပေါက်နေ ရှာသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် ကြွက်ကိုက်ထားသလို အထစ်လိုက်ဖြစ်နေလေသည်။ နဖူးပြင်ပေါ် သို့ဝန်းဝဲကျနေလေ့ရှိသော ဆံခွေလေးသည်လည်း တိတိရိရိပြတ်ပြီး ကြောင်စီစီဖြစ်နေသည်။

‘ကိုတူး ပြောစမ်း မင်းဆံပင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘အဲ ညှပ် ညှပ် လာတာပါ’

‘ဘုရားရေ ဘယ်က ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်လဲ၊ ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ညှပ်တာ ဘယ် သူလဲ’

‘ဘ ဘ သွင်’

‘ဘာ’

‘ဆံပင်ရှည်ရင် လမ်းသရဲနဲ့တူတယ်တဲ့၊ မြန်မာပြည်က ပူတယ် အိုက်တယ်တဲ့၊ ခေါင်း ချွေးထွက်တယ်တဲ့၊ ဉာဏ်ရွှင်အောင် စာတော်အောင် ဆံပင်ကို တိုတိုထားရမယ်တဲ့၊ လူရည်ချွန် တွေဆိုရင် ဆံပင်ကို တိုတိုပဲထား ထား’

‘တော်စမ်း တိတ်စမ်း’

ဖေဖေသည် လက်ကိုငှေ့ယမ်းရင်း အော်လိုက်သည်။ ကိုတူး၏အသံသည် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားပြီး မျက်တောင်လေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေလေသည်။ ကိုကိုအောင်သည် မျက်စိမျက်

နာပျက်နေသည်။ သူ့ဦးလေး လက်စွမ်းပြသမျှခံလာရသော ကိုတူးကိုကြည့်ပြီး အားတုံအားနာဖြစ် နေပုံရလေသည်။

စက်ဘီးပျက်ပျက်၊ ကားမီးအက်အက်နှင့် လူပုံအလည်တွင်တရားခံဘဝရောက်နေ သော စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် စိတ်အိုက်ပြီးချွေးတွေပြန်နေကြသည်။ ကိုတူးသည် သူ့ဆံပင်တို စိစိကိုလက်နှင့်စမ်းရင်းဆင်ခြေတက်ရန် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

‘သားရေ အငယ်လေး၊ ရော့ရော့ သားကြိုက်တဲ့ မာလကာသီးတွေကို ဘာလို့မေ့ ခဲ့တာတုံး’

ထိုစဉ်တွင် ဘဘသွင်သည် ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်ပေါ်ထွက်လာသည်။ မာလကာသီး ဖြူဖြူပွပွကြီးများကိုကိုင်ရင်း ကိုတူးဆီသို့တန်းပြီးလျှောက်လာလေသည်။

‘ဟောတော့ ဘ ဘ သွင်’

စူးမာသည် ဘဘသွင်ကို အမှတ်မဲ့လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ပါးစပ်လေးဟသွားသည်။ ထို့နောက်ခွီးခနဲရယ်ချလိုက်မိလေသည်။ သူ့ဆံပင်များသည်ကား ကိုတူးထက်ပင် ဆိုးဦးမည် ထင် သည်။ ဖြူတစ်ဝက်၊ နက်တစ်ဝက် ကျားနေရသည့်အထဲ အထစ်လိုက် အထစ်လိုက်ဖြစ်နေသည်မှာ စူးမာတို့ တစ်ခါ ကလောသွားစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော လှေကားထစ်စိုက်ခင်းများနှင့်ပင် သဏ္ဍာန်တူ သေးတော့သည်။

‘ဘ ဘ အဲ ပါ ပါ ညှပ်မှညှပ်မယ်ဆိုလို့ သူ့ဆံပင်ကိုလဲ ကျွန် ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ညှပ် ညှပ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်’

ကိုတူးက တုန်ယင်စွာ ပြောသောအခါ ဖေဖေမျက်နှာသည် နီလာလေသည်။ စိတ်ဆိုး ရှိနိုင်ခြင်းလော၊ ရယ်ချင်သဖြင့် နီခြင်းလောကိုမူစူးမာအသအချာမသိ၊ သို့သော်လည်း ဆူပူပွဲကြီးမှာ ရပ်နားသွားသည်။ ဖေဖေ အိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွားသောအခါ ကိုကိုအောင်၏သက်ပြင်းချသံကို ကြားရလေသည်။

‘အလတ် နှစ်ကောင်ကို လွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ကလဲ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူနဲ့ပေါင်းပြီး အရူးပုံပေါက်တော့မယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မျောက်ရုံးတဲ့ပေါက်ကျော်မ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို ညနေတိုင်းခေါ်ပြီး ဆေးတိုက်မှာ ထိုင်ခိုင်းထားမှဖြစ်မယ်’

ထိုနေ့ညတွင် ဖေဖေကအမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ စူးမာတို့ဘာမျှ စောဒကမတက် နိုင်၊ ဆေးတိုက်မှာထိုင်ဆိုလျှင်လည်း ထိုင်ရုံသာရှိတော့သည်။

‘ဆေးတိုက်ဆိုရင် ဘယ်လာချင်ပါ့မလဲ ခလေးတို့ရယ်၊ ဖျားလို့ နာလို့မတတ်သာလို့ သာလာကြရတာ၊ အစိုးရဆေးခန်းတွေကျတော့ တမေ့တမောကြီးစောင့်ရတယ်၊ အလုပ်အကိုင်

ပျက်လွန်းတော့ ဆေးတိုက်ကိုပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး လာရတာပေါ့’

စူးမာတို့ ရှေ့ခုံတန်းလျားတွင်ထိုင်နေသော လူကြီးက ခပ်ငြီးငြီးပြောလေသည်။ အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်းနှင့် ဖနောင့်ဘက်က ပါးနေသော ဂျပန်ဖိနပ်တို့ကိုကြည့်၍ လူချမ်းသာမဟုတ်ကြောင်းသိနိုင်လေသည်။

အစိုးရဆေးခန်းတွင် တမေ့တမောစောင့်၍အလုပ်အကိုင်ပျက်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ဖေဖေဆေးတိုက်တွင်လည်း စောင့်တော့ စောင့်ရသည်သာဖြစ်၏။ လူနာများစောင့်နေစဉ် ထိုင်ရန် ချထားသောခုန်တန်းလျားလေးတွင် လူသုံးလေးဦး မပြတ်ရှိတတ်လေသည်။ ဆင်းရဲသူလည်းပါသည်။ ချမ်းသာသူလည်းပါသည်။ ခုံစွန်းတွင် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေသူကား စူးမာတို့ကျောင်းနားရှိစာအုပ်ဆိုင်မှ ဦးလေးကြီးဖြစ်သည်။ စူးမာတို့ကိုကား မှတ်မိပုံမရ။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးမာတို့ ကာတွန်းစာအုပ်သွားငှားလျှင် စကားချိုချိုပြောရင်း ကာတွန်းစာအုပ်များယူပေးတတ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင်လဲနေသော နာတာရှည်ရောဂါသည် ဖြစ်၏။ ‘တောင်ဝှေးလဲရင် ဖိုးသူတော် ထူနိုင်တယ်ကွဲ့၊ ဖိုးသူတော်လဲရင်ခက်မယ်ဦးလေးမိန်းမနေမကောင်းတဲ့ကြားထဲ ဦးလေးပါရောဂါရပြီး အိပ်ရာထဲ လဲမှာကြောက်တယ်၊ ဒီကလေးတွေကို စိတ်မချလွန်းလို့ပါ’ ဟုသူသည် တစ်ခါက ညည်းဖူးလေသည်။ သူ့တွင် သားသမီးသုံးယောက်လောက်လည်း ရှိမည်ထင်သည်။ စူးမာ အသေအချာတော့ မမှတ်မိ။ ယခုလည်း သူဖျားပြီးအိပ်ရာထဲလဲမည်ကိုတွေးရင်းစိုးရိမ်နေပုံရသည်။ သူ့ဘေးတွင် ခပ်ခွာခွာထိုင်နေသောမိန်းမကြီးသည်ကား မျက်နှာထားမချိုလှပေ။ အနွေး အကျီအမွှေးပွပွကြီးကို ထပ်ဝတ်ပြီး ရှူဆေးရှူနေသဖြင့် ဖျားချင်ချင်ရှိနေဟန် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းနီခြယ်သဖြင့် အဖျားကော့ကာ ဆွဲထားသော မျက်ခုံးနက်နက်တို့ကြောင့် ဖျားနေသည့်သူနှင့်ကား လုံးဝမတူပေ။ နားတွင် ပန်ထားသောစိန်နားကပ်ကြီးသည်ကား တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။

ဖေဖေအခန်းထဲမှလူနာထွက်လာသောအခါ မိန်းမကြီးသည် သူ့အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးစွာ ထလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်ဆေးခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားသည်။

‘အာ ဒီ အန်တီကြီး အားကြီးဗိုလ်ကျတာပဲ၊ ဦးလေးကြီးတွေက သူ့အရင်ရောက်တာ’

ကိုတူးက မကျေမနပ်ပြောလေသည်။ ကိုဘိုးထွေးသည် ကိုတူးကို ကြည့်ပြီးရယ်လေသည်။ ကိုတူးသည်မကျေမနပ်စကားပြောခဲ့လှသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စူးမာနှင့် ကိုတူးတို့နှစ်ဦးသား ကိုဘိုးထွေးကို ဝဲယာခြံရံလျက် ထိုင်နေကြရသည်။ ကိုဘိုးထွေးသည် ဖေဖေလက်ရုံးဖြစ်သည်။ မေမေကိုလည်း ကူရသည်။ သူ့အလုပ်ကို မယ်မယ်ရပြုရန် ခဲယဉ်းသည်။ အသေအချာတွေးလျှင်ကား တစ်အိမ်လုံး သူမပါလျှင်သိပ်မပြီးချေ။ ဖေဖေဆေးခန်းတွင် ငွေသိမ်းသူ၊ ဆေးပေးသူမှာလည်းသူဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်လည်း အအားမနေဘဲ ခြံရှင်း၊ သစ်ပင်စိုက်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတစ်ရံ မေမေ မအားလျှင် စက်ဘီးလေးဆွဲပြီး ဈေးသို့ပြေးရတတ်သေးသည်။ ယခုအ

ခါတွင်ကား စူးမာကျေးဇူးကြောင့် ပျက်သွားသော စက်ဘီးကို စက်ဘီးပြင်ဆိုင်သို့ ပို့ထားရသဖြင့် သူ့ခမျာတစ်ခါ တစ်ရံ ခြေလျင် ကျိတ်ရရှာသည်။ သူ့အိမ်ဂေဟာသည် ကားရုံနှင့်တွဲလျက်ရှိသော တစ်ယောက်ခန်းလေးဖြစ်သည်။ ဖေဖေရောမေမေပါ ကိုဘိုးထွေးကိုသွေးသားရင်းချာတစ်ယောက် လိုယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ စူးမာတို့လူမှန်းသိကတည်းက ကိုဘိုးထွေးကို အိမ်သားတစ်ဦး အနေနှင့်အကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည်။ ကိုဘိုးထွေးအနေနှင့်လည်း စူးမာတို့ကို တူရင်းသားရင်းလို ချစ်ခင်အလို လိုက်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် နေရာ တကာစပ်စပ်စုစုနိုင်သောစူးမာထက် တွေးတွေးဆဆ ပြော တတ်ဆိုတတ်သော ကိုတူးကို ပိုပြီးချစ်ခင်ဟန်ရှိလေသည်။

‘ဟေ့ ကိုတူး ဒီလိုမပြောရဘူးကွ၊ အဲဒီလိုရောဂါမရှိ ရောဂါရှာနေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေရှိ လို့ ဆေးတိုက်တွေ စားသာတာ၊ သူတို့ကိုကျေးဇူးတင်ရမည်’

‘သူက ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘နာစေးတာ၊ ခေါင်းကိုက်တာလောက်ပါကွာ’

‘အို ဒီလောက်လေးများ’

‘သူတို့က အဲဒီလောက်ကိုလဲ အကြီးကြီးချဲ့တာပဲကွ’

‘ဆေးတိုက်လာပြီး ဆေးထိုးတော့ အလကားနေရင်း ဖင်နာတာပေါ့’

‘သူတို့ ဖင်နာမှပျောက်တယ်ထင်တာကိုး၊ နေဦး ကိုတူး စကားသိပ်မများနဲ့’

ကိုဘိုးထွေးသည် ဆေးခန်းထဲမှထွက်လာသူကမ်းပေးသော စာရွက်ဖြူလေးကိုလှမ်း ယူလိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင်ရေးခြစ်ထားသော စာလုံးများကို စူးမာနားမလည်၊ လုံးဝမသိ။ သို့ သော် ကိုဘိုးထွေးကမူ အလွယ်တကူပင် သိပုံရသည်။ အညှိရောင်ဆေးပုလင်းကြီးထဲမှ ဆေးလုံး ဖြူဖြူလေးနှင့် သေသပ်စွာထုပ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ဆေးလုံးဝါဝါလေးများကိုယူပြန်သည်။

‘မနက်ထမင်းစားပြီး တစ်ခါ၊ ညနေထမင်းစားပြီး တစ်ခါ ဆေးနှစ်မျိုးကို တစ်လုံးစီရော သောက်ပါ’

ကမ်းလာသောအစိတ်တန်ကိုပြန်၍အမ်းရင်း မှာလိုက်သည်။ တန်းစီနေသောဆေးပု လင်းများကိုလည်းကောင်း၊ စောင့်နေသောလူများကိုလည်းကောင်း၊ အံဆွဲထဲမှ ငွေစက္ကူများကို လည်းကောင်း၊ စူးမာသည်တစ်လှည့်စီကြည့်နေမိလေသည်။ ခန်းဆီးဖြူဖြူကာထားသော ဆေးခန်း ထဲတွင်လည်း ဖေဖေကို တစ်ခါတစ်ရံလှမ်းမြင်ရလေသည်။ ငြင်သွက်လက်စွာလှုပ်ရှားနေသော ထမီနီနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးကိုလည်းရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲတွေ့ရတတ်သည်။ စူးမာသည် ဟိုကြည့်ဒီ ကြည့်နှင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရသည်ကို ပျင်းရိလာလေသည်။ စူးမာတို့စံပျော်ရာမန်ကျည်းပင်ရိပ် ညှိညှိကိုသတိရမိသည်။ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေရမည့်အစား မန်ကျည်းကိုင်းကိုဆွဲခိုနေရလျှင် မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်းဟု တမ်းတမ်းတတလေး တွေးနေမိလေသည်။ ဘာသွင်တစ်ယောက် လည်း ဒီအချိန်ဆိုလျှင် မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ရောက်နေကျဖြစ်သော ကိုတူးကိုလာစောင့်နေ

လိမ့်မည်ထင်သည်။ သူလက်ထဲတွင်လည်း မာလကာသီးပွပွကြီးများ ပါလာဖို့ရာ ကျိန်းသေသည်။ သို့တည်း မဟုတ်လိမ့်ချိုချိုမြွေးမြွေးလေးများကို ယူလာမည်ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံးဘာမျှမပါလျှင် ဘာဘသွင်သည် စူးမာတို့အား မုန့်ဝယ်စားရန် မုန့်ဖိုးတစ်မတ်စီပေးတတ် လေသည်။

‘ကိုတူးရေ ဘာဘသွင်ကြီးတော့ မန်ကျည်းပင်အောက်ကိုရောက်နေပြီထင်တယ်’

‘အေးကွာ သနားပါတယ်’

‘သူလာရင် မာလကာသီးတွေ ပါလာမှာ’

‘နင်ကတော့ ဒါပဲ’

‘ဘာဖြစ်လဲ သူ့မာလကာသီးက ပွလဲပွတယ်၊ ချိုလဲချိုတယ်၊ ခုနေစားရရင် ဖိမ်ပဲ’

‘ငါကတော့ မာလကာသီးမစားရရင်နေပါစေ၊ ဘာဘသွင်ဆီခဏလောက်တော့ သွား

ချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သနားလို့ပါ၊ ငါ့ကိုမတွေ့ရရင် သူ့ခမျာစိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုများ ပါပါလို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာကိုပြုံးပြုံးသွားတာပဲ။ သေသွားတဲ့ ကိုငယ်လေး ကံကောင်းတယ်နော်’

‘ဪ သူ့အဖေကသူ့ကိုဒီလောက်ချစ်တာ ကံကောင်းတာပေါ့။ ဒို့များကျတော့ ဖေ

ဖေတို့မေမေတို့က ချစ်မှမချစ်တာ’

‘အာ ကိုတူးရာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ချစ်မှာပေါ့’

‘အေးလေ အနည်းအပါးတော့ ချစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘသွင်လောက်တောင် ငါ့ကိုဂရု

မစိုက်ဘူး’

စူးမာသည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိသည့်အတွက် ကိုတူး၏ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေးကို ဝေးကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုတူးခမျာ ဘာဘသွင်ကောင်းမှုကြောင့် ကတုံးသာသာ ဘဲမြီးလေးနှင့် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဆံပင်တိုတိုကို ကြည့်နေမကျသဖြင့် ဘဲမြီးနှင့်ကိုတူးကိုကြည့်ရသည်မှာ ပြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။ ဘာဘသွင်နှင့်ကိုတူးတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးဆံပင်ကို တစ်ဦး တပျော်တပါးနှင့် တလှည့်စီညှပ်ခဲ့ကြသည်ထင်သည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံး ကျေနပ်နေကြသည်။

‘ဘာလဲ ကိုတူးက ကိုတူးဆံပင်ကို လှေကားထစ်စိုက်ပျိုးခင်းတွေလို အထစ်လိုက် အထစ်လိုက်လုပ်ပစ်တာကို ဂရုစိုက်တယ်ပြောတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး စူးမာရ၊ နင်ကလဲ နားဝေးလိုက်တာ။ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် စေတနာနဲ့ လုပ်တာဟာ သူ့စိတ်ကကို မကောင်းတော့ တစ်လွဲလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုသိပ်ဂရုစိုက်

တယ်။ မေမေတို့က ဘာဘာသွင်ချစ်သလောက်တောင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ ဂရုစိုက်ဘူး’

‘အင်းနော် အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ အလတ်ဖြစ်လို့လားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် စူးမာတို့ စာမ ကျက်လို့၊ ဆော့လို့၊ ဆိုးလို့လား’

စူးမာသည် မေးမေးပြောပြောနှင့် ပြေရင်း ပေါ်လစ်ရောင်တောက်နေသော စားပွဲပေါ်ရှိသစ်သား ကွက်လေးများကိုလက်ညှိုးနှင့်လျှောက်ဆွဲနေမိသည်။ အလယ်တွင်ရစ်ပြီး ဝိုင်းသွားသောသစ်သား အကွက်လေးများသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မှိုင်းညှိညှိနှင့်အရစ်ထနေသောအကွက်လေးများ ကို မမကြီးမြင်လျှင်အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ချင်သည်ဟု ပြောဦးမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုဘိုးထွေးရေ့ ပေးလေ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံအမ်းပေးမယ်လေ။ ဒီတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလာပြီ’

ကိုတူးသည် ပျင်းရိလာဟန်နှင့်ကိုဘိုးထွေးဘေးသို့ပြန်ကပ်သွားသည်။ ငွေအမ်းရန် ဟန်ပြင်နေသည့်ကိုတူးကိုငေးကြည့်ရင်း စူးမာသည်မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကိုသာ သတိရနေသည်။ ဖေ ဖေဆေးခန်းတွင် ဘယ်နှရက်ကြာအောင် အကျယ်ချုပ် ချုပ်ခံနေရဦးမည် မသိ။ စူးမာစိတ် ကျဉ်း ကျပ်လှသည်။ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကစားရန်မဆိုထားနှင့် စကားကိုပင်ကျယ်ကျယ်မပြောနိုင်သော အရပ်တွင်ကြာရှည်နေရပါက ပျင်း၍သေသော မသာဟူသည်မြန်မာပြည်တွင် ဦးဦးဖျားဖျား ပထမ ဆုံး ပေါ်လာမည်ဖြစ်ပေသည်။

‘စူးမာလဲ ပျင်းလှပြီ’

‘လာ ပျင်းရင် ဒီမှာဆေးလုံးတွေလာပြီး ထုပ်ပေးလို့။ ကဲ လာ ဒီပုလင်းထဲက ဆေးအ ဖြူရှစ်လုံး၊ ဒီထဲက ဆေးအတောင့်လေးတွေကလေးလုံး ဦးလေးရေ့ အဲဒါခြောက်နာရီခြားတစ်ခါ သောက် နှစ်ရက်စာပဲ’

ကိုဘိုးထွေးသည် စူးမာကိုခိုင်းရင်း တစ်ဆက်တည်း ဆေးအညွှန်းကိုပါ ပြောနေ သည်။ စူးမာသည် ဆေးယူမည့်လူနာကိုကြည့်ပြီး အတန်ငယ် အပျင်းပြေသွားသည်။ စူးမာတို့ ကျောင်းနားကစာအုပ်ဆိုင်မှ ဦးလေးကြီးဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့ဘယ်အချိန်က ဆေးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကိုပင် စူးမာ မသိလိုက်။ ပြန်ထွက်လာမှပင် သတိထားမိတော့သည်။

စူးမာသည် ပြုံးစပ်စပ်လေးဖြစ်သွားသည်။ ကိုဘိုးထွေးညွှန်ပြသောပုလင်းများအထဲမှ ဆေးအဖြူဆယ့်ခြောက်လုံးနှင့်ဆေးတောင့်ရှစ်လုံးကို သွက်သွက်လေးထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကိုဘိုးထွေးထုပ်သည့်အတိုင်း အနားလေးများချိုးကာ သေသေသပ်သပ် ထုပ်လိုက် သည်။

‘အဲဒါတွေကို ခြောက်နာရီခြား တစ်ခါသောက် လေးရက်စာပဲ’

ဆေးထုပ်ကလေးကိုကမ်းပေးလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဦးလေးကြီးခမျာ တော့ ဘာမျှမသိရာ။ ကြားထဲမှ စူးမာတစ်ယောက်က စေတနာမိုးတွေ ဝေဖာဖြိုးပြီး မြန်မာ့တန်ခိုး နှင့်ဆေးတွေကိုနှစ်ဆတိုးပေးလိုက်မှန်းလည်း သိပုံမရ။ ဆေးထုပ်လေးကိုလှမ်းယူပြီး ကိုတူးကို

ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုဘိုးထွေးသည် ဆေးစာရွက်ဖြူလေးကိုဖတ်ရင်း 'ငါးကျပ် ပြန်အမ်းလိုက် ကိုတူး' ဟုပြောလိုက်သည်။

ကိုတူးသည် ပါးစပ်က 'ဟုတ်ကဲ့' ဟုပြောရင်းဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကိုယူကာ အံ့ဆွဲထဲရှိ နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကိုပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကိုဘိုးထွေးက အမှတ်မဲ့မို့ မမြင်သော်လည်း စူးမာ သည် ကိုတူးငွေပြန်အမ်းပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ ကိုတူးများမှားသလားဟု ပြော မည့်ဟန်ပြင်မိသည်။ ဦးလေးကြီးသည်လည်း နှစ်ဆယ်တန်ကို အမှတ်မဲ့လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲထည့် ခါနီးမှသတိထားမိပုံရသည်။ တအံ့တဩနှင့် ကိုတူးအားလှမ်းပြောမည်ပြုသည်။

'ဒါ ဖေဖေဆေးတိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်လုပ်တာပါဦး။ ဆေးခမပေးပါနဲ့'

ကိုတူးကလက်ကာပြီးခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ကိုဘိုးထွေးကမူကြားပုံမရ။ နားကို ကားနေအောင်စွင့်ထားသော စူးမာကမူ ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်လေသည်။

'သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု သူတော်ကောင်းကြီးတို့တတွေ ဘုန်းကြီးပါစေ သက်ရှည်ပါ

စေ'

တချိန်လုံးစကားလုံးဝမပြောဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော ဦးလေးကြီးသည် နှစ် ဆယ်တန်ကိုအိတ်ထဲထည့်ရင်း လှိုက်လဲစွာ သာဓုခေါ်နေလေသည်။ ဘာမျှနားမလည်လိုက်သော ကိုဘိုးထွေးသည် အခြေက်တိုက် သာဓုခေါ်ပြီး ဆုတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပေးနေသော ဦးလေ ကြီးအား အူကြောင်ကြောင်ကြည့်နေလေသည်။ ကိုတူးကတော့မှင်သေလှသည်။ တကယ့်အလုပ် ကြီးအကိုင်ကြီးကိုလုပ်နေသူကဲ့သို့ ခုံထည်ထည်ထိုင်ရင်း ကိုဘိုးထွေးကိုပင် ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

စာအုပ်ဆိုင်မှဦးလေးကြီးကို စူးမာကဲ့သို့ ကိုတူးလည်းမှတ်မိပုံရသည်။ စူးမာက ကာ တွန်းလောက်သာအဖတ်များသူမို့ ဝတ္ထုကိုပါ ဖတ်သောကိုတူးလောက် စာအုပ်ဆိုင်သို့မရောက် တတ်ပေ။ ကိုတူးက စူးမာထက်ပိုမိုအရောက်များသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့တစ်တွေ၏မပြည့် စုံသော်ဘဝနှင့်နွမ်းပါးသောအခြေအနေကိုသဘောပေါက်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ စူးမာက ဘိုးဘိုးအောင် လုပ်ပြီး ဆေးကိုနှစ်ဆတိုးပေးရုံရှိသေးသည်။ ကိုတူးကမူ ဘိုးဘိုးပြောင်ဟန် ဖန်ဆင်းပြီး တစ်ဆယ် တန်နှစ်ရွက်ကို နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်အသွင်ဖန်တီးပြီး အမ်းလိုက်ပေပြီ။ ကိုဘိုးထွေးသာသိလျှင် နဂိုမှေးသောမျက်လုံးများသည် ငါးမျက်လုံးများလို ပြူးထွက်လာလိမ့်မည်ထင်သည်။ သို့တည်းမ ဟုတ် ခေါင်းကို စုံကုတ်ကာဝုန်းခနဲ ထခုန်မည်ဖြစ်သည်။ စူးမာသည် တစ်ဦးတည်းတွေးရင်းပြုံးကျဲ ကျဲလေးဖြစ်လာသည်

'စူးမာနော်'

ကိုတူးသည် စူးမာအား လက်သီးဆုပ်ပြလေသည်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ထအော် လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။ စူးမာက လျှာထုတ်ပြသောအခါမှ ဖတ်လိုက်မင်းသားဟန်နှင့် မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။ မျက်စိ တစ်ဖက်တည်း မမှိတ်တတ်သည့်အတွက် နှစ်ဖက်စလုံးစုံမှိတ်သွား သော ကိုတူးသည် မင်းသားနှင့်မတူသည်ကား အမှန်ပါပေ။

‘ဘာရယ်နေကြတာလဲ’

ကိုဘိုးထွေးကမေးလေသည်။ ကိုဘိုးထွေးက အူကြောင်ကြောင်မေးသောအခါမှ စူးမာပိုပြီးရယ်ချင်သည်။ လက်ဝဲလက်ယာခံပြီး ထင်ရာလုပ်လိုက်ကြသည်ကိုကြားမှ ကိုဘိုးထွေးခမျာဘာမျှမသိလိုက်။ သူ့ခမျာ သိသာသိလျှင် အတော်ကြီး စိတ်ညစ်သွားရှာမည်ဖြစ်သည်။

‘ပြောစမ်း စူးမာ ဘာလို့စပ်ဖြီဖြီ ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘အဟက် စူးမာ စဉ်းစားမိလို့’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ကိုဘိုးထွေး မိန်းမရရင် အဲဒီမိန်းမက ဟင်းချက်မှကောင်းပျံ့မလားလို့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘အင်း ဘာမျှမဆိုဘူး၊ အဟင်း’

ကိုဘိုးထွေးသည် စူးမာအား မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာသည် ကိုဘိုးထွေးအား ပြုံးစပ်စပ်လေးကြည့်နေရင်းဘာဆက်ပြောရမည်ကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေမိလေသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ကိုဘိုးထွေးခမျာ ကြာကြာစိတ်မရှုပ်လိုက်ရ။ ဖေဖေဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောလူများ ထပ်ရောက်လာ၍ အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ စူးမာသည် ဆေးလုံးများကို ထုပ်မပေးတော့ဘဲ နံရံကိုမှီရင်း ရပ်နေမိလေသည်။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်ညိုညိုနှင့်မာလကာသီးချိုချိုကိုသာ စိတ်ထဲတွင် တွေးရင်းတမ်းတနေမိသည်။

‘သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု’

ကိုတူး အနားတွင်တော့ ထိုအသံများကို မကြာခဏကြားနေရသည်။ ကိုတူးတစ်ယောက်ကတော့ စူးမာလို မာလကာသီးကို အတွေးနှင့်လွမ်းနေဟန်မရှိချေ။ သူ့အလုပ်ထဲတွင်သူ တပျော်တပါးနှင့် စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်။ အံ့ဆွဲခွက်ထဲတွင်ထည့်ထားသော ငွေစက္ကူများသည် ခါတိုင်းနေ့များလို တဖြည်းဖြည်းတိုးလာခြင်းတော့မရှိ။ နှစ်ဆယ်တန်သည် တစ်ဆယ်တန်သည်နှစ်ရွက်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ငါးကျပ်တန်နှစ်ရွက်သည်လည်း တစ်ဆယ်တန်ဖြစ်သွား၏။ နွမ်းပျော့နေသော ကျပ်တန်ငါးရွက်ကိုလည်း ငါးကျပ်တန်အသစ်တစ်ချပ်နှင့်လဲပေးလိုက်သည်။ စူးမာသည် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေသော ကိုတူးအားငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

‘ကိုတူး ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်’

‘အို ဆူဆူပေါ့၊ သူတို့တွေ မရှိမဲ့ရှိမဲ့လာပေးရတာ အိမ်မှာ စားစရာရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက သိလို့ပြန်ပေးတာ။ ဖေဖေလဲ ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ရှင်းပြလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး’

စူးမာက စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် ပြောသောအခါ ကိုတူးသည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်ပြန်ပြောလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စူးမာကဲ့သို့ ဖေဖေဆူကို စိုးရိမ်ဟန်မရှိချေ။ ဆူလိမ့်မည်၊ စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ပုံမရ။

စူးမာကမူ အံဆွဲထဲမှ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲဖြစ်ကုန်ကြသောငွေစက္ကူလေးများကိုငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ကိုတူးသည် ကုသိုလ်ရသည်ဟုအတွေးနှင့်ကျေနပ်နေသော်လည်း ဖေဖေသည်ကိုတူးတို့စူးမာတို့လို ကုသိုလ်တစ်ခုတည်းနှင့်ကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ကုသိုလ်ဆိုသည့်အရာကို မက်မက်မောမောနှင့်လိုချင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

‘ကိုတူး’

စူးမာ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ညပိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်၍ငွေစစ်သောအခါတွင် ဖေဖေသည် မိုးချုန်းသလို ထအော်လေတော့သည်။ ဖေဖေမျက်နှာသည် ရွာတော့မည့်မိုးလို သုန်မှုန်နေတော့သည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပြုခဲ့သော ကိုတူးသည် မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့် ချောင်ကပ်နေလေသည်။ လူနာများကထပ်ပြန်တလဲလဲ သာခုခေါ်သွားသော သူ့လုပ်ရပ်ကို ဖေဖေတို့မေမေတို့က သာခုခေါ်သောအခါတွင် အတော်ကလေးစိတ်ညစ်သွားပုံရလေသည်။

‘တကတဲဗျာ ဒီနေ့လူနာတွေအများသားနဲ့ ငွေက နည်းလှချေကလား အောက်မေ့တယ်။ အကျိုးနည်း ဘုရားဖြစ်မယ့်အုတ်ခဲလေးက ကုသိုလ်လုပ်ပြီး အလှူပေးနေတာကိုး’

‘မ မ ဟုတ်ဘူး ဖေ ဖေ သူ သူတို့တွေ တကယ်ဆင်းရဲတာ ကျွန်တော် တစ်ခါတွေ့ခဲ့တယ်။ ဘာဟင်းမျှလဲ မရှိဘူး ထမင်းချည်းပဲ ကလေးတွေရော လူကြီး တွေ ရော စား စား’

‘တော်စမ်း တိတ်စမ်း’

ဖေဖေသည် လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြီး အော်လိုက်သည်။ ဖေဖေ စိတ်ဆိုးသည်ကို မြင်ရခဲလှသဖြင့် တာတီးလေးသည် မေမေထဘီစကိုဆွဲပြီးကပ်နေသည်။ ငိုမလို မဲ့နေသည်။ စူးမာကမူ စားပွဲစွန်းကိုမီ၍ရပ်ရင်းငေးနေမိလေသည်။ သူ့ဆေးတွေပိုပေးလိုက်သည်ကိုကား ဖေဖေ မသိသဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟု ဘုရားတရင်းရင်ခုန်နေလေသည်။ ကြားထဲမှ တရားခံဖြစ်ရသော ကိုဘိုးထွေးသည်လည်း ခေါင်းကိုစုံကုတ်နေရှာသည်။ တစ်ခါဖူးမျှ ငွေလျှော့ခြင်း၊ လိုခြင်းမရှိဘဲ ဒီနေ့တွင် ငွေငါးဆယ်ကျော်လျော့နေသောအခါ သူ့ခမျာအတော်ကြီး စိုးရိမ်သွားဟန် ရှိသည်။ တော်ပါသေးသည်၊ တရားခံစစ်စစ်ဖြစ်သော ကိုတူးက လျှော်လဲချက်ပေးသောကြောင့်သာ သူ့ခမျာ အဝဝ ရှုရဲတော့သည်။

‘အိမ်မှာလဲ တလွဲတွေလုပ်၊ ဆေးတိုက်ခေါ်သွားပြန်တော့လဲ ဘုရားလောင်းလေးက မွဲဆေးဖော်၊ ကောင်းဗျာ တယ်ကောင်း’

ဖေဖေက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့်ပြောသည်။ ကိုတူးကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်သည်။ ဖေဖေ လက်မြှောက်လိုက်၍ ရိုက်များရိုက်လေမလားဟု စူးမာကြောက်သွားသည်။ သို့သော် ဖေဖေ မရိုက်။ လက်ကိုယမ်းရင်း အော်သည်။

‘သွားစမ်း သွားစမ်း ငါစိတ်ပေါက်လာရင် ခေါက်မိလိမ့်မယ် အကျိုးနည်း’

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ စူးမာတော့ ကိုတူးကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ဖေဖေသည် စူးမာတို့ အား ဆေးတိုက်သို့ ထပ်ပြီး ခေါ်မသွားတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် စူးမာ စိတ်ညစ်သောအကျယ်ချုပ် ဘဝမှ လွတ်ရလေတော့သည်။ ကိုတူး ကျေးဇူးကြောင့် တစ်ရက်တည်းနှင့်လွတ်ခဲ့ရသဖြင့် စူးမာ တော့ ပျော်သည်သာဖြစ်၏။

‘စူးမာတော့ ပျော်တာပဲ၊ ကိုတူးကြောင့်လွတ်တာ။ ကိုတူးသာ အဲဒီလို မလုပ်ရင် ဆေး တိုက်ကိုဘယ်နှရက်များ ဆက်ပြီးလိုက်နေရဦးမယ် မသိ ဟဲ့ ဟဲ့ အခုတော့ ဖေဖေစိတ်ဓာတ်ကျသွား ပြီ’

ပြီး၍စွာပြောနေသော စူးမာကိုကြည့်ရင်း ကိုတူးသည် မျက်မှောင်ကြီးကုတ် နေလေ သည်။ သူ အဆူခံခဲ့ရသမျှ စူးမာပျော်ဖို့ဖြစ်နေသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင်း တယ်ဟုတ် ငါကတော့ အဆူခံလိုက်ရတာ’

‘နှစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက်ထဲသယ်ပိုးတာ မြတ်ပါတယ် ကိုတူးရ အဟံ’

‘ခွေးစူးမာ’

ကိုတူးသည် သူ့လက်ထဲမှကင်းပုံသီးလေးနှင့် စူးမာကိုလွှဲပေါက်လိုက်သည်။ စူးမာ ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်လိုက်သော်လည်း အတန်ငယ်နောက်ကျသွားသည်။ ကင်းပုံသီးနုသည် စူးမာ၏ နဖူးကိုထောက်ခနဲထိမှန်သွားလေသည်။ မနာသော်လည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသောနဖူးကို ပွတ် ရင်း စူးမာသည် မျက်နှာကိုတအားကြီးရှုံ့မဲ့ထားလေသည်။ ကိုတူးက သူ့လက်ဖြောင့်လှသည်ဟု သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေသောအခါ စူးမာ၏နှုတ်ခမ်းများသည် ချွန်ထွက်လာကြကုန် သည်။

‘နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး တိရစ္ဆာန်တွေချည်းပဲ စူးမာ။ မျောက်လိုဆော့တယ်၊ ရန်ဖြစ်ရင် ခွေး လိုကိုက်တယ်၊စိတ်ဆိုးပြန်တော့နှုတ်ခမ်းကြီးကဝက်ဖင်လိုပဲ ဟားဟား’

‘ကိုတူးနော်’

‘ဘာလဲဟ ဝက်စူးမား’

‘မိကိုတူးနော် ဟွန်း ငတူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ငတူး’

‘စူးမာ နင်မရိုင်းနဲ့ ငါက ချစ်လို့စတာ။ ငါကနှင့်ထက်အကြီးသိရဲ့လား။ သွား နင်မ

ကြိုက်ရင် မပြောတော့ဘူး သွား သွား’

ကိုတူးမျက်နှာသည်ရုတ်တရက်နီလာသည်။ သူ့ထက်အငယ်စူးမာက ငတူးဟုခေါ်လိုက်၍ မခံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ စူးမာကို မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်ကသာ စူးမာကို ‘သွား သွား’ ဟု နှင်နေသော်လည်း တကယ့် တကယ် ထွက်သွားသူကား ကိုတူးဖြစ်သည်။ ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ခပ်သွက်သွက် ခြေဆောင့်ပြီး ကူးသွားလေသည်။ စူးမာသည် မန်ကျည်းပင်စည်ကို ခပ်လျှောလျှောလေး မှီကာ တစ်ဦးတည်း ကြောင်စီစီကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် ကိုတူးနောက်သို့ပြေးလိုက်သွားချင်သော်လည်း မလိုက်ဖြစ်ဘဲ ငေးနေမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုတူးကို ‘ငတူး’ ဟုသွားခေါ်မိလေသနည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေမိသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် အကြီးအငယ်လိုသဘောမထားဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူငယ်ချင်းသဖွယ် ပေါင်းကြမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စူးမာ ကိုတူးကို တစ်ခါမျှမ ရိုမသေမခေါ်ဖူး၊ မပြောဖူးပေ။ ဒီနေ့မှ ကြမ္မာငင်ပြီး ကိုတူး မကြိုက်သည့် စကားလုံးကိုရွေးချယ်သုံးရင်းမှ ‘ငတူး’ ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကိုတူးတကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်သည်။

စူးမာသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ငေးနေပြီးမှ မြေကြီးပေါ်မှထိုင်ချလိုက်သည်။ အနီးရှိ တုတ်ချောင်းလေးနှင့် မြေကြီးကို အမိပ္ပာယ်မရှိ ဆွဲခြစ်နေမိသည်။ မြေပွပ္ပတွင် ခြစ်ရာလေးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထပ်ပြီး ရှုပ်နေသည်အထိ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဆွဲခြစ်နေမိသည်။

‘စူးမာလေး တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟင် ကိုကိုအောင်’

သူ့ဘေးတွင်ရပ်လာသော ကိုကိုအောင်ကို စူးမာမော့ကြည့်မိသည်။ မန်ကျည်းရွက်စိမ်းစိမ်းများနောက်ခံ၍ ကိုကိုအောင်ကို မော့ကြည့်ရသည်မှာ အရပ်ကြီးမိုးထိုးနေသလို စူးမာစိတ်ထဲတွင်ထင်လာသည်။ မှန်တုန်တုန် ညှိုးတိုးတိုးဖြစ်နေသောစူးမာ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီးကိုကိုအောင်သည် စူးမာဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လေသည်။

‘တစ်ယောက်ထဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး’

‘စိတ်ကောက်နေတာလား’

‘ကောက်ပါဘူး’

‘ကိုတူးရော’

‘စိတ်ဆိုးသွားပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူ့ကို (ငတူး) လို့ခေါ်လို့တဲ့’

‘ဘာရယ်’

‘စူးမာက သူ့ကို (ငတူး) လို့ခေါ်လို့တဲ့ စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားတယ်’

‘ဪ စူးမာရယ်’

နှုတ်ခမ်းကလေး မသိမသာစုနေသော်လည်း မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စိမ့်ချင်နေသော စူးမာအားကြည့်ရင်း ကိုကိုအောင်သည် တသိမ့်သိမ့်ရယ်လေသည်။ သင်းပျံ့ပျံ့မွှေးလာသောရနံ့ လေးကို စူးမာ ရှုရှိုက်မိသောအခါမှ အသေအချာကြည့်မိသည်။ ဖြူဖွေးလတ်ဆတ်သော စပယ်ပန်း များကိုတွေ့ရသည်။ အခက်အခိုင်လိုက်ခူးခဲ့သည်ဖြစ်၍ စပယ်ပွင့်ဖြူဖြူလေးများသည် ရွက်စိမ်းမြမြ တို့မှီရင်း ပြုံးနေကြဟန်ရှိသည်။

‘ကိုတူးက စူးမာရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ ဘာလို့ မရှိမသေခေါ်တာလဲ’

‘စူးမာက စတာပါ’

စူးမာသည် လေပျော့လေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတူး မခံချင်အောင် တမင်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တကယ်စိတ်ဆိုးသွားမည်ကိုကား မလိုလား။ စူးမာစိတ်ညစ်သည်။ ကိုတူးလည်း စိတ်ညစ်မည်သာဖြစ်၏။ စူးမာတို့နှစ်ယောက်လုံး အနေခက်လှချေသည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က စူးမာစက်ဘီးကို ဒုန်းပျံ့လို လုပ်စီးတာရော အတော် စီးကောင်းရဲ့လား’

‘ဟာ’

‘မြန်မာပြည်ဖြစ်ဒုန်းပျံ့က ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ နတ်ပြည်ရောက်နိုင်တယ်။ ဒီထက်မြင့်တဲ့ တောင်ကုန်းက ဒီထက်အရှိန်ပြင်းပြင်းတွန်းချလိုက်ရင် စူးမာတစ်ခါထဲနတ်ပြည်တန်းရောက်ပြီး သိ ကြားမင်းကတော်ဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ သိကြားမင်းက မျောက်ရုံးတဲ့လူငမောက်ကလေးကို ငါ့ကတော် မတော်နိုင်ဘူးဆိုပြီး လူ့ပြည်ကိုကန်ချလိုက်ရင်လဲ အခက်’

ကိုကိုအောင်သည် ခပ်သောသောကလေးပြောရင်း ရယ်နေလေသည်။ စူးမာ လိုက်မ ရယ်မိသေးသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ်ကြည်လင်သွားလေသည်။ မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေ သော မျက်နှာလေးလည်း လန်းဆန်းလာသည်။ စူးမာ ဟိုတစ်နေ့က စက်ဘီးဇောကပ်ပြီးပစ်ထားခဲ့ သော ဒယ်အိုးသေးသေးကို သစ်ပင်ရင်းတွင် တွေ့ရသည်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်လေးများက မွဲ ချောက်နေပေပြီ။ ဒယ်အိုးထဲမှ ကန်စွန်းရွက်ဖတ်လေးများကို တုတ်နှင့်ကော်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒယ်အိုးကို ခါလိုက်သည်။ ခုအချိန်မှာတော့ ချက်တမ်းပြုတ်တမ်းလည်း မကစားချင်။ စစ်တိုက် တမ်းကစားဖို့လည်း စိတ်မပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ မန်ကျည်းကိုင်းတွင် ဒန်းဆင်ပြီး ဒန်းစီးနေရလျှင် ကောင်းမည် ထင်သည်။ ဒန်းကို ရှေ့နောက်လွှဲပြီး တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေရလျှင်စူးမာသည် ကိုတူးတစ် ယောက် စိတ်ဆိုးသွားသည်ကိုပင် မေ့သွားနိုင်မည်ထင်သည်။

‘စူးမာ ဒန်းစီးချင်လိုက်တာ’

‘ကိုဘိုးထွေးကို ဆင်ခိုင်းပါလား’

‘အို မအားပါဘူး ကိုကိုအောင်ရာ’

စူးမာသည် ပခုံးကလေးတွန့်ကာ အားလျှော့သောအသံလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ စူးမာဒန်းစီးချင်သည် ဆင်ပေးပါဟုပြောသံကြားလျှင်တစ်အိမ်လုံးက ‘မျောက်ရုံးတဲ့မျောက်မလေး ဆော့ပြန်ဦးမယ်’ ဟုပြောကြဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဒန်းကိုတော့ အရေးတယူဆင်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ စူးမာကိုယ်တိုင်လည်း ဒန်းမဆင်တတ်သေးချေ။ စူးမာလိုပင် သစ်ပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုးပြီး အိမ်ကလေးဆောက်ချင်လှသော ကိုတူးခမျာလည်း ခုထိအကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေးချေ။

ကိုတူး၏လင့်စင်နှင့်စူးမာ၏ဒန်းတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ပြီးကြလျှင် မည်မျှပျော်စရာကောင်းလေမည်မသိ။ စူးမာ ဒန်းကိုလွဲကာ လွဲကာနှင့် တအားစီးလျှင် ကိုတူး၏လင့်စင်သည် သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထိုသို့သာလျှင် လင့်စင်ပေါ်မှ ကိုတူး တစ်ယောက် အတော်ကလေး အသည်းအေးရှာမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုတူးကလဲ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ထိုးချင်တယ်တဲ့’

‘ဘယ် အပင်ပေါ်မှာလဲ’

‘ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာပေါ့’

‘ဦးလေးသွင်ရှေ့မှာတော့ သစ်ပင်မတက်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ ရူးတဲ့အထဲမှာ တစ်ခါထဲ သွက်သွက်ခါသွားမယ်။ အငယ်လေးက သစ်ပင်ပေါ်က ကျသေတာ။ ကိုတူးကိုပြောထားဦးမှ’

‘ကိုတူးကတော့ တနေ့နေ့ပြီးအောင်ကို လုပ်မယ်တဲ့။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်လေးနဲ့

အိမ်လေးနဲ့ သိပ်ကောင်းမှာနော် ကိုကိုအောင်’

ပန်းရနံ့က ပိုမွှေးလာသည်။ အပင်မှူးလာခါစ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ လတ်ဆတ်သောရနံ့သည် မွှေးပျံ့နေလေသည်။ ကိုကိုအောင်သည် သူ့လက်ထဲမှပန်းများကို အမှတ်မထင်ငုံ့ပြီး ရှိုက်နမ်းလိုက်လေသည်။

‘စပယ်ပန်းတွေနော်၊ မွှေးလိုက်တာ’

‘အင်း၊ အခုပဲ သူငယ်ချင်းအိမ်က ခူးခဲ့တာ’

‘စူးမာဖို့လား’

စူးမာကမေးသောအခါ ကိုကိုအောင်၏မျက်နှာတွင်သွေးရောင်ရိပ်ရိပ်လေးလွှမ်းသွားသည်။ စပယ်မွှေးမွှေးများကိုရှိုက်နမ်းရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘စူးမာ ယူချင်ရင်ယူလေ၊ စူးမာ စပယ်ပန်းကြိုက်လို့လား။ စူးမာရဲ့ကျောင်းနာမည်က

ခင်နှင်းဆီမို့ နှင်းဆီပန်းမှကြိုက်သလားလို့၊ မမကြီးကတော့ ခင်စပယ်နော်’

‘အာ မေမေတို့ပေးချင်တဲ့နာမည်ပေးတာပါ ကိုကိုအောင်ရာ။ တကယ့်တကယ်ဆိုရင်

စူးမာ ပန်းတိုင်းကြိုက်ပါတယ်။ မမကြီးကတော့ စပယ်ပန်းပိုကြိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မမကြီးကိုလဲ ခွဲပေးလိုက်ပေါ့’

ကိုကိုအောင်က ခပ်ဆဆပြောသောအခါ စူးမာသည် ရိပ်ခနဲပြုံးလိုက်မိသည်။ ကိုကိုအောင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ မမကြီးကိုရည်ရွယ်ပြီး ပန်းများခုူးလာဟန်ရှိသည်။ အပေးခက်နေရသည့်အထဲ စူးမာက အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ ကြားမှ ဖြတ်တောင်းသောအခါ အတော်ပင် အကျပ်ရိုက်သွားပုံရလေသည်။

‘အင်း စူးမာ ပန်လို့တောင်မလောက်ဘူး။ ဆံပင်ကိုကြက်တောင်စည်း စုစည်း၊ ပြီးမှ ပန်းတွေ အများကြီးပိုက်ပန်ရတာ၊ ပန်းနည်းရင်သားရေကွင်းပေါ်လာတယ် ကိုကိုအောင်ရ မကောင်းဘူး။ တော်ကြာမေမေက ဘုရားတင်ဖို့တောင်းလဲ ပေးရဦးမယ်၊ ဒေါ်ကြီးသက်က ငါ့တစ်ခက်လောက်ဆိုလဲ ပေးရမှာပဲ။ ကဲ မမကြီးဖို့ဘယ်မှာကျန်မှာလဲ’

စင်စစ်အားဖြင့် စူးမာအနေနှင့် မမကြီးလောက်ပန်းများကို မက်မက်မောမော ပန်ဆင်လေ့မရှိချေ။ စူးမာ၏ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်တိုကပ်ကပ်ကလေးသည် မမကြီး၏ ဆံပင်ရှည်ပျော့ပျော့များလိုလည်းပန်းပွင့်လေးများနှင့်လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိ။ မမကြီး၏ဆံပင်ရင်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံပိုက်ပြီး ပန်ဆင်တတ်သောစပယ်ကုံးဖြူဖြူတို့သည် ခေါင်းပေါ်ရောက်သွားခါမှ ပိုပြီး ဖြူနုသွားဟန်ရှိသည်။ သဇင်ပန်း တစ်ခက် နှစ်ခက်ကိုခေါင်းတွင် ထိုးစိုက်သွားပါကလည်း လှသည်သာဖြစ်၏။ ညွတ်နေသောပန်းခက်ဝါဖျော့ဖျော့လေးများကြောင့် မမကြီး၏မျက်နှာသည် ပိုပြီး နုနယ်သွားသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ မမကြီး၏ ခေါင်းတွင် ပန်းပြတ်သောနေ့ မရှိသလောက် ရှားသည်။ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးကိုတော့ အမြတ်နိုး ပန်ဆင်သည်သာဖြစ်၏။ ကြာလာတော့ မမကြီး၏ ခေါင်းတွင် ပန်းမတွေ့ရလျှင်ပင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ထင်မှတ်လာရလေသည်။ ယခုလည်း မမကြီးကို စပယ်ပန်းများသွားပေးလိုက်လျှင် ‘ဟယ် လှလိုက်တာ’ ဟုပြောရင်း ဝမ်းသာအားရမည်ဖြစ်သည်ကို စူးမာ သိသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုကိုအောင်ကို ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် စချင်သဖြင့် စူးမာသည်လှည့်ကာပတ်ကာပြောနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ဟော ဟိုမှာ ကိုတူး၊ ကိုတူးရေ’

တစ်ဦးတည်း ပြန်လျှောက်လာသောကိုတူးကိုတွေ့ရ၍ စူးမာဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ဘဘသွင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပုံမရချေ။ ယောင်ချာချာလျှောက်လာရင်းမှ စူးမာက လှမ်းခေါ်သောအခါတွင် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လေသည်။

‘ကိုတူးရာ လာပါ၊ စူးမာက စတာပါ၊ နောက်မခေါ်တော့ဘူး။ နော် နော် ကိုတူး’

‘ခွေးစူးမာ’

ကိုတူးသည် မြေပေါ်ရှိကျောက်ခဲလေးကို ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်လိုက်ပြီး စူးမာတို့ဘက်ပြန်ပြီးလျှောက်လာသည်။ ဘဘသွင်သည် ကြီးကြီးနှင့်အတူ ဘုရားသွားနေသဖြင့် ကိုတူးတစ်ယောက်တည်းပြန်ပြီးဘက်ပဲ့ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ ယောင်ချာချာနှင့်မန်ကျည်းပင်ရိပ်ကိုပြန်ရောက်

လာသည်။ ကိုကိုအောင်သည် ကိုတူး၏ပခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။ ကိုတူး၏ခေါင်းသည် ကိုကိုအောင် ၏ပခုံးနှင့် တညီတည်းလောက်ရှိသည်။ ကိုတူး အသက်ကြီးလာပြီး ကိုကိုအောင်အရွယ်ရောက် လျှင်လည်း အရပ်မြင့်မည် ထင်သည်။

‘ကိုတူး ဘားကျွမ်းကစားရင်ကောင်းမယ်။ ကျောင်းမှာ ဘားကျွမ်းအသင်းမဝင်ဘူး လား’

‘မေမေက ကျိုးမှာပဲမှာကြောက်လို့တဲ့ မဝင်ရဘူးတဲ့။ ဂျူဒိုကစားရင်လဲ ပညာအားကိုး နဲ့ ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မကစားရဘူးတဲ့။ ရေကူးပြန်တော့လဲ ရေကူးသင်ရင်း နစ်မှာစိုးလို့ မကူးရဘူးတဲ့ က’

‘မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ အဲဒါ မှားတာပဲ။ အမှန်က ဒီအရွယ်မှာဝါသနာပါရာ အားက စားတစ်ခုခုလိုက်စားဖို့လို့တယ်၊ စိတ်မလေဘူးပေါ့၊ ကစားချိန်မှာ ကစား၊ စားချိန်မှာ စား၊ စာကျက် ချိန်တန်ကျက်၊ စိတ်ကို အအားမထားရဘူးကွ’

‘ဘာပြုလို့’

‘စိတ်ဆိုတာ ကောင်းမှုနဲ့မကောင်းမှုနှစ်ခုရှိတဲ့အထဲမှာ မကောင်းမှုမှာပဲ ကျက်စားတာ ပဲကွ။ ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲ။ ကိုတူးတို့အရွယ်ဆိုတာအင်မတန်ငယ်သေးတယ် နုသေးတယ်။ ဒီအရွယ် မှာ စိတ်က အားနေမယ် လေနေမယ်ဆိုရင် မကောင်းမှုဘက် စိုက်ကျသွားဖို့ များတာပေါ့။ ဒါကိုမိ ဘတိုင်း သတိပြုသင့်တယ်။ ဆင်ခြင်သင့်တယ်။ မင်းတို့မိဘတွေက ခေတ်ပညာတတ်တွေ ဖြစ်နေ ပြီး ဒီလောက်တော့ နားလည်သင့်တာပေါ့။ နေရာတကာ အစိုးရိမ်ကြီးတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရင် ကလေးတွေကို လောင်းရိပ်မိစေတာပဲ။ အစွမ်းအစ တုံးစေတာပဲ’

ပြတ်သားစွာပြောသော ကိုကိုအောင်ကို စူးမာသည် အထင်ကြီးစွာနှင့် ကြည့်နေမိ လေသည်။ စူးမာတို့တွင်သာ ကိုကိုအောင်လို အကိုကြီးတစ်ယောက်ရှိလျှင် ဘားကျွမ်းအသင်းဝင် ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ ခုတော့စာအုပ်ပုံကြီးထဲမှ မမကြီးသည် အချိန်အားတိုင်း စာကိုချည်းအ ကျက်ခိုင်းနေတော့ ခက်လှချေသည်။ မေမေကလည်း ကျွမ်းထိုးစဉ်၊ ခုန်လွှားစဉ် လဲပြိုပြီး ကျိုးပဲ့ မှာကိုသာ စွတ်ပြီးပူပင်နေသဖြင့် လုံးဝလက်မခံ။ ဖေဖေကလည်း ဘာသင်း၊ ညာသင်းဝင်ခြင်းသည် အပိုအလုပ်ရှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ စာကျက်ပျက်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် စူးမာတို့ သည် မဲတစ်မဲမျှမရဘဲ အပြတ်အသတ် အရေး ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းချိန် မှအပတွင် မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်တွင်သာ အချိန်ကုန်ကြလေတော့သည်။

ကိုတူးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မြေကြီးကိုဖိနပ်နှင့်ကော်ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။ ကိုကိုအောင်လိုသာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ စဉ်းစားခဲ့မည်ဆိုလျှင် မည်မျှကောင်းလေမည်နည်းဟု တမ်းတမ်းတတတွေးနေမိလေသည်။ ဆေးပုလင်းရောင်စုံများသည် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းစာ အုပ်ထူထူကြီးများသည် လည်းကောင်း၊ စိုးရိမ်စိတ်များ သည်လည်းကောင်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့၏ စဉ်းစားမည့်ဉာဏ်ကို ပိတ်ပင်ထားကြသည်ထင်သည်။ ကြားမှ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာဆီးထားကြသည်

ထင်သည်။

‘တိုတိုသူးရေ မမစူးရေ တားတားဖို့ မေမေမုန့်ဝယ်ခဲ့တယ်။ ငှက်ပျောသီးမုန့်ပါလာ
တယ် ’

ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း တာတီး
လေး၏ အသံကလည်း ဆူညံပြီး ထွက်လာလေသည်။ တာတီးလေးကို ကျောင်းကြိုသွားသောမေ
မေသည် ဈေးသို့ဝင်ပြီး တစ်ခါတည်း မနက်ဖြန်အတွက် ဈေးဝယ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ တာတီးလေးက
တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသည့်အတွက် စူးမာတို့အိမ်ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ကာ လျှောက်ခဲ့
ကြသည်။

‘ပန်းတွေ ဘယ်ကရတာတုံး’

‘ကိုကိုအောင်ဆီက’

‘အမယ် နင့်ကို ပန်းပေးတယ်’

‘အဟက် တကယ်ပေးချင်တာက မမကြီးကိုပါ။ စူးမာက ကြားက ဝင်ပြီးတောင်းလာ

တာ’

‘ကိုကိုအောင်ကြီးက မမကြီးကိုများပိုးနေလားမသိဘူးနော်’

ကိုတူးက ရယ်ဟဟနှင့်ပြောသည်။ သူ့ဆံပင်တိုစိစိလေးနှင့် ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်နေ
သောကိုတူးသည် သူ့အစ်မကြီးအား သိပ်ပြီးသဝန်တိုဟန်မရှိချေ။ စူးမာကလည်း ပြုံးကျဲကျဲလေး
နှင့် ထောက်ခံလိုက်မိသည်။

‘အင်း ပိုးများနေသလားမသိ’

‘ကိုကိုအောင်က မမကြီးကို ပိုးနေလားဟင်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘အဟက် ကိုတူးကပြောတယ်၊ ကိုကိုအောင်ရယ် မမကြီးကို ပိုးနေတယ် ထင်တယ်တဲ့
ဟိုနေ့ကလဲ စပယ်ပန်းတွေခူးလာတယ်။ စူးမာကိုပေးတယ်။ မမကြီးကို ခွဲပေးလိုက်တဲ့။ အဟဲ စူးမာ
လဲ ဘုရားတင်လိုက်တယ်’

‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘မနေ့တုန်းက စူးမာ ပန်းတွေ ဘုရားတင်လိုက်တယ်။ ကိုကိုအောင် ကုသိုလ်ရတာ

ပေါ့လို့ ပြောလို့ အင်း အင်း တဲ့။ ရပါတယ်တဲ့။ မချိပြီးကြီးနဲ့ပြောတယ်’

မမကြီး၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။ စူးမာကို အော်ပစ်လိုက်မည့်ဟန် ပြင်သော်လည်း တကယ်မအော်ချေ။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်မြင်နေရသော စူးမာကို ခပ်စူးစူးလေးလှမ်း ကြည့်နေသည်။ စူးမာသည် ဗီရိုအပေါ်ထပ်တွင်ထည့်ထားသောကျောင်းအင်္ကျီအဖြူကိုမမိမကမ်း ခုန်ပြီးဆွဲယူလိုက်သည်။ ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သောအခါအင်္ကျီအဖြူသာမက အပေါ်ဘက်တွင်တင် ထားသော အခြားအင်္ကျီများပါပြိုပြီးအိကျလာသည်။ ကျတော့မည်ဟန်နှင့် အင်္ကျီပုံက ပြိုလာသော အခါ စူးမာသည် ဗီရိုတံခါးကို ဝှန်းခနဲပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အပိတ်မြန်သည့်အတွက် ပြိုကျလာ သောအင်္ကျီများသည် တံခါးဝကိုမှီရင်း ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဒီတစ်ခါအတွက်တော့ စိတ်ချရပေ ပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဗီရိုဖွင့်လှောင်မှု အထဲမှအင်္ကျီပုံသည် ထွေးခနဲလုံးခနဲ ခုန်ဆင်းလာမည်ဖြစ်သည်။

‘စူးမာ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးမှ အင်္ကျီလဲလေ ဘယ်နှယ်လဲ။ အင်္ကျီအရင်လဲပြီးမှ သနပ်ခါး ကို လည်ပင်းချန်ပြီး လိမ်းမလို့လား။ အားကြီးအပျင်းထူတယ် လာခဲ’

မမကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးလှမ်းပြောသည်။ အင်္ကျီကို ဝတ်တော့မည်ဟန်ပြင် သော စူးမာ တွန့်သွားသည်။ စူးမာ သနပ်ခါးကိုညီအောင် မလိမ်းတတ်။ ထာဝစဉ် ကျားနေတတ် သည်။ မျက်နှာတွင်ကျားကျားတားတားကြီးဖြစ်နေသည်နှင့်စာလျှင် ဘာမျှလိမ်းမထားသည်ကမှ တော်သေးသည်ဟု စူးမာထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲ ကျောင်းကိုသွား တတ်သည်။ မေမေတို့ မမကြီးတို့ သတိပင်မထားမိ။ အခုမှ တရေးနိုးကာ သတိပြုမိကြသည်။ စူးမာသည် မျက်နှာကလေးရှုံ့ရင်း သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်နား ကပ်သွားရလေသည်။

‘ကိုကိုအောင်က ပြောသေးတယ်။ ကိုတူးတို့ စူးမာတို့ ဘားကျွမ်းအသင်းဝင်ဖို့ကောင်း တယ်တဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဒီအရွယ်တွေဟာ စိတ်ကို အအားမထားရဘူးတဲ့။ စားချိန်တန်စား၊ ကစားချိန် ကစား ရမယ်တဲ့။ စာကျက်ချိန်တန်စာကျက်ရတယ်တဲ့ မမကြီးရဲ့။ စိတ်အားနေရင် လေနေရင် ပျက်စီး တတ်တယ်လို့ပြောတယ်’

စူးမာသည် ကျောက်ပျဉ်ပေါ်သို့ရေစက်ကလေးများ တစ်စက်စက် ချနေရင်းပြော သည်။ သနပ်ခါးတုံးကိုယူပြီး သွက်သွက်လေးသွေးလိုက်သောအခါ ဝါနှစ်သောသနပ်ခါးများသည် ပျစ်ပြီးထွက်လာသည်။ သနပ်ခါးသွေးသံ တဂျိုးဂျိုးကို စူးမာ နားထဲ၌ ‘ကျောင်းသွားရဦးမယ်၊ ကျောင်းသွားရဦးမယ်’ ဟုကြားယောင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့ကျောင်းသွားရသည်မှာ ပျင်း ဖွယ်လှသည်။ ဆရာ မလာ သောနေ့များဆိုလျှင် ပိုပြီးပျင်းဖို့ကောင်းသေးသည်။ ကေသွယ်မြင့်နှင့် လည်းစကားမပြောချင်။ အောင်တိုးဝင်းတို့ ခုံဘက်သို့ လှမ်းမကြည့်မိအောင်လည်း သတိထားရ သေးသည်။ တော်ပါသေးသည်၊ အောင်တိုးဝင်းသည် သူ့နဖူးယောင်သွားပြီးကတည်းက ထပ်မံပြီး

ရန်စကား မဆိုတော့ချေ။ မိန်းကလေးနှင့်ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရလျှင် သိက္ခာကျသည်ဟုလည်းထင်ပုံရသည်။ 'နောက်တစ်ခါ စွာရင်တော့ မိန်ကလေးသောဘာသော ဆွဲထိုးမှာပဲ' ဟု စူးမာကွယ်ရာတွင် ပြောသည်ဟုတော့ ကြားရသည်။

'လာစမ်း၊ သနပ်ခါးကို အဲဒီလို ထုံးသုတ်သလို သုတ်လို့ဘယ်တော့မျှ ညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ကျောင်းမှာ သူများက ထုံးသုတ် လာသလား၊ ပဲကြီးဟင်းမှောက်လာသလားနဲ့စရင် ကွန်ပါဘူးနဲ့ ထ ပေါက်ဦးမယ်'

မမကြီးသည် စူးမာကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အခေါ်စောင့်နေသော စူးမာသည် ဝမ်းသာအားရ ထလာသည်။ မမကြီးလိမ်းပေးလျှင်တော့စူးမာသည် သနပ်ခါးညီညီညာညာနှင့်ကျောင်းတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မမကြီးသာ ထာဝစဉ် စိတ်ရှည်စွာနှင့် ရှိမည်ဆိုလျှင် စူးမာလောက် ပျော်သူ ရှိမည်မထင်။

'ကဲ မော့စမ်းမျက်နှာကို၊ အဲဒီမှန်တင်ခုံပေါ်ကသွားပွတ်တံလေးပေး။ တစ်ခါထဲမှ မျက်ခုံးမွေးပေါ်ကျတော့ ပုံထားလိုက်တဲ့သနပ်ခါးတွေ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်၊ မျက်ကွင်းနှစ်ဖက်ကျတော့ လွတ်လို့၊ ဒီအတိုင်းသာ ခြောက်သွားရင် မျက်ရုပ်ထွက်လာမှာ နည်းနည်း ပါးပါးလေးများ မလှချင်ဘူးလား စူးမာရယ်'

မမကြီးသည် စူးမာ၏မျက်နှာကိုဆွဲမော့ကာ သနပ်ခါးညှိပေးသည်။ စူးမာသည်မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ကျေနပ်နေသည်။ မမကြီး၏လက်ချောင်းနုလေးသည် စူးမာမျက်နှာပေါ်တွင် သွက်လက်စွာ ပွတ်သပ်ပြေးလွှားနေလေသည်။ မျက်ခုံးကို သွားပွတ်တံလေးနှင့် နာနာခြစ်လိုက်သောအခါ မျက်ခုံးနက်နက်ကလေးသည် ထင်းလာသည်။ သနပ်ခါးရေကျလေးကို ပါးပြင်ပေါ်တွင် လက်ညှိုးလေးနှင့် ဆွဲခြစ်ပြီးပါးကွက် တင်ပေးသည်။ စူးမာ၏ပါးပြင်ပြည့်ပြည့်သည် သနပ်ခါးစင်းလေးများနှင့် ဝင်းအိသွားလေသည်။

'စူးမာရေ ဟေ့ မပြီးသေးဘူးလား။ ဒီနေ့ ကျောင်းစောစော သွား အမယ် ဟာ ဟ ရှိုးလုပ်နေလိုက်တာ'

အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော ကိုတူးကိုမှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျောင်းအင်္ကျီ အပြီးလဲကာ လွယ်အိတ်ကိုပါ လွယ်လာသည်မို့ ကိုတူးသည်ကျောင်းသွားရန်အသင့်ဖြစ်နေပြီထင်သည်။ ကိုတူးကို မြင်သောအခါ မမကြီးသည်ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်လိုက်သည်။

'ကိုတူး၊ ခွေးလေး၊ နင်ဘာပြောတာလဲ'

'ဗျာ၊ ဘာပြောလို့လဲ'

'ကိုကိုအောင်ရယ် မမကြီးကို ပိုးနေတယ်လို့ပြောတယ်ဆို၊ မဟုတ်မဟပ်တွေ မပြောရဘူးဟဲ့၊ ကိုယ့်အစ်မကိုများ'

မမကြီး စိတ်ဆိုးသလို လေသံမာမာနှင့်ပြောသော်လည်း မျက်နှာထားက တကယ်မ

တင်းပေ။ မျက်တောင်ကော့များအောက်မှ မျက်လုံးညိုလေးများကမူ ပြုံးနေဟန်ပင်ရှိသည်။ ကိုတူးသည် ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားဟန်ရှိသည်။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့်မြင်ရသောစူးမာက မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသောအခါမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

စူးမာသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။ နဂိုဖြူသော စူးမာ၏အသားသည် သနပ်ခါးညီညီညာညာ တင်လိုက်သောအခါ ဝင်းသွားသည်။ မျက်ခန်းနက်နက်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးရဲနေသော စူးမာသည် မမကြီးလောက် မလှသော်လည်း လှတော့လှသည်သာဖြစ်၏။

‘အမယ် သူ့ကိုယ်သူကြည့်ပြီး သဘောကျနေလိုက်တာ။ ထစမ်း လဲစမ်း အင်္ကျီမြန်မြန်လဲ’

ကိုတူးက အော်သောအခါမှ မှန်ရှေ့က ဝုန်းခနဲ ထပြေးရသည်။ အင်္ကျီဖြူကိုမြန်မြန်လဲ စကပ်အစိမ်းကို ကမန်းကတန်း ကောက်စွပ်ပြီးခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်လိုက်သောအခါ စူးမာသည် နှစ်မိနစ်လောက်အတွင်း ကျောင်းသွားရန် အသင့်ဖြစ်သွားလေသည်။

‘အမယ် လေး လေး သနပ်ခါးတွေနဲ့ လှလို့ ညီလို့ ဘယ်သူလိမ်းပေးလဲ’

‘မမကြီး’

မမကြီးက စူးမာကိုသနပ်ခါးလိမ်းပေးသည်ဆို၍ ကိုတူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မမကြီးကိုပင် မယုံသလိုလှမ်းကြည့်သေးသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့စာနှင့် သူ့အလုပ်နှင့် မအားအောင်ရှိတတ်သော မမကြီးသည် စူးမာကို သနပ်ခါးလိမ်းပေးဖို့နေနေသာသာ တစ်ခါ တစ်ရံ စကားပင်ရှည်ရှည် မပြောတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စူးမာအနေနှင့်လည်း သနပ်ခါးလောက်ကိုပင် ညီညီညာညာ မလိမ်းတတ်သည်က တော့ ညံ့လှချေသည်။ ကေသွယ်မြင့်တို့ သီတာလေး တို့ဆိုလျှင် မှန်နေအောင်လိမ်းတတ်ကြသည်။ စူးမာလောက် မည်သူမျှ အချိုးမကျ မဖြစ်ချေ။

‘ကဲ လာ လာ သွားစို့’

‘နေဦး စူးမာ အချိန်စာရင်း မတိုက်ရသေးဘူး။ ခဏလေး ခဏလေး’

စူးမာသည် လိုအပ်သောစာအုပ်များကို ကမန်းကတန်းကောက်ထည့်ကာအပြေးလေး ထွက်ခဲ့ရသည်။ ကိုတူးတစ်ယောက် ဘာများအရေးကြီးနေသည်မသိ။ စူးမာ ကိုဖွတ်ပင်လောဆော်လှသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာသောစူးမာကို ကားထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေလေသည်။ အိမ်ထဲမှထွက်မလာသေးသော ကိုဘိုးထွေးကို ကားဟွန်းကိုတတီတီနှိပ်ရင်းခေါ်လေသည်။

‘ကိုတူး ဘာများအရေးကြီးနေတာလဲ’

‘သိန်းထိုက်တို့နဲ့ချိန်းထားတယ်ဟ’

‘ဟို လမ်းသရဲသိန်းထိုက်မဟုတ်လား၊ ကိုတူးတို့အတန်းထဲကလေ။ သူနဲ့ကိုတူးနဲ့’

မတည့်ဘူးဆို’

‘ဒီကောင်တွေ စိတ်ရင်း သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ပေါင်းကြည့်တော့ခင်စရာကောင်းပါတယ်’

‘သူတို့နဲ့ကိုတူးက ဘာလုပ်မလို့ချိန်းထားတာလဲ’

‘ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စကားလေးဘာလေးပြောတာပဲပေါ့။ သူတို့က စောစော

လာခဲ့ပါကွာ ဆိုလို့’

စူးမာ ရင်ထဲတွင်ဒိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး လေးသွားသည်။ သိန်းထိုက်သည် စူးမာတို့ကျောင်း
၌ အတော်လေးနာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ စူးမာမတည့်သော အောင်တိုးဝင်း၏ဆရာဟုပင် ခေါ်နိုင်
သည်။ တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးရက်လောက် ကျောင်းပျက်တတ်လေသည်။ နေမကောင်းသော
ကြောင့်တော့ ဟုတ်မည်မထင်။ ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် သွားရောက်ကျက်စားသော
ကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ့အဖေသည် အရာရှိကြီး ဖြစ်၍ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။ သိန်းထိုက်
သည် စီးကရက်ကို သာမက ဆေးခြောက်ကိုပင် ရှုတတ်သေးသည်ဟု ကေသွယ်မြင့်က ပြောဖူး
လေသည်။ ကိုတူးသည် ယခင်က သိန်းထိုက်တို့နှင့် လုံးဝ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ပေ။ ခုကျမှ
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အပေါင်းအသင်း ဖြစ်သွားသနည်း။ စူးမာပင် မသိလိုက်။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားရ
သည်။

‘ကိုတူး သူတို့နဲ့ ဘယ်တုန်းက ခင်သွားတာလဲ’

‘တစ်တန်းထဲသားတွေပဲ စူးမာရ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဒီလိုပဲခင်သွား တာပေါ့’

‘သိပ်မခင်ပါနဲ့ ကိုတူးရာ။ သူတို့က လမ်းသရဲတွေ’

‘ငါ သိပါတယ်ဟ၊ ငါက နင့်ထက် အကြီးပါ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ပန်းကို ခပ်တင်းတင်းလေးညှစ်ကိုင်ကာပြောသည်။ စူးမာကမူ
ကိုတူး၏သန့်စင်သော မျက်လုံးညိုညိုလေးများကို စိုးရိမ်စွာကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုမျက်လုံးညို
ညိုလေးများတွင် သိန်းထိုက်တို့၏အရိပ်များဟပ်လာပြီး ညှစ်ထေးသွားမည်ကို စိုးရွံ့နေမိသည်။
သိန်းထိုက်တို့သည် လူကောင်းမဟုတ်။ ဒါကို ကိုတူးလည်း သိသင့်သည်၊ သိထားသင့်သည်။

‘လူဆိုတာ တော်တိုင်းလဲကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတိုင်းလဲ တော်တာမဟုတ်
ဘူး သားလေးရ။ တကယ်လူဆိုတာ ကောင်းလဲကောင်းရမယ်၊ တော်လဲတော်ရမယ်၊ သိလား’

ဘာသွင်သည် ကိုတူး၏နဖူးကိုသပ်ပြီး ကြင်နာစွာပြောသည်။ ဘာသွင်ကိုမှီထိုင်
နေသော ကိုတူး၏မျက်လုံးလေးများသည် အရောင်တောက်ကာ ရွန်းပနေကြ၏။ ကြီးကြီးသည်
ချစ်ခင်စွာစကားပြောနေကြသော ကိုတူးနှင့်ဘာသွင်အား ပြီးပြီးငေးကြည့်နေလေသည်။

‘သမီးရဲ့ ဘာဘသွင်လဲ ကိုတူးကိုတွေ ပြီးမှ စိတ်တော်တော်ငြိမ်တယ်၊ ဘုရားတရားလဲ သတိရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာပုံရတယ်၊ ကိုတူးလေးကိုကျေးဇူးပဲ’

စူးမာသည် စာကလေးတွေကို ဖိမ်ဆွဲပြီးစားနေရင်းမှ ဘာဘသွင်အကြောင်းကို စဉ်းစား နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငေးကြောင်ကြောင်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများမှအပ ဘာဘသွင်ကို စိတ်မနှံ့သူဟူ၍ပြောရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ သူ့စိတ်ဖောက်လာသောအခါများတွင် သူများလို ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်းမဟုတ်ဘဲ သီချင်းတအေးအေးဆိုကာ ခြံထဲတွင် ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတတ် လေသည်။

‘လူတော်ဆိုတာ အရည်အချင်းထက်မြက်တဲ့သူ၊ ပညာတော်တဲ့သူ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တော်တဲ့သူမျိုးကိုခေါ်တာကွဲ့။ လူကောင်း ဆိုတာကတော့ အကျင့်စာရိတ္တ၊ မျိုးရိုးအခြေအနေ၊ စိတ် ထားကောင်းတဲ့သူပေါ့။ တချို့လူတွေဟာထက်မြက်တယ်၊ တော်တယ်၊ ပြတ်သားတယ်၊ ခေါင်း ဆောင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းချင်မှကောင်းတာ။ တချို့ကတော့ အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ကံငါးပါးထိန်းတဲ့ မျိုးကောင်းရိုးကောင်း လူကောင်းလေးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပညာကအစ အရည်အ ချင်းကျတော့ သူများနောက်လိုက် ဖြစ်ပြန်ရော။ အဲဒါကျပြန်တော့လဲ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ တော်လဲ တော်မှ ကောင်းလဲကောင်းမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တာ’

ကြီးကြီးသည် အကျယ်တဝင့် ဆက်ပြီးရှင်းပြလေသည်။ ကြီးကြီး၏အသံသည် အေး ဆေးပြီး တိုးညှင်းသော်လည်း နားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်။ ကိုကိုအောင်ကိုလည်း ကြီးကြီးသည် သူ့စိတ်တိုင်းကျ လူတော်လူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်စေရန် ပုံသွင်းခဲ့သည် ထင်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးဖွဲလေးများ တစ်မိမ့်စိမ့်ရွာနေသဖြင့် စူးမာတို့ညှို့ခန်းထဲတွင်စုမိနေ ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စူးမာတို့၏စကားဝိုင်းတွင် ကြီးကြီးတစ်ယောက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးကြီး၏ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုးလက်စဆွယ်တာအင်္ကျီလေးကိုတွေ့ရသည်။ အညိုရင့်ရင့်သိုးမွေး သည် အသွေးကျလှသည်။ ကိုကိုအောင်နှင့်လိုက်သောအရောင်ကို ကြီးကြီး ရွေးပြီးဝယ်လာခဲ့ပုံ ရသည်။ ကြီးကြီးသည် မေမေ့လိုအပေါင်းအသင်းမများလှပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားသွားကျောင်း တက်သာ အပြင်သို့ထွက်လေ့ရှိသည်။ စာဖတ်လိုက်၊ သိုးမွေးထိုးလိုက်၊ သစ်ပင် ပန်းပင်လေးများ စိုက်လိုက်နှင့် အိမ်မြဲလှလေသည်။

‘စူးမာတို့အပြန်ကျရင် သရက်သီးမှည့်တွေယူသွားဦး၊ မနေ့တုန်းက ခူးထားတာ။ မိုး နှောင့်ပြီး သူများတွေ အသီးတုံးမှသီးတဲ့အပင်ကွဲ့။ အဲဒီအပင်က အသီးဆိုရင် ခင်ခင် က သိပ် ကြိုက်တာလို့ပြောဖူးတယ်’

ကြီးကြီးသည် မေ့မသွားစေရန်သတိပေးသည်။ သရက်သီးမှည့်ဆယ့်ငါးလုံးခန့်ကို ခြင်းတောင်းလေးနှင့်ထည့်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်တင်ထားသည်။ မေမေကြိုက်သောသရက် ဖြစ်၍ အမှတ်တရ ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကို ဂရုတစိုက်ရှိခြင်းသည် ကြီးကြီး၏ ချစ်စဖွယ် အရည်အချင်းလေးဖြစ်သည်။

စာကလေးခွေ ကျွတ်ကျွတ်ရွရွလေးကို စူးမာသည် ခပ်ဖွဖွဖဲ့လိုက်သည်။ အရစ်လိုက် အခွေလိုက်နည်းနည်းချင်းဖဲ့ပြီး ပုံမပျက်အောင်စားသွားတတ်သည်မှာ စူးမာ၏အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်ခါနီး အထိ စူးမာ၏စာကလေးခွေသည် တဖြည်းဖြည်းသေးသွားသည်မှအပ အခွေ လိုက်၊ အဝိုင်းလိုက် ပုံမပျက်ရှိတတ်လေသည်။

‘သမီးတို့ ကိုကိုအောင်ဆိုရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းစိတ်ပူတယ်။ သားလေး ကလဲ တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဖျားမှာနာမှာက အစ အပေါင်းအသင်းမှားမှာ၊ ပျက်စီးမှာတွေကိုပေါ့ ကွယ်။ သားတို့အဖေဆိုရင် ကြီးကြီးကို အမြဲ တရားပြနေရတာပေါ့။ ကိုယ်က စိုးရိမ်တိုင်း ချစ်တိုင်း လဲကောင်းတာမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ တစ်ခါတစ်လေ ချစ်လို့ အလိုလိုက်တာကလဲ ပျက်စီးဖို့ရာလမ်းစ ဖြစ်တယ်။ စိုးရိမ်လို့ပိတ်ပင်တာကလဲ အစွမ်းအစတုံးတတ်တယ်။ ဒီတော့ အမြဲတမ်း သတိနဲ့ချစ် ပြီးသတိနဲ့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ သမီးတို့ ကိုကိုအောင်ကို ကြီးကြီးစိတ်ချ ပါပြီ။ သူဟာ သူဟာသူ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရွယ်ရောက်ပြီ။’

ကြီးကြီးသည် ပြတ်သွားသောစကားစကို ပြန်ဆက်လေသည်။ မိခင်တစ်ဦးအနေနှင့် သားဖြစ်သူအား ဘဝလမ်းမှန်သေရန် တတ်အားသမျှ ကြိုးပမ်းပြီးအောင်မြင်သောအခါ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးရမည်မှာဓမ္မာတာပင် ဖြစ်သည်။

‘စိုးရိမ်စရာကောင်းတာက ကိုတူးတို့ မတူးတို့အရွယ်။ ဒီအရွယ်လေးတွေဟာ အမှားနဲ့ အမှန်ကို သေသေချာချာ မခွဲခြားနိုင်သေးဘူး။ အပေါင်းအသင်းဖျက်တတ်တယ်၊ လမ်းမှားတတ် တယ်’

‘အပေါင်းအသင်း ဖျက်တတ်တယ်’

စူးမာသည် ထပ်ဆင့်ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကိုတူးကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုတူးလည်း သိန်းထိုက်နှင့်ပေါင်းသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘာဘဝသွင်၏ရင်ခွင်ကျယ်ကိုမှီပြီး မှိန်းနေ သောကိုတူးက စူးမာလှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို မမြင်ပေ။

‘ကိုတူးလဲ သိန်းထိုက်တို့နဲ့ပေါင်းတယ် ကြီးကြီး’

‘သိန်းထိုက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘စူးမာတို့ကျောင်းက လမ်းသရဲ’

‘စူးမာ နော်’

ကိုတူးသည် ဇိမ်ပျက်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။ စူးမာကိုဟန်တားသ လို လှမ်းအော်ရင်းမျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ စူးမာသည် ခေါင်းလေးပုသွားသော်လည်း မလျှော့ဘဲ ဆက်ပြီး ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် အဲဒီ သိန်းထိုက်က ဆေးခြောက်လဲ ရှူတယ်။ ကျောင်းလည်းပြေးတယ်။ နောက်ပြီး ဓားမြှောင်လဲဆောင်တယ်တဲ့’

‘အမလေး သား သား ရယ်၊ ပါပွဲသားက ဘယ်သူတွေနဲ့လျှောက်ပေါင်းနေတာလဲ။ လမ်းသရဲတွေနဲ့ပေါင်းတယ် ဟုတ်လား။ ကျားသားမိုးကြီး သားလေးရယ်။ ဘာတွေလျှောက်လုပ် နေတာလဲ’

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ဘာသာသွင်သည်လည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုတူး၏ မျက်နှာကိုဆွဲမော့ကာ စိုးရိမ်တကြီးမေးလေသည်။ မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် အဖြေရ ခတ်နေသော ကိုတူးအားစူးမာသည် ပြုံးကျဲကျဲနှင့်ကြည့်နေမိသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘာဘ အဲ ပါ ပါရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်တန်းထဲသားတွေပါ။ တစ်တန်းထဲ နေတော့ စကားပြောရ၊ ခေါ်ရတာပေါ့။ အဲဒါကို အဲဒီခွေးမလေးက သက်သက်ချောက်တွန်းတာ။ ကျွန်တော်က သူတို့လို ဆေးခြောက်မရှူပါဘူး။ ကျောင်းလဲမပြေးပါဘူး။ ဓားမြှောင်လဲ မဆောင်ပါ ဘူး။ ခွေးမလေး စူးမား’

‘စူးမာလဲ စိုးရိမ်လို့ပါ ကိုတူးရာ’

သူ့ကိုမကျေမနပ်စောင်းကြည့်နေသော ကိုတူးကြောင့် စူးမာအနေရခက်သွားသည်။ ချက်ချင်းမျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ လေပျော့လေးနှင့်ပြောရင်း ကြီးကြီးအား အကူအညီတောင်း ဟန်နှင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုတလော ကိုတူးနှင့် ခဏခဏ စိတ်ဆိုးနေရသည်။ နာရီမဆိုင်း ပြန်ပြီးခေါ်ကြသော် လည်း စူးမာစိတ်ညစ်သည်။

‘သမီးလေးက သူ့အစ်ကိုကို စိတ်ပူလို့ပြောတာပဲကွယ်၊ ညီမလေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ သားက သတိထားပေါ့။ မတတ်သာလို့ လူကပေါင်းဦးတော့ ကိုယ်ပေါင်း စိတ်ခွာနေပေါ့ ဟုတ်လား သား’

ကြီးကြီးက ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောလေသည်။ ကိုတူးက ခေါင်းညိတ်မည်ကြိကာရို သေး ဘာသာသွင်က မျက်လုံးကြီးတွေ ငေးကြောင်လာပြီး ဝင်အော်နေပြန်သည်။

‘ကိုယ် သားမှာ ညီမ မရှိဘူး။ ညီမ ရှိဘူးနော်။ သူက သားရဲ့သူငယ်ချင်း’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း’

စူးမာက ပြီးလွယ် စီးလွယ် ခပ်သောသောလေးဝင်ပြီး ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးကမူ တသိမ့်သိမ့်ရယ်နေလေသည်။ သူတို့မောင်နှမ လိုက်လဲလိုက်သည်။ ဘာသာသွင် ဘာ ပြောပြော ကြီးကြီးသည် ခွင့်လွှတ်နေတတ်သည်သာ ဖြစ်၏။ ကရုဏာလွှမ်းသောအပြုံးကိုပြုံးနေ တတ်သည်သာဖြစ်၏။

ကြီးကြီးသည် ပြုံးရယ်ရင်း ထိုးလက်စသိုးမွှေးဆွယ်တာလေးကိုပြန်ပြီးကောက်ယူ လိုက်သည်။ အညိုရင့်ရင့်တွင်အဖြူစက်ကလေးများဖော်ကာထိုးနေသောဆွယ်တာလေးသည် ပြီး လျှင်အတော်လှမည်ဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုအောင်ဖို့လား ကြီးကြီး’

‘ဟုတ်တယ် အခုသီတင်းကျွတ်ဆိုရင် အမြဲတမ်းကန်တော့တယ်’

စူးမာ၏ ရင်ထဲတွင် နွေးပြီး လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ သီတင်းကျွတ်လုနီးပေပြီ။ ကိုကို အောင်က ကြီးကြီးကို ကန်တော့သလိုပင် စူးမာတို့ကလည်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ကန်တော့ရ လျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ ကန်တော့စရာပစ္စည်းများချပြီး မောင်နှမတစ်တွေ ဖြန်းခဲနဲထိုင် ကန် တော့လိုက်ကြလျှင် ဖေဖေတို့တစ်တွေ မည်မျှအံ့သြပြီး ဝမ်းသာသွားကြလေမည်မသိ။

ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး ရွာသွန်းနေသောမိုးပေါက်ကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း စူးမာ သည် ပျော်လာသည်။ စူးမာ၏ စုဘူးထဲ၌ ပိုက်ဆံနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဒီထက်ပိုလျှင်ပိုမည်။ ကိုတူးရော တာတီးလေးပါပေါင်းလျှင် နည်းမည်မဟုတ်။ မမကြီးပါ စူးမာတို့ အထဲပါလာလျှင် ပိုကောင်းပေမည်။ သို့ရာတွင် မေမေတို့မသိစေချင်သောကိစ္စကို မမကြီးကိုလည်း အသိပေး၍မဖြစ်ချေ။ လျှို့ဝှက်ချက်သည် နာရီမကူးဘဲ ပေါက်ကြားသွားမည်ဖြစ်၏။ ကိုတူးကိုချက် ချင်းပင်ပြောပြချင်လှပေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘာဘာသွင်တို့ ကြီးကြီးတို့ကိုလည်း မသိစေချင်သဖြင့် စူးမာ သည် ပါးစပ်ကို မနည်းကြီးပိတ်ထားရသည်။

မိုးကလေး အနည်းငယ်စဲသွားသောအခါ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သည် သရက်သီးခြင်းဆွဲ ကာ အိမ်ဘက်သို့ သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ စူးမာမမျှာ အိမ်အထိပင်မစောင့်နိုင်။ သူ့အကြံအစည် ကို လမ်းတွင် ပင်ဖွင့်ပြီးပြောမိသည်။

‘အေးဟ ကောင်းတယ်ဟာ။ မေမေတို့အံ့သြသွားမှာ’

ကိုတူးသည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ထောက်ခံလေသည်။ မျက်လုံးလေးများသည်လည်း ရွှင်ပျစွာအရောင်တောက်လာသည်။

‘ငါ့ပိုက်ဆံတွေတော့ ဘယ်လောက်ရှိလဲ မသိဘူး။ စုဘူးဖောက်ကြည့်မှသိမှာ’

‘လေးကျပ် ခြောက်ကျပ် တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့် ငါးကျပ်၊ သုံးဆယ်၊ သုံးဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ်နှစ်၊ သုံးဆယ်သုံး၊ သုံးဆယ်လေး၊ တစ်မတ်၊ နှစ်မတ်၊ သုံးမတ် ဟား သုံးဆယ့် လေးကျပ်နဲ့သုံးမတ်ရှိတယ်။ အခုတစ်မတ်ထည့်လိုက်ရင် သုံးဆယ့်ငါးကျပ်’

‘ငါက နင့်ထက် တစ်ကျပ်များတယ်၊ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်’

‘နှစ်ယောက်ပေါင်းတော့ ခုနှစ်ဆယ်နဲ့တစ်ကျပ် ဟား’

တာတီးလေးသည် ကိုတူးဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်းအကြွေပုံကြီးကိုကြည့် နေသည်။ လက်ထဲတွင်မူ သူ့စုဘူးလေးကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့စုဘူးသည် အနီရောင် ကလေးရုပ် ကလေးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ကလေးရုပ်လေးသည် တာတီးလေးကဲ့သို့

ပင် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

‘ကဲ တာတီးလေး’

ကိုတူးက လှည့်လာသောအခါ တာတီးလေးသည် သူ့စုဘူးလေးကို နှမြောတသစွာ ကြည့်ရင်း ကိုတူးလက်ထဲသို့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေးလှမ်းထည့်လိုက်သည်။ လေးလံလှသောစုဘူးသည် အကြွေများ ကျပ်တန်များနှင့်ပြည့်နေသည်။ စုဘူးကို ကိုင်ကြည့်ရုံနှင့် စူးမာတို့ထက်ပိုက်ဆံများမှန်းသိသာလေသည်။ ကိုတူးစည်းရုံးရေးကောင်းသောကြောင့်သာ ပါလာရသော်လည်း တာတီးလေးသည်အဖောက်ခံရမည့် စုဘူးလေးကိုနှမြောနေပုံရလေသည်။

မမကြီးကိုမူ ကိုတူးရောစူးမာပါ ဖွင့်မပြောရဲကြ၊ လူကြီးပိုင်းဝင်သော မမကြီးသည် မေမေ့ကို ပြောမပြဘဲ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုထင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မေမေတို့ ကြိုသိထားပါက ကန်တော့ရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ တာတီးလေးကိုမူ အဓိကထားပြီး သိမ်းသွင်းကြရသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေဆီမှ မုန့်ဖိုးအပိုကို မကြာခဏရလေ့ရှိသော တာတီးလေးသည် စူးမာတို့ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရုပ်ကလေး၏ခြေထောက်ကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး ဆွဲဟလိုက်သောအခါ ပိုက်ဆံအကြွေများသည် ဝေါခနဲကျလာလေသည်။ ငါးကျပ်တန်များပါ ပါဝင်နေသော တာတီးလေး၏စုဘူးအခြေအနေသည် အတော်ကြီး မြင့်မားမည်ဖြစ်သည်။

‘ဟာ တိုသိုသူးရ အများကြီးနော်၊ တားတားပိုက်ဆံတွေ အများကြီး မမစူးကြည့်ပါဦး’

‘အေးပါဟ များပါတယ်ဟ၊ နေပါဦး ရေကြည့်ပါဦးမယ်’

ကိုတူးတို့အလှည့်တုန်းက ငြိမ်နေသောတာတီးလေးသည် သူ့ပိုက်ဆံများကိုမြင်သောအခါ မြူးကြွလာသည်။ ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်ဖြစ်လာသည်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီကာ အော်ဟစ်နေလေသည်။

‘နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် လေးဆယ် လေးဆယ်ငါး ငါးဆယ် ငါးဆယ်နဲ့ လေးကျပ်နဲ့ ဆယ့်

ငါးပြား ဟား တာတီးလေး မင်း အချမ်းသာဆုံးပဲကွ’

ကိုတူးက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ စူးမာသည် ခုနှစ်ဆယ့်တစ်ကျပ်နှင့်ငါးဆယ်လေးကျပ်ကို စိတ်ထဲတွင်အပြေးအလွှားပေါင်းနေမိသည်။

‘တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နှင့်ဆယ့်ငါးပြား ဟာ ကိုတူးရေ အများကြီး အများကြီးပဲ တာ

တီးလေးရေ သိလား တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ငါးကျပ်’

စူးမာသည် ထိုင်ရာမှမထ၊ လက်ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် ကနေမိသည်။ ဖေဖေအတွက် ပုဆိုး၊ မေမေ့အတွက် အင်္ကျီစ၊ ထမီစသည် များကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာအဆင်ရွေးချယ်ပြီး ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးနှင့်ရူးပြီးမြူးသွားသည်။ မျက်စိထဲတွင် ထမီအဆင်ဆန်းများအင်္ကျီရောင်စုံများသည် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ မေမေကြိုက်သော အရောင်သည် ခရမ်းရောင်ဖြစ်သည်။ ခရမ်းသွေးဖျော့ဖျော့လေးများကို မေမေမြင်လျှင် တန်းပြီးကြိုက်သွားလေ့ရှိ

ကြောင်း စူးမာသိသည်။

‘မေမေ့ကို လုံချည်ဝယ်ပေးရအောင် အဖြူပေါ်မှာ ခရမ်းရောင်အပွင့်တွေနဲ့ လုံချည်မျိုး
ဆို မေမေကြိုက်မှာ သိလား ကိုတူး’

‘အဲဒါက တစ်ထည်ဘယ်လောက်လဲ’

‘ရှစ်ဆယ်လောက်ထင်တယ်’

‘ဟာ အများကြီး’

ကိုတူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မေမေ့ကို ရှစ်ဆယ်တန် ထမီဝယ်ပြီး ကန်တော့လိုက်
လျှင် ဖေဖေ့ အတွက် လေးဆယ်ငါးကျပ်သာကျန်တော့မည်မို့ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ တာတီးလေးက
မူ အကြွေပုံကြီး ကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသောကြောင့် ဘာမျှ ဝင်မပြောအားသေးချေ။

‘အင်္ကျီစ ဆိုရင်ကော’

ကိုတူးက တစ်ဖက်လှည့်ကာ စဉ်းစားသည်။ ထမီနှင့်စာလျှင် အင်္ကျီစက သက်သာ
လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မေမေအတွက် အင်္ကျီစနှင့် ဖေဖေအတွက် အင်းလေး
လုံချည်ဆိုလျှင် ရှိသောငွေနှင့် အလောတောလောက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ငွေပိုလျှင် တော်သေး
သည်။ လိုနေလျှင်ကား အခက်ကြုံပေမည်။ စူးမာတို့၌ ထပ်ပြီး စိုက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ချေ။

‘ပိုက်ဆံအိတ်လှလှလေးဆိုရင်ကော’

‘အနွေးအင်္ကျီလေးဆိုရင်လဲ ကောင်းမှာ’

‘အို ဈေးကို အသေအချာသွားပြီးကြည့်မှသိမှာ။ အဲဒီလိုသွားကြည့်ပြီးမှ ကြိုက်တာ

ရွေးဝယ်’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့စဉ်းစားနေလို့တော့ ပိုနေတာပဲ’

တာတီးလေးသည် အကြွေပုံကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်စုပုံထားသည်။ ငါးပြားစေ့
များကို သိပ်ပြီးမထည့်သဖြင့် ငါးပြားစေ့အနည်းငယ်သာပါသည့်အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။ ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့ အစား ငါးပြားစေ့များကိုသာထည့်ခဲ့လျှင် စူးမာတို့၏ငွေအကြွေပုံကြီး
သည် ပိုပြီးဖောင်းပွလာမည်ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးသည်ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့များကိုခွဲပြီးနောက်
အလေးစေ့များနှင့်အပေါ့စေ့များကို တစ်ဖက်စီခွဲနေပြန်သည်။ တချွင်ချွင်မြည်နေသောပိုက်ဆံသံကို
နားထောင်ပြီး ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြုံးနေသည်။

‘ခုတစ်ပတ် ဥပုသ်နေ့ကျောင်းပိတ်ရင် သွားဝယ်ရအောင်လေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုသွား

ကြတာပေါ့’

‘နင့်အခုမှပဲ ဘယ်သူ့ကိုပို့ခိုင်းမလဲ၊ နင်ဝယ်တတ်သလား သွားတတ်သလား’

‘ဈေးဝယ်တာများ ခက်တာလိုက်လို့နောက်ပြီး ကိုဘိုးထွေးပို့ခိုင်းရင်တာပဲ’

‘ဟ ကိုဘိုထွေးက မေမေတို့ကိုမပြောဘဲနေပါလိမ့်မယ် အားကြီး’

စူးမာသည် မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး အကြံအိုက်သွားသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကိုဘိုထွေးသိသွားလျှင် မေမေတို့ကို ချက်ချင်းသွားပြောမည်ဖြစ်သည်။ စူးမာတို့အနေနှင့် မေမေတို့ကို လုံးဝမသိစေချင်။ ဖြန်းခနဲအံ့ဩသွားစေချင်သည်။ ဝမ်းသာသွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်မေမေနှာသို့ ပေါက်ကြားနိုင်သည့် ကိုဘိုထွေးဆီကလည်း အကူအညီ မတောင်းသည်က ဘေးကင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

‘ဒီလိုဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘတ်စ်ကားစီးသွားကြတာပေါ့’

‘မမစူး ဘယ်သွားမလို့လဲ တားတားလဲ လိုက်မယ်’

အကြွေပုံထဲနစ်နေသောတာတီးလေးသည် တစ်စခန်းထလာလေသည်။ ဥပုသ်နေ့တွင် တာတီးလေးသည်ကျောင်းပိတ်သည်ဖြစ်၏။ သို့သော် စူးမာတို့ တာတီးလေးကိုခေါ်၍ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်။

‘ရှူး အသာနေစမ်း၊ မေမေတို့အတွက် ဈေးသွားဝယ်မှာ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားမှာ တာတီးလေးရဲ့’

‘တားတားလဲ ဈေးလိုက်မှာပေါ့’

‘ဟာ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ’

‘တားလဲ ဘတ်စ်ကားစီးမှာပေါ့’

‘မဖြစ်ဘူး တာတီးလေးရဲ့’

ကိုတူးက ခပ်ချော့ချော့လေးပြောလိုက်သည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့ အိမ်မှပျောက်ချက်သားကောင်းပြီး ဈေးသွားမည်ဆိုပါက မေမေတို့အနေနှင့်ရုတ်တရက်သိမည် မဟုတ်ချေ။ အိမ်ထဲတွင် အနေမများဘဲခြံထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဘာဘွင်တို့အိမ်တွင်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်တတ်သော စူးမာတို့ နှစ်ယောက် ဟိုမှာရှိနိုး ဒီမှာရှိနိုးနှင့် ကြားချောင်နေမည်သာဖြစ်၏။ တာတီးလေးပါလာလျှင်ကား တကယ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။ မေမေသည် တာတီးလေးပျောက်နေလျှင် ချက်ချင်း သိမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တာတီးလေး တတန်းတန်းနှင့်ဆိုလျှင်စူးမာရောက်တူးပါ ပစ္စည်းမရွေးနိုင်ဘဲ ကလေးထိန်းနေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

‘တာတီးလေးကလဲ လိမ္မာသားနဲ့ကွာ။ မမစူးတို့ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းကို တာတီးလေးကို အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြမှာပေါ့။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ဆို ကျပ်ကကျပ်၊ လူကတိုးနဲ့’

‘ကျပ်ကျပ်ပဲ လိုက်မှာပေါ့’

‘အိုကွာ ကောင်းကောင်းပြောနေတာကို ပြောမရချင်ဘူး’

စူးမာသည် ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်သည်။ တာတီးလေးကမူငိုတော့မယောင်

မဲ့တဲ့တဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုမူနဲ့ကုတ်ကုတ်ကြည့်နေကြသော ကိုတူးနှင့်စူးမာကို ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် တစ်လှည့်စီကြည့်နေလေသည်။

တာတီးလေး ခေါင်းမာတတ်သည်ကို စူးမာသိသည့်အတွက်အတော်စိတ်ရှုပ်မိသည်။ သူလိုက်ချင်တိုင်းမလိုက်ရလျှင် ဖိုးတာတီးကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ အတင်းကုတ်ကပ်ပြီး လိုက်ဖြစ်အောင်လိုကမည့်ပေတေတေဖွဲမျိုးသည် တာတီးလေးထံ၌ရှိ၏။ တော်ကြာနေအာပြုကြီး နှင့်ဖြုန်းခနဲငိုချလိုက်လျှင်လည်း စူးမာတို့တစ်တွေ အမှုပတ်မည်ဖြစ်သည်။

‘သားသားရေ’

‘ဟော မေမေ ခေါ်နေတယ်’

မေမေခေါ်သံကြားသော်လည်း တာတီးလေးသည် ထိုင်ရာမှမထချေ။ ငွေကြေးအများ ဆုံးထည့်ဝင်ထားသောအစုရှင်ကို ဈေးဝယ်ရာတွင်တော့ထည့်သွင်းမစဉ်းစားသောအခါ သူဌေးမင်း ကလေးသည် အတော်စိတ်ညစ်ညူးနေဟန်ရှိလေသည်။

‘တားတားလဲ လိုက်မှာပဲ’

သူ့ဆန္ဒကိုသာ ထပ်မံတင်ပြသည်။ စူးမာသည် တာတီးလေးအား ကမန်းကတန်းဆွဲ ထူလိုက်သည်။ တော်ကြာ မေမေအခန်းထဲဝင်လာလျှင် ပိုက်ဆံပုံကြီးကို တန်းတွေ့ပြီး စစ်ဆေး တော့မည်ဖြစ်သည်။

‘သားသားရေ တာတီးလေး’

‘တားတားလဲ လိုက်မှာပဲ’

မေမေခြေသံသည် အခန်းနားသို့နီးလာသည်။ တာတီးလေးက ပေကပ်ကပ်နှင့်မထူး သေးချေ။ စူးမာ စိတ်တိုလာသည်။ ရင်ခုန်လာသည်။

‘လိုက်ရမယ်ဟာ လိုက်ရမယ်၊ သွား သွား မြန်မြန်သွား ကတဲမှပဲ၊ ခွေးတာတီး’

တာတီးလေး၏မျက်နှာသည် ဖြုန်းခနဲကြည်လင်သွားသည်။ တံခါးဝသို့ပြေးသွားပြီး မေမေအခန်းထဲမဝင်မီဦးအောင်ထွက်လိုက်နိုင်လေသည်။ ဝုန်းခနဲပြန်ပိတ်သွားသောတံခါးကိုကြည့် ရင်း ကိုတူးသည်သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အကြွေများကိုလက်ကိုင်ပဝါထဲ ကျုံးထည့်ပြီးထုပ်နေသည်။

‘ဟင်း တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ တာတီးလေး၊ အားကြီးဂျစ်ကျတယ်၊ ဂျစ်ကလေး’

‘တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ တာတီးလေး၊ ဂျစ်ကလေး၊ သူ့ပဲ ကြောက်နေရတာပဲ။ လာ လာ သွားစို့’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းချရင်းပြောသည်။ တာတီးလေးအိပ်ပျော်သွားသည်အထိ စိတ် မရှည်စွာနှင့်စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ မေမေသည် အန်တီမြဲတို့ရောက်နေချိန်မို့ လက်ဖက်ပိုင်းတွင် စကားကောင်းနေသည်။ ထို့သို့သာဆိုလျှင် စူးမာတို့ကိုသာမက တာတီးလေးကိုပင်တစ်ခါတစ်ရံ မေ့သွားတတ်သည်မို့ ဈေးသွားလျှင် သွားမှန်းပင်သိမည်မဟုတ်။ ခက်သည်က တာတီးလေးဖြစ် သည်။ ကိုတူးတို့ဈေးသွားမည်ကို သိကတည်းက အနားမှမခွာတော့ချေ။ မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ ကပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့နှစ်ဦးသား ဈေးသွားဖို့ရာ သတိပင် မရကြသလို ဟန် မပျက်နေကြရသည်။ တာတီးလေးပျင်းပြီးအိပ်ပျော်သွားသောအခါမှ အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက် သွက် ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ စကားကောင်းနေသော မေမေအရိပ်အခြည်ကို ကဲကြည့်ပြီး အိမ်ထဲမှ မယောင်မလည်ထွက်လာကြသည်။

‘ပိုက်ဆံတွေက လေးလိုက်တာ လွန်ရော’

‘ဆိုင်မှာ အဲဒါတွေသွားပေးလို့ ရပါ့မလား’

‘အောင်မာ ပိုက်ဆံပဲ ဘာပိုက်ဆံဖြစ်ဖြစ် ရမှာပေါ့’

ကိုတူးကလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ပြာလေးသည် အိပြီး တွဲကျနေသည်။ ပိုက်ဆံ အကြွေများ ကို တစ်ကျပ်ချင်း နှစ်ကျပ်ချင်း ရေတွက်ပြီးသွားပေးလျှင် ဈေးရောင်းသူတို့အော်ထုတ် လိုက်မည်ကိုစူးမာတွေးပြီးစိုးရိမ်နေမိသည်။ ထိုစဉ်တွင် စူးမာကြောက်လှသောခေါ်သံလေးကိုကြား လိုက်ရ၍ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

‘တိုတိုတူး’

‘ဟိုက် ရော’

တာတီးလေးသည် အိမ်ထဲမှ ကဆုန်ပေါက်ထွက်လာသည်။ စူးမာ ရင်ထဲတွင် ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားပြီး စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားလေသည်။ ကိုယ်တော်ချောကလေးကို ဘယ်နည်းနှင့် ခွာထုတ်ရမည်ကိုမသိတက်နိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

‘တားတားလဲ လိုက်မယ်၊ လိုက်မှာပေါ့’

တလိမ့်လိမ့်ပြေးလာရင်း ဟစ်ကြွေးနေသည်။ ဖြုန်းခနဲငိုချလိုက်တော့မလို မျက်ရည် ဝိုင်းနေသည်။ ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကြီး ဟင်းခနဲချလိုက်ရင်း ခေါင်းကုတ်နေရှာလေသည်။ ဘယ် ပုံဘယ်နည်းအိပ်ရာကနီးပြီး လူးလဲထခဲ့သည်မသိ။ အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့်မျက်လုံးပင် ကောင်းစွာမပွင့် သေးသော်လည်း မကျေမနပ်အော်နေလေသည်။

‘ညီမလေးကလဲကွာ လိမ္မာသားနဲ့၊ ကိုကိုတို့က ချိုချည်တွေဝယ်ခဲ့မှာပါ၊ နေခဲ့နော်’

‘လိုက်မယ်’

‘တာတီးလေးရဲ့ ဟိုးအဝေးကြီးသွားရမှာ၊ အဝေးကြီးရယ်’

‘လိုက်မယ်’

‘ဘတ်စကားကြီးနဲ့သွားရမှာ’

‘တွားမယ်’

‘လူကျပ်ကျပ်ကြီး စီးရမှာ’

‘စီးမယ်’

တာတီးလေးသည် ခေါင်းမာလှသည်။ ကိုတူး၏လက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲရင်း တောက်တဲ့လေးလို ကပ်နေသည်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းစုနေသည်။ မျက်မှောက်ကုတ်နေသည်။ ခြေထောက်ကို စုံဆောင့်နေသည်။

‘လိုက်မှာပဲ။ တားတားလိုက်မှာပဲ။ လိုက်မယ် လိုက်မှာပဲ ဟီး’

ကိုတူးနှင့်စူးမာက ပျော့ပျောင်းမည့်ဟန်မပြသောအခါ အာပြဲကြီးနှင့်ငိုရန်ဟန်ပြင်တော့သည်။ တာတီးလေး၏ငိုသံကိုသာ မေမေကြားပါက စီစဉ်ထားသမျှ အကုန်ပျက်ချေတော့မည်။ ကိုတူးသည်သူ့ခေါင်းလက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံကုတ်ရင်း ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးပြောသည်။

‘ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ လိုက်စမ်း လိုက်ခဲ့၊ ကားပေါ်ကျမှ လူကြားညပ်နေရင် မအော်နဲ့’

ဖိုးတာတီးလေးသည် အတော်တတ်နိုင်သည်။ လိုက်ရမည်ဟုခွင့်ပြုချက်ရသောအခါ မျက်ရည်ကြားမှချက်ချင်းပျံ့လာသည်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်လာသည်။ မျက်လုံးလေး ကြည်လာသည်။

ဘာမျှရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောရန်မလိုတော့။ စူးမာတို့နှစ်ဦးကြားတွင် တာတီးလေးသည် ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်နှင့် ပါလာသောတော့သည်။ အိမ်ထဲမှလမ်းမကြီးသို့ရောက်အောင် မောင်နှမသုံးဦး အမြန်ဆုံးသုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးမပါဘဲ တစ်ခါမျှ အပြင်သို့မထွက်ဖူးသော တာတီးလေးသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

‘မမစူး ဘာဝယ်မှာလဲ’

‘မေမေဖို့ အင်္ကျီ၊ ဖေဖေဖို့ လုံချည်’

‘လှလှလေးဝယ်နော်’

‘အေးပေါ့ လှလှလေးရွေးဝယ်မှာပေါ့’

‘တားတားလဲ ရွေးပေးမယ်’

‘အေး တူတူဝိုင်းရွေးကြမယ်’

ဘာပဲပြောပြော တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း စူးမာပါစိတ်ကြည်နူးပြီး သနားလာသည်။ သူ့ခမျာ စူးမာတို့ခြေကိုမိအောင် မနည်းကြီးလိုက်နေရရှာသော်လည်း လုံးဝမညည်းပေ။ ခုန်ပေါက် ခုန်ပေါက်နှင့် မိအောင်လိုက်သည်။

‘တာတီးလေး မောနေပီလား’

‘မောပါဘူး တိုတိုသူ့ရော’

‘မောပါဘူးကွ’

‘လွယ်အိတ်ကြီးလေးရင် တားတားလွယ်ပေးမယ်လေ နော်တိုတိုသူ့’

‘အမယ်လေး နေပါစေ တာတီးလေးရယ်’

ကိုတူးရော စူးမာပါ ကြာရှည်စိတ်မတိုနိုင်ကြဘဲ တာတီးလေးကိုကြည့်ကာ ရယ်ရတော့သည်။ ပြုံးရတော့သည်။ မျက်မှောက်အတွန့် ပြေသွားရင်း တာတီးလေး၏ပခုံးကို ညှစ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ စကားချိုချိုမျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် တာတီးလေးသည် ကိုတူးတို့ မစူးတို့ကို အရည်ပျော်သွားအောင်ချွဲနေကျဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမည်သူမျှ ကြာရှည်စိတ်မဆိုးနိုင်ကြချေ။

‘မင်း ကားပေါ်ကျရင် လူကြားညှပ်နေမှာ အဲဒီကျရင် အအော်နဲ့ သိလား’

‘အော်ပါဘူး တိုတိုသူ့ရ’

တာတီးလေးသည် မျက်နှာလေးကိုမော့ရင်း မခံချင်သလိုပြောလေသည်။ သူ့စကားနှင့်အညီ မအော် မဟစ်မိအောင် တော်လေးကြိုးစားပုံတော့ရသည်။ သို့ရာတွင် ငပိ ငချဉ်သိပ်နေသောကားပေါ်သို့အထွေးထွေး အလုံးလုံးတက်လာပြီးနောက် မကြာမီတွင် ဖိုးတာတီးလေး စကားဖျက်တော့သည်။

‘အား နာတယ် နာတယ်။ အား တားတားခြေထောက်ကိုနင်းထားတယ် အီး’

ညှပ်ပိတ်နေသောလူများကြားထဲမှ တာတီးလေး၏အသံသည်စူးစူးဝါးဝါးထွက်လာသည်။ ရန်ကုန် ဘတ်(စ)ကား၏အရသာကိုစူးမာတို့ထက်အရင် တာတီးလေးသည် ပွဲဦးထွက်ခံစားလိုက်ရဟန်ရှိသည်။ တာတီးလေး အရပ်ကပုသည်မို့ လူကြားထဲတွင် ဘယ်နေရာညှပ်နေမှန်းပင် စူးမာ ချက်ချင်းမတွေ့။ ခေါင်းကို ဘယ်ယိမ်းညှာယိုင်နှင့် တွန်းတိုက်ကာရှာသောအခါမှ တာတီးလေး၏ရုံ့ မွဲနေသောမျက်မှာလေးကို ကွက်ကွက်ကလေး တွေ့ရသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မတိဘူး တားတားခြေထောက်ကို နင်းထားတယ်။ အီး နာ ဟော ဖယ်

သွားပြီ’

တာတီးလေး၏ခြေဖမိုးနုလေးကို သွေးခြေညှလေအောင် တက်နင်းသွားသောသူကို မည်သူမှန်းပင် မသိနိုင်ချေ။ စူးမာမပြောနှင့် အနင်းခံလိုက်ရသော တာတီးလေးပင်မည်သူမှန်းမသိလိုက်။ မသိနိုင်အောင်လူက ကျပ်နေသည်။

‘နေ တာတီးလေး အဲဒီနားမှာပဲနေ။ မမစူး လာခဲ့မယ်။ အဲဒီသံတန်းကို ကိုင်ထား’

စူးမာသည် တာတီးလေးဆီရောက်သည်အထိ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာမျှကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတိုးသွားရလေသည်။ တာတီးလေးဘေးရှိ မိန်းမကြီးက အနောက်ဘက်သို့ဆုတ်သွား၍ စူးမာသည်အတန်ငယ် အသက်ရှူနိုင်လေသည်။

‘မမစူး တိုတိုသူ့ရော’

‘ဟိုနားမှာ’

‘တားတား မသွေလို့’

‘ဘယ်တွေမလဲ နင့်အရပ်က ပုပုလေး’

‘တားခြေထောက်အရမ်းနာတယ်’

‘အောင့်ခံဦး တာတီးလေးရ။ ကားပေါ်ကဆင်းမှကြည့်ပေးမယ်နော်’

ခြေချင်းလိမ်နေသောကားပေါ်တွင် တာတီးလေး၏ခြေထောက်ကိုပင် အသေအချာ မြင်အောင်မကြည့်နိုင်ချေ။ မြင်လျှက်လည်း မြင်ရုံအပြင် လက်နှင့်ပင်ပွတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ စူးမာ ရော တာတီးလေးပါမလှုပ်သာအောင် ငါးခြောက်ပြားကလေးများကဲ့သို့ စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့နှင့်ပြားကာ ညပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

‘ဘတ်(စ)ကားတွေ သိပ်ကျပ်တယ်ဟ’ ဟူသော ကိုဘိုထွေးပြောလေ့ရှိသည့်စကား ကို စူးမာတို့တစ်တွေ အခုမှပင် ကိုယ်တွေ့ နားလည်တော့သည်။ အသက်ကြီးလာသဖြင့် ဝကာ ကိုယ်လုံးအလှ ပျက်မည်စိုးသောမေမေသည် ထမင်းလျှော့စားလေ့ရှိသည်။ စူးမာစဉ်းစားနေမိ သည်။ မေမေအနေနှင့်ထမင်းလျှော့စားရန်မလို၊ ဘတ်(စ)ကားကိုသာ တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီ လောက် တိုးကြိတ်စီးသင့်သည်။ မေမေမပိန်လျှင် ပြောချင်တိုင်းပြောပေရော့ဟုပင် စိန်ခေါ်ရဲသေး သည်။

‘မမစူး’ တာတီးလေးက တိုးတိုးခေါ်ပြန်သည်။

‘ဘာလဲ’

‘အီးဇော်နံတယ်’

‘ဟွန်း’

စူးမာ၏နာခေါင်းသည် ချက်ချင်းပင်ရှုံ့သွားသည်။ တာတီးလေးသည်လည်း သံဘား တန်းကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်တင်းတင်းဆုတ်ရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့နေသည်။ သူ့ခမျာ အရပ်ပုရှာသည်မို့ သူများတကာ၏ခါးကြား၊တင်ပါးကြားထဲတွင် မျက်နှာအပ်ထားရလေသဖြင့် စူးမာထက် အရင်အနံ့ ရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

‘မှတ်တိုင်ပါရင် ကြိုပြော။ အလယ်ကိုတိုး ခိုမစီးကြပါနဲ့။ နောက်ဘက်က အင်္ကျီအဝါ နဲ့ငါ့ညီ ဘန်ဘာပေါ်ကတော့ ခိုမစီးနဲ့’

ညံ့ညံ့စီနေသော လက်မှတ်ရောင်း၏အသံသည် အီးနံနှင့် လုံးနေသည်။ လေဟူသည် မှာ နိမ့်ရာအရပ်မှအမြင့်သို့လွင့်ပါးပြီးတက်သွားသင့်သည်ဟု စူးမာထင်သည်။ ယခုတော့ အီးနံ သည် အထက်သို့တက်မသွားချေ။ သွားရန်လည်းနေရာလပ်မရှိအောင်ကျပ်နေသောကြောင့် စူးမာတို့အနားတွင်သာ အားနာပါးနာနှင့်လှိုက်ကာ ဝဲလှည့်နေရဟန်တူသည်။ စူးမာကမူ အရေး ထဲတွင်တာတီးလေးကိုကြည့်ကာ အသံထွက်အောင်ခွီးခနဲရယ်လိုက်မိသည်။ အသက်အောင်

ထားရှာသည်။ အတန်ကြာအောင်ပြီး မနေနိုင်တော့သောအခါ အားရပါးရရှုလိုက်လေသည်။ သူ့နှာ
ခေါင်းထဲသို့လိမ့်ဝင်လာသောရနံ့မွှေးမွှေးကြောင့် မျက်နှာကလေးမဲ့သွားပြန်သည်။

‘ဟွန်း အီးပုပ်ကြီး ဘဲဥပုပ်ကြီးစားပြီး ပေါက်တဲ့အီး’

ရနံ့ကပျောက်မည်ကြံကာရှိသေးသည်။ နောက်တစ်ချို့ကြိုင်ပြီးထွက်လာပြန်သည်။ ဒီ
တစ်ခါတော့ တာတီးလေးသည် ခံနိုင်ဟန်မတူတော့ချေ။ သူ့နှာခေါင်းကို သူ့လက်ချောင်းနှင့်ညှစ်
ကိုင်ရင်း မကျေမနပ်နှင့်ရေရွတ်လေတော့သည်။ သူ့နှာပတ်လည်တွင်ဝိုင်းနေသော လူများကိုမော့
ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုထွက်လာတော့သည်။ တရားခံသည် မည်သူမှန်းတော့မသိ။ သို့သော်
အားလုံးမသိမသာပြီးနေကြလေသည်။ မကြားချင်ယောင်လည်း ဆောင်နေကြလေသည်။ စူးမာ
ကမူအသက်မရှုဘဲလည်းမနေနိုင်သောကြောင့် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း အီးနံ့ကို မျဉ်းပြီး ရှုနေရသည်။
အဝေးပြေးရအောင်ကလည်း ပြေးစရာ မြေမရှိသဖြင့် မနှစ်သက်သော်လည်း အောင့်ကာရှုရတော့
သည်။

‘လေဟာပြင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ယိုးဒယားဈေးခင်ဗျ။ မှတ်တိုင်ပါတဲ့သူတွေ တိုးထားကြပါ’

စူးမာ ရုတ်တရက်စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့
မည်မို့ ဝင်ဒုက္ခကလွတ်ကင်းတော့မည် ထင်သည်။ ကိုတူးကလည်း လှမ်းအော်သည်။

‘စူးမာရေ တိုး တိုးထား၊ ထွက်ထား’

စူးမာနှင့်တာတီးလေးတို့သည် လူကြားထဲတွင် တိုးကြဝေ့ကြရပြန်တော့သည်။
ကိုတူးသည်ကား အရှေ့ပိုင်းတွင်ကပ်ပြီးကျန်ခဲ့သူမို့အပေါက်နှင့်နီးလေသည်။ လွယ်အိတ်ပြာပြာ
လွယ်မထားဘဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပွေပိုက်ထားသည်။ မျက်စိမှိတ်ပြီးတွန်းကာတိုက်ကာနှင့်ထွက်လာ
သော တာတီးလေး၏ပခုံးကို ဆီးဖက်လိုက်သည်။

‘ဆင်း ညီလေး ရှေ့ကဆင်း’

တာတီးလေးသည် ကိုတူး၏အရှေ့မှနေပြီး အောက်သို့ရောက်ချင်ဇောနှင့် ခပ်သွက်
သွက်လေးဆင်းလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင်အဆင်းခြေခုံကမြင့်နေသဖြင့် တာတီးလေးခမျာ ဝုန်း
ကနဲကားရားလေးကျသွားသည်။ ကိုတူးက လှမ်းအဆွဲတွင် မဟန်နိုင်ဘဲ ကိုတူးပါဟပ်ထိုးစိုက်ကျ
သွားလေတော့သည်။

‘ဟယ် ကိုတူး’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကမန်း ကတန်းလှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်းမမီ၊ လွယ်အိတ်ကြိုး
ပြာပြာလေးကိုသာဆွဲမိပြီး ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ပြတ်သွားသည်။

‘အွတ် တေပါပီ’

‘ကိုတူး တာတီးလေး အမလေး ကိုတူး’

စူးမာမျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။ ငွေအကြွေများသည် ကားခြေနင်းမှတစ်ဆင့်
လမ်းပေါ်သို့ ချွင်ခနဲ ချွင်ခနဲ ကြဲပြန်လွင့်စဉ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ကိုတူးသည်

လည်း လမ်းပေါ်သို့ လေးဘက်ထောက်ကျသွားတော့သည်။ ကိုတူး၏ အောက်တွင် မှောက်လျက် ကလေး ပြားနေသူကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။

‘ဟာ ခလေးတွေ’

‘ဟင် ပိုက်ဆံတွေ’

အာမေဇိုတ်သံများက ဆူညံလာသည်။ စူးမာ ဘာကိုမျှ အသေအချာမကြားနိုင်တော့။ ဘာကိုမျှလည်း အသေအချာမမြင်နိုင်တော့။ ကားပေါ်မှဘယ်ပုံဘယ်နည်းခုန်ဆင်းခဲ့သည်ကို လည်း အမှတ်မရတော့ပေ။ စူးမာ ကိုတူးတို့နားသို့ ခြေကားရား လက်ကားရား ရောက်လာချိန်မှ ကိုတူးသည်လည်း သူ့အောက်တွင်ပြားနေသောတာတီးလေးကိုဆွဲထူနိုင်လေသည်။

‘ဟင် သွေးတွေ’

စူးမာ အရမ်းလန့်သွားသည်။ တာတီးလေး၏ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားသလား၊ သွားကျိုး သွားသလားတော့ မသိ။ နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးဖြန်းဖြန်းထွက်နေသည်။ ပလက်ဖောင်းနှင့်တိုက်မိ သောကြောင့် ထင်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံး ပေတူးရုံမက အင်္ကျီများလည်းဖုန်လူးနေသည်။ ဒူးဆစ် တွင်လည်း အရေပြားလန်ကာ နီရဲနေသည်။

‘တာတီးလေး ညီလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်နားနာလဲ’

စူးမာက ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမည်မသိပဲ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ကနေချိန်တွင် ကိုတူးသည် စိုးရိမ်တကြီးမေးနေသည်။ တာတီးလေးကမူ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိပုံမရသေးချေ။ လမ်းပေါ်ကျ နေသောလွယ်အိတ်ပြဲနှင့် ပြန်ကျနေသောပိုက်ဆံများကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း အော်နေသည်။

‘အီး တားတို့ပိုက်ဆံတွေ တားတို့ဟာတွေ တိုတိုသူ့ရဲ့။ ပြန်ကောက်’

စိတ်ဆောင်နေသောတာတီးလေးသည် သူ့ဘေးတွင်ရှိ မတ်စေ့နှင့်ဆယ်ပြားစေ့များ ကို တဖက်ဖက်ကောက်နေသည်။ တစ်မျက်နှာလုံးပေတူးကာ နှုတ်ခမ်းတွင်သွေးလူးနေရသည့် ကြားထဲ မျက်လုံးလေးကလည်း ပြူးနေသေးသည်။ ကမန်းကတန်း ထမည်အပြု သူ့ဒူးကိုသူကြည့် ကာ အော်ပြန်သည်။

‘ဟာ တွေး တားခြေထောက်မှာ တွေးတွေ’

‘တာတီးလေး တိတ် တိတ် သိပ်မနာပါဘူး။ နည်းနည်းလေးနော် နည်းနည်းလေး’

စူးမာသည် ပိုက်ဆံများကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ တာတီးလေးကိုဖက်ကာ ချောချော မော့မော့ပြောလိုက်လေသည်။ နှုတ်ခမ်းအကွဲ ဒူးအပြဲနှင့်တာတီးလေးကို အိမ်သို့ရောက်အောင် မည်သို့ပြန်ခေါ်သွားရမည် မသိနိုင်အောင်ပင်ရှိတော့သည်။ အပြေးအလွှားစဉ်းစားရင်း ခေါင်းထဲ တွင်ဆူဝေလာသည်။

‘ဟာ စူးမာ ဟယ် ကိုတူး ဟောဗျ သားသား’

ထိုစဉ်တွင် စူးမာအရင်းနှီးဆုံး၊ အကျွမ်းဝင်ဆုံးအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ အပြေးအ လွှားကပ်လာသောရှူးဖိနပ်ကို ခေတ္တမျှ တွေဝေကြည့်နေပြီး အပေါ်ဘက်သို့ဖျက်ခနဲကြည့်မိသည်။

ဆူဝေနေသောစူးမာ၏ဦးနှောက်တို့ချက်ချင်းအရည်ပျော်သွားသည်ထင်ရ၏။ နေရာမှမလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဘဲ ကြောင်ကြောင်လေး ငေးနေမိလေသည်။

‘ဟာ ဖေဖေ’

ကိုတူးကမူ နေရာမှဝုန်းခနဲခုန်ထကာ အော်လိုက်လေသည်။ ဒူးနာကို ခုမှနာမှန်းသိပြီး တအီးအီးဝိုတော့မည့်ဟန်ပြင်သော တာတီးလေးကမူ သူ့အနားပြေးကပ်လာသော ဖေဖေကိုရုတ်တရက် မမှတ်မိသလို ငေးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ။

ဟောဗျ ပွန်းလို့ တူးလို့ ဟင် ပိုက်ဆံတွေကလဲ ကြဲလို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

ဖေဖေမေးခွန်းများက စုံလှသည်။ စူးမာတို့တစ်ခုမျှမဖြေနိုင်။ ဖေဖေသည် ပါးစပ်က သာမေးနေသော်လည်း စူးမာတို့ဖြေလား မဖြေလားကိုမူ နားကကြားပုံမရချေ။ တာတီးလေးကိုဆွဲထူပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်စစ်ဆေးနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ယခုပင် ငံညီညီဖြစ်လာသော ပါးစပ်ကို တာတီးလေးက သတိထားမိပုံရသည်။ လက်ညှိုးနှင့်စမ်းကြည့်ပြီး တံတွေးများထွေးထုတ်သည်။ ဖေဖေသည် ကုန်းကုန်းကွကွလေးဖြစ်နေသော တာတီးလေးအား ပွေ့ချီပြီး စူးမာ၏လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်။

‘လာ လာကြစမ်း၊ တော်သေးရဲ့။ လူစုစုနဲ့ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်လို့ ဝင်ကြည့်မိပေလို့’

‘တားတို့ပိုက်ဆံတွေ ပေပေ တားတို့ပိုက်ဆံတွေ’

တာတီးလေး ယက်ကန်ယက်ကန်အော်နေစဉ်တွင် ကိုတူးသည်လွယ်အိတ်ပြာလေးကို ကုန်းကောက်ပြီး လက်လှမ်းမီသမျှငွေများကိုကျုံးနေသည်။

‘ကိုတူးရေ လာတော့ လာပါတော့’

‘ကိုတူးရေ လာစမ်းကွယ် လာစမ်း’

အခုမှ သဲကြီးမဲကြီးနှင့် ငွေအကောက်ကောင်းနေသောကိုတူးကို စူးမာသည် လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဖေဖေက စူးမာတို့အား ကားထဲထည့်ခဲ့ပြီး တစ်ခေါက်ပြန်ကာ ကိုတူးအား ဆွဲခေါ်ရလေသည်။ လွယ်အိတ်ပြာကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ပိုက်ထားသောကိုတူးသည်ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့်ပါလာသည်။ မျက်နှာလေးသည်ကား ဆီးရွက်လောက်ပင်ရှိတော့မည်ထင်သည်။

ဖေဖေသည် ကားတံခါးကိုဆောင်ပိတ်လိုက်လေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ တစ်ကားလုံးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ကားကိုသတိထားပြီး မောင်းနေလေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ စူးမာရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ဖေဖေ ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် ဆူပူမည့်လမ်းစဖြစ်သည်။

တာတီးလေးပင် စကားမကြွယ်ရဲရှာဘဲ ငြိမ်နေလေသည်။ မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးဖြစ်နေသည်။ နဂိုဝိုင်းသော စူးမာ၏မျက်လုံးလေးများသည် လည်း အပြင်ဘက်သို့ ပြူးထွက်လာပြီထင်သည်။ ကိုတူး၏မျက်နှာလေးသည်ကား မသိမသာနီနေ

သည်။

‘ဟော ကိုကိုပြန်လာပြီ ဟင် သူတို့သုံးယောက်က ဘယ်ကပါလာ ဟယ် သွေးတွေ သားသား ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုံး’

မေမေက ပျာယာခတ်ပြီးအော်နေချိန်တွင် ဖေဖေသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တန်းပြီးတက် သွားလေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူး ဘုရားတမိသည်။ အကြီးအကျယ်တော့ အဆူခံရတော့မည်ထင် သည်။

‘သီတင်းကျွတ် ကန်တော့ချင်လို့ဈေးသွားကြတယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသင့်တယ်။ အထူးသဖြင့် တာတီးလေးကိုပါခေါ်သွား ပြီး လဲကြကွဲကြတာကတော့ သိပ်ဆိုးတာပေါ့။ တကယ်လို့ ကားရှေ့မှာ မှောက်လဲကြတယ်တဲ့ သေမကုန်ပေဘူးလား’

ဖေဖေမျက်နှာသည်နီနေသော်လည်း လေသံကိုအေးအောင်ကြိုးစားပြီးပြောလေ သည်။ တာတီးလေးသည်မေမေပေါင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်းဒူးကိုပွတ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည်လည်း ယခုမှပင်ယောင်ပြီးဖူးလာလေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေး ဖူးဖူးယောင်ကာထော်ထွက်နေတာတီး လေးသည် ဂဠုန်ပေါက်စလေးနှင့်တူပြီး ရယ်စရာကောင်းနေလေသည်။ သို့သော်လည်း စူးမာ မရယ်ရဲ။ ရယ်လည်းမရယ်ချင်သေး။ အကြံအစည်လည်းအကုန်ပျက်၊ ပိုက်ဆံများလည်း တစ်ဝက် နီးပါးပျောက်၊ ထို့ပြင် အဆူလည်းခံရသောအခါ ရယ်ချင်စိတ်မရှိတော့ချေ။

‘ကိုတူး’

ဖေဖေအသံက ရုတ်တရက် မာလာသည်။ ဖေဖေရှေ့တွင် စူးမာရော ကိုတူးပါ လက် ကလေးတွေပိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေကြရသည်။ စူးမာတို့ရှေ့တွင် ဖေဖေသည် ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်ကိုသူငြိမ်အောင် ထိန်းနေဟန်ရှိသည်။ အိမ်ထဲတွင် အေးအေး စွာ ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်သော သားသမီးသုံးဦးကို မြို့လည်ခေါင်၌ အလဲလဲအကွဲနှင့်ရုပ်ပျက်ဆင်း ပျက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖေဖေသည်အတော်လေးစိတ်လှုပ်သွားသည်ထင်သည်။

‘ဒီကိစ္စမှာ မင်း အကြီးဆုံး မင်း ခေါင်းဆောင်’

ကိုတူးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လုံးလေး အောက်စိုက်ထားလေသည်။ စူးမာသည် ကိုတူးကို စွေကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကိုတူးကို အခါပေးဦးပုည လုပ်သူမှာ စူးမာဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အသက်တစ်နှစ်ကြီးသော ကိုတူးသည် ထာ ဝစဉ် ခေါင်းတပ်ပြီး အဆူခံရလေ့ရှိသည်။

‘မင်းခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်ဆိုတာမှရှိရဲ့လား၊ ဘာလုပ်လိုက် လုပ်လိုက် တလွဲချည်းပဲ။’

ဘာဖြစ်လို့ မှန်မှန်ကန်ကန် မတွေ့တတ်၊ မလုပ်တတ်ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်’

စူးမာ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိသည်။ အကယ်၍သာ စူးမာတို့သုံးဦးကို ဖေဖေမြို့ထဲတွင် တွေ့သည်ဖြစ်စေဦး၊ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းအပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ဆိုလျှင် ဖေဖေဒီလောက်စိတ် ဆိုးမည်မဟုတ်ဟုစူးမာထင်သည်။ ခုတော့ အလဲလဲ အပြိုပြို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပြဿနာ ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ စူးမာတို့တွင်လည်း ပုဒ်မတပ်၍မရသော အပြစ်များ တစ်ထိုင်တည်းတိုး သွားလေသည်။

‘လူကြီးတွေမသိအောင် အပြင်ကိုထွက်တာက တစ်ပြစ်၊ သားသားကိုပါခေါ်သွားတာ က တစ်ပြစ်၊ နောက်ပြီး လဲကြကွဲကြ ကံကောင်းလွန်းလို့တွေ့တာ။ နို့မို့သာဆိုရင် ကားတိုက်လို့ သေနေကြဦးတော့ ဘယ်သူ့သားသမီးမှန်းတောင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်လိုက်ရင်မဟုတ်တာချည်း ပဲ တလွဲချည်းပဲ’

စူးမာ နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဖေဖေတို့အနေနှင့်မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့ ချင်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခခံပြီးသွားကြရသော စူးမာတို့၏ စေတနာကို လုံးဝသဘောမပေါက် နားလည် ဟန်မရှိချေ။ ငါးပိ ငါးချင်လိုကျပ်သိပ်နေသောကားပေါ်တွင် အီးနံ့ရှုရင်း မည်သူမျှ အပျော်လိုက်စီး မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဖေဖေသိစေချင်သည်။ ကားပေါ်မှလည်း မည်သူမျှလိမ့်ကျချင်ကြမည်မ ဟုတ်။ မူးစုပဲစုနှင့် တတိတိစုလာသော စုဘူးထဲမှပိုက်ဆံလေးများကိုလည်း မြို့လည်ခေါင်တွင် သွားပြီး ရွှေမိုးငွေမိုးရွာပစ်ချင်မည်မဟုတ်။ မတတ်နိုင်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်ရသည်။ ထိုဖြစ်သွား သောဒုက္ခအပြင် အပိုဆုအဖြစ် အဆူအပူခံရသည်။

‘ကြပ်ကြပ်သတိထားပြီး ကောင်းကောင်းနေပါ ကိုတူး ဟုတ်လား၊ စူးမာ ကြားလား’
‘ဟုတ်ကဲ့’

စူးမာသည် လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကိုတူးကမူ ခေါင်းကို လေးပင် စွာညိတ်ပြသည်။ ဖေဖေက သွားခွင့်ပြုလိုက်သောအခါနှစ်ဦးသားလေးကန်စွာ ထွက်လာကြသည်။ စူးမာသည် ရစ်ဝဲနေသောမျက်ရည်များပြန်ဝင်သွားစေရန် မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေမိသည်။ စူးမာငိုမိမည်ကိုစိုးရိမ်နေသည်။ ပြန်ကြိုကျန်ခဲ့သောပိုက်ဆံများကိုလည်း နှမြောသည်။ မျက်နှာမရ သည့်အပြင် အဆူပါခံရသည့် အတွက် ပိုပြီးဝမ်းနည်းသည်။ သို့ပါသော်လည်း ငိုမည်စိုးသော ကြောင့် မနည်းကြီး တင်းထားမိသည်။

‘ကန်တော့ဖို့ ပစ္စည်းဝယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ သိလား၊ သက်သက်လွှဲ ပြောတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ အလတ်နှစ်ကောင်ကခပ်ဆိုးဆိုးရယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်လိမ္မာ ဖူးလို့လဲ’

အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သောဖေဖေသည် မေမေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ နားပါး သော စူးမာသည် ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်မိပြီး ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ တဖျတ် ဖျတ်ခတ်နေသော မျက်တောင်ရှည်များသည် ရပ်သွားပြီးငေးစိုက်စိုက်နှင့် ကိုတူးကိုကြည့်နေမိ

သည်။ ထိုစဉ်တွင်မျက်ရည်ပူများသည် စူးမာ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် အိုင်ထွန်းပြီး စီးကျလာကြလေသည်။

ကိုတူးသည် နာကျင်စွာအရိုက်ခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ယိုင်သွားသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုဖိလိုက်ရင်း စူးမာအား တွေဝေစွာကြည့်နေမိစဉ်တွင် သူ့မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်းရီဝေလာလေသည်။

‘စူးမာလေး မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ဟာ’

ကိုတူးသည် စူးမာ၏ပခုံးကိုတင်းတင်းလေးဖက်လိုက်ကာ ညင်သာစွာပြောလေသည်။ ။ မရှိက်လဲနှင့်ငိုနေသော စူးမာ၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များကိုသုတ်ပေးသော ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများသည် အေးစက်နေလေသည်။

စူးမာတို့နှစ်ဦးသား ထုံးစံအတိုင်းပင် မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ မန်ကျည်းပင်စည်ကြမ်းရှုရှုကို ကျောမှီထိုင်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ငေးမိနေကြသည်။ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေနေသော မန်ကျည်းပွင့် ဝါဝါလေးများသည် လေဝယ်လွင့်ဝဲနေလေသည်။ စူးမာသည် တဝဲဝဲ လွင့်နေသောပွင့်ဖတ်လေးများကို ငေးကြည့်နေရင်း ဖေဖေအသံကို ထပ်ခါတလဲလဲကြားယောင်နေမိလေသည်။

‘ဖေဖေတို့ မေမေတို့ တစ်တွေ ဘယ်တော့များမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးလာမလဲ၊ အကောင်းထင်လာပါ့မလဲ မသိဘူးနော်’

အတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးက တုန်ယင်သောအသံနှင့်ပြောလေသည်။ စူးမာသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာခါယမ်းလိုက်မိသည်။

‘မ သိ ပါ ဘူး ကို တူး ရယ်’

‘အဲဒီနေ့ကျရင်လေ ကောင်းကင်မှာ နေနှစ်စင်းထွက်လိမ့်မယ် သိလား’

‘နေနှစ်စင်းလဲ ဘယ်တော့မျှထွက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုတူးရယ်။ မေမေတို့ကလဲ စူးမာတို့ကို ဘယ်တော့မျှအကောင်းထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချလိုက်ခါ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင်ရစ်ဝဲလာမည့် မျက်ရည်ကြည်များကို စူးမာအား မမြင်စေလိုသည့်အတွက်မှိတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်ကို စူးမာသိလိုက်သည်။

စူးမာသည် မန်ကျည်းခေါက်ညိုမဲများကို လက်နှင့်စမ်းနေရင်းကောင်ကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ အနောက်တောင်ဘက်တွင် မိုးသားရိပ်ရိပ်တက်လာလေသည်။ မဲမှောင်သောမိုးတိမ် မိုးမြူပါးပါးလေးများသည် လေနှင့်ရာဘက်သို့အပြေးလေး ရွေ့ရှားနေကြလေသည်။ တိမ်တောင်တိမ်လိမ်မဲမဲကြီးများသည်ကား အောက်ဘက်သို့ တအိအိပြိုဆင်းလာနေဟန်ရှိသည်။

‘ကိုတူးရေ မိုးရွာမလား မသိဘူး’

‘အင်း ရွာမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲကိုတော့ ပြန်မဝင်ချင်သေးဘူး’

‘မိုးရွာထဲမှာ နေမလို့လား၊ အဆူခံရဦးမှာပေါ့’

‘မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာ အိမ်ကလေးဆောက်ပြီးဖိမ်ပဲ၊ ငါအဲဒီမှာပဲနေမယ်’

‘ဘယ်တော့မှ ဆောက်မှာလဲ’

‘ဆောက်မယ်ဟ၊ ဟိုခွကြားကြီးမှာ ပျဉ်ပြားကိုယှက်ထိုးလိုက်ရင် အတော်ပဲ’

စိမ်းညိုညိုမန်ကျည်းရွက်ကလေးများသည် လေထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်ယမ်းခါနေလေသည်။ အဆုံးအစမရှိအောင် အထက်ဘက်သို့လွင့်ပါးထိုးတက်သွားဟန်ရှိသော မန်ကျည်းပင်မြင့်မြင့်ကြီးသည် စူးမာတို့အား ငုံ့ကြည့်နေဟန်ရှိလေသည်။

‘ငါ ဟိုတစ်နေ့က သစ်ပင်တက်ကြည့်တာ ဘယ်အထိရောက်တယ် ထင်သလဲ’

‘ဘယ်အထိ’

စူးမာက မျက်စလေးချိုကာမေးလိုက်သည်။ မိုင်းညိုနေသော ကိုတူး၏မျက်လုံးလေးများသည် ရုတ်တရက်အရောင်တောက်လာလေသည်။

‘ဟို ခွကြားကြီးအထိ’

‘ဟယ် အမြင့်ကြီး၊ နင် နေ့ခင်း မမကြီးနဲ့စကားပြောနေတုန်း ငါတစ်ယောက်ထဲ လာတက်ကြည့်တာ’

‘ကိုတူး မကြောက်ဘူးလား’

‘နဲ့နဲ့တော့ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့အပေါ်ကနေ အောက်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ လေကလဲ သိပ်တိုက်တယ်၊ သစ်ရွက်တွေကလဲ တရဲရဲနဲ့’

‘မေမေသိရင် ဆူမှာ’

‘မေမေ မဆူတာ ဘာရှိလို့လဲ’

ကိုတူးသည် ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ရင်းပြောသည်။ ကိုတူး ဆံပင်များ အနည်းငယ်ပြန်ရှည်လာပြီဖြစ်၍ ကြည့်ရသည်မှာ အတော်လေး အဆင်ပြေလာသည်။ ယခင်ကလို ပြောင်စီစီနှင့် လူပြက်ရုပ် ထွက်မနေတော့ချေ။

‘ကိုကိုအောင်က ပြောတယ်၊ ကိုတူးကို သစ်ပင်မတက်စေနဲ့တဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာသွင်မြင်ရင် ရူးရတဲ့အထဲ တစ်ခါထဲသွက်သွက်ခါသွားမယ်တဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရှေ့မှာ တက်မှာမဟုတ်ဘဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ’

စူးမာသည် မန်ကျည်းခေါက်ကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ကာခွာယူနေသည်။ ဖျတ်ခနဲပဲ့လာသောအခါ လေထဲသို့လွဲကာ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ လတ်လတ်လောလော အဆူခံထားရ

သည့်ကိစ္စကို နှစ်ဦးသား မမေ့သေးသော်လည်း မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းနည်းနေသော်လည်း စကားကိုလွှဲကာပြောနေမိသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မနှစ်သိမ့်နိုင်သည့်အ တူတူ မေ့နေသည်က အများကြီးပိုကောင်းပေသည်။

‘ငါ စဉ်းစားနေတယ်’

‘အင်း’

‘ငါတို့တွေ တစ်ခုခု တလွဲလုပ်တယ်ဆိုပါတော့ မေမေတို့လဲ စိုးရိမ်တာပဲ၊ ဖေဖေလဲစိုး ရိမ်တာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘာဘသွင်နဲ့ ကြီးကြီးလဲစိုးရိမ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတူဘူးသိလား’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘မေမေစိုးရိမ်တာက နေရာတကာ အကုန်ပိတ်ပင်ထားတယ်’

‘အင်း’

‘ဖေဖေကတော့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ဆူတော့တာပဲ၊ နောက်ပြီးသတိကြပ်ကြပ်ထား ဆိုပြီး အဆုံးသတ်လိုက်ရော’

‘အင်း’

‘ကြီးကြီးကတော့ တခါမျှလဲ မပိတ်ပင်ဘူးနော်၊ ဆူလဲ မဆူဘူး၊ ချော့ပြီးပြောတယ်၊ ပြီး လဲပြီးရော သူ့စကားကနားထဲမှာစွဲကျန်ရစ်ရော’

‘အင်း’

ကိုတူးသည် အိမ်ဘက်သို့ငေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏သဏ္ဍာန်ကိုမြင်နေရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကော်ဖီအတူသောက်ကြရင်း အလတ်နှစ် ကောင်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြသည်ထင်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဈေးသို့သွားခြင်းကိုပင် မိဘများအတွက်ပစ္စည်းဝယ်ရန်ဟု လိမ်လည်ပြောသည်ဟု ထပ်ပြီး ပြောနေကြရော့သလားဟု တွေးမိသောအခါ ကိုတူး၏မျက်လုံးများသည် ညှိုးငယ်ပြီး မှုန်မှိုင်းလာပြန်လေသည်။ ရင်ထဲတွင်နှင့် ပြီး နာနာကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ အသက်ကို တဝကြီးရှိုက်ကာ ရှုလိုက်မိလေသည်။

‘စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ’

ကိုတူးသည် သူ့ခြေထောက်နားကျလာသောမန်ကျည်းပွင့်ဖြူဝါဝါလေးကို ခြေနှင့်နှင်း ချေလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသလို မန်ကျည်းပင်စည်ရင်းတွင် အတွင်းသို့ လှိုက်နေသောအခေါင်းလေးထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထိုသစ်ခေါင်းလေးထဲတွင် စူးမာတို့ငယ် ငယ်က လက်လှိုပြီး ပန်းကန်ကွဲများထည့်ကာ ရတနာသိုက်လုပ်လေ့ရှိသည်။ ကြီးလာသောအခါ တွင်ကား ယင်းသစ်ခေါင်းလေးကို သိပ်ပြီးအသုံးမပြုကြတော့ပေ။

‘စူးမာ နှင်ပြန်တော့လေ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ပြန်တော့လို့ဆို’

‘အို ဘာဖြစ်လို့’

‘ငါ ဆေးလိပ်သောက်မလို့’

‘ဟင်’

ကိုတူးလက်ထဲတွင် စီးကရက်ဘူးလေးနှင့် မီးခြစ်တစ်ဘူးအဆင်သင့်ပါလာလေသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဟန်ပါပါနှင့် ခဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးခြစ်ကို ရှဲခနဲခြစ်လိုက်လေသည်။

‘ဟင် ကိုတူး၊ ကိုတူး’

စူးမာသည် ကယောင်ချောက်ချားလေး အော်နေမိလေသည်။ စီးကရက်မှတော့တက်လာသော မီးခိုးလေးများသည် အပေါ်ဘက်သို့ ပျံ့လွင့်ပြီး တက်သွားကြသည်။

‘စိတ်ညစ်ရင် စီးကရက်သောက်ကြည့်တဲ့၊ ခေါင်းနောက်နေတာတွေ ပျောက်ကုန်ရော

တဲ့’

‘ဘယ် ဘယ်သူက ပြောလဲ’

‘သိန်းထိုက်’

‘ဟင်’

ကိုတူးသည် စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် မွန်းသွားသည်။ တဟွတ်ဟွတ်နှင့်ချောင်းဆိုးနေလေသည်။

‘တိုင်ပြောမယ် အကုန်တိုင်ပြောမယ်၊ မေမေနဲ့ရော ဖေဖေနဲ့ရော မမကြီးနဲ့ရော ကြီးကြီး

နဲ့ရော ဘာသွင်နဲ့ရော ကိုကိုအောင်နဲ့ရော’

စူးမာသည် ရုတ်တရက်ခုန်ထကာ ဒေါသတကြီးအော်လိုက်သည်။ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး ကိုတူးနားသို့ကပ်သွားသည်။ သိန်းထိုက်၏ အရိပ်ယောင်များသည် ကိုတူး၏နှလုံးသားဖြူဖြူလေးတွင် ထင်ဟပ်နေလေပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့်တုန်လှုပ်နေသည်။

‘ငါ စိတ်ညစ်လို့ပါ စူးမာရာ၊ စိတ်ညစ်တာများပျောက်မလားလို့ ကဲ ကဲ မသောက်တော့

ဘူး၊ မတိုင်နဲ့’

ကိုတူးသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ စူးမာသည် မြေပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲကျသွားသော စီးကရက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဝိုချင်နေလေသည်။

စူးမာအနေနှင့် ကိုတူးကို ဘယ်နှခါများ တားနိုင်လေမည်နည်း။

‘စီးကရက်သောက်ရင် စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သတဲ့လား။ ဒါကို မင်းယုံသလား ကိုတူး
ဟင်’

ကိုကိုအောင်သည် မီးမသေသေးသော စီးကရက်တိုကို ခြေနှင့် နင်းချေရင်းမေးသည်။
မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း ကိုကိုအောင်၏ မျက်လုံးများသည် ကိုတူးကို တည့်တည့်စူးစိုက်ကြည့်
နေလေသည်။ ကိုတူးက ဘာမျှပြန်မဖြေသောအခါ လက်ထဲရှိစီးကရက်ဘူးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်
သည်။ ဆယ်လိပ်ဝင်ဘူးလေးထဲတွင် စီးကရက်သုံးလိပ်သာကျန်တော့သည်။

‘စူးမာရော’

‘အိမ်ထဲမှာ တာတီးလေးနဲ့ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေကြတယ်ထင်တယ်’

‘အပြင်ဘက်မှာ မကစားဘူးလား အဆန်းပဲ’

‘တာတီးလေး အဖျားနည်းနည်းရှိလို့တဲ့။ မေမေက ခြံထဲ မဆင်းရဘူး၊ အိမ်ပေါ်မှာပဲ က
စားရမယ်တဲ့’

‘အင်း ဒီတော့ ကိုတူးကလွတ်လပ်ရေးရပြီး ဒီမှာစီးကရက်လာခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား’

ကိုကိုအောင်သည် စီးကရက်ဘူးလေးကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ရင်း ကိုတူးနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ စူးမာအလစ်တွင်ထွက်လာသော ကိုတူးသည် စူးမာထက်
ကြောက်စရာကောင်းသော ကိုကိုအောင်နှင့်တန်းပြီးတိုးနေသဖြင့် အတော်ပင်စိတ်ညစ်သွားလေ
သည်။

‘ပြောပါဦး စီးကရက်သောက်ရင် စိတ်ညစ်ပျောက်တယ်လို့ ကိုတူးကို ဘယ်သူကပြော

လိုက်လဲ’

‘သိန်းထိုက်က’

‘စူးမာပြောတဲ့ကောင်လေးလား။ ဓားမြှောင်ဆောင်ပြီး အမြဲကျောင်းပြေးတယ်ဆိုတဲ့ချာ
တိတ်ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေ ဆေးခြောက်တောင်ရှူသတဲ့။ သူ့လိုလူရဲ့ စကားကို မင်းယုံသလား
ကိုတူး’

‘ယုံတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စမ်းကြည့်တာပါ’

ကိုတူးက မယုတ်မလွန်ဖြေသည်။ တိုက်ရဲ၊ ခိုက်ရဲ၊ မိုက်ရဲသော သိန်းထိုက်ကို ကိုတူး
အထင်ကြီးသည်ကား အမှန်ပင်။ သူသည် ကိုတူးမသိသေးသည့် အကြောင်းများကိုအတော်လေးနဲ့
နဲ့စပ်စပ်သိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူပြောပြသောလမ်းသရဲဂိုဏ်းများဗိုလ်လုပွဲအကြောင်းအပြင်
ဆေးခြောက်ကို မိုန်း၍ရှုရင်း အဆုပ်အတွင်းသို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရှိုက်သွင်းလိုက်သောအခါ နတ်သမီး

တစ်ဖက်ငါးရာခြံရံသော သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကို ယစ်မူးစွာခံစားရကြောင်းများကို နားထောင်ရသောအခါ ကိုတူးသည် တစ်ခြားကမ္ဘာသို့ရောက်သွားသူလိုခံစားရလေသည်။

‘စမ်းကြည့်တော့ ဘယ့်နယ်နေလဲ၊ တစ်ကယ်ရော စိတ်ညစ်တာပျောက်ရဲ့လား’

‘ပျောက်တယ်လို့လဲ ဟုတ်ပါဘူး’

ကိုကိုအောင်သည် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ကိုတူး၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာကိုတူး၊ ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ ရာဇဝတ်မှုကြီးလိုမလုပ်အပ် မလုပ်ထိုက်တဲ့ အရာလို့ ကိုကိုအောင်မပြောချင်ဘူး။ လူကြီးတွေလဲ သောက်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုတူး ငယ်သေးတယ်။ ကိုတူး အသက်ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါဦး’

‘ဆယ့်သုံး နဲ့ကျော်ပြီ’

‘အင်း ဆယ့်သုံးနှစ် ဒီအရွယ်ဟာ အမှားအမှန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရွယ်မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်ပြီး ကိုတူးတို့ရဲ့အဆုပ်တွေက တကယ့်ကို နုနုလေး။ ဒီလိုအဆိပ်ခိုး အဆိပ်ငွေ့တွေကို ရှုရှိုက်သွင်းနေတာကို မခံနိုင်သေးဘူး။ အခု လူငယ်တွေရဲ့အန္တရာယ်ဟာ ဆေးခြောက်၊ ပြီးတော့ နံပါတ်လေး၊ အဲဒါတွေဟာ အသံတိတ် လူသတ်ကောင်တွေပဲ’

‘ကျွန်တော် ဆေးခြောက်မရှုပါဘူး၊ ကိုကိုအောင်ရာ’

ကိုတူးက ကမန်းကတန်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုအောင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ တသိမ့်သိမ့်ရယ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ညင်သာသောအသံနှင့် ပြောသည်။

‘ကိုတူးရဲ့ဆေးလိပ်ဟာ ဆေးခြောက်ရဲ့အစပဲ။ အဲ ဆေးခြောက်ရှုမိတဲ့သူဟာလဲ ဟီးရိုးရင်းသောက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး။ ဟီးရိုးရင်းရဲ့အန္တရာယ်ကို ကိုတူးသိပြီးသားနေမှာပါ။ ကိုတူးတို့ ကျောင်းမှာလဲ ဟောပြောပွဲတွေ ဘာတွေလုပ်ပြီး ဟောတယ်မဟုတ်လား။ ကိုတူးတို့အရွယ်တွေမှာ လက်သုံးစကား ဆင်ခြင်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာတဲ့ ဒီလို စမ်းကြည့်တာပါဆိုတာလေ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

ကိုတူး ခေါင်းငုံ့ လိုက်မိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မည်သည့်အရာမဆို စပ်စုချင်၊ စူးစမ်းချင်သည်မှာ ကိုတူးတို့အားလုံး၏စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။

‘ကိုတူး စာဖတ်ဝါသနာပါသားပဲ။ ကိုကိုအောင်ဆီမှာ ဆေးခြောက်အစ ဟီးရိုးရင်းအထိ အန္တရာယ်တွေအကြောင်းကိုရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုစာအုပ်တွေတော့ ကိုတူး နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာလို လွယ်လွယ်ရေးထားတဲ့ဆောင်းပါးတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ ကိုစုထားတယ်။ ကိုတူး ဖတ်ကြည့်ပေါ့။ အဲ ဆေးလိပ်သောက်တာကို စမ်းချင် စမ်းနိုင်တယ်။ ကောင်းမကောင်း ကိုယ်တိုင်စမ်းကြည့်ချင်တဲ့သူ ဆိုရင် စမ်းကြည့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟီးရိုးရင်းကိုတော့ စမ်းရုံတောင်စမ်း မကြည့်ပါနဲ့ ကိုတူး။ ကိုကိုအောင်စကားကို ဒီတစ်ခုတော့ နားထောင်ပါ။’

ကိုကိုအောင်က လှိုက်လှဲစွာပြောလေသည်။ အပြစ်တင်စကားလုံးဝမပြောသော

စကားရေယဉ်ကြောတွင် ကိုတူးသည် ခပ်ငေးငေးမျောပါသွားလေသည်။ ထိုစဉ်တွင် တူခနဲအော်ကာ အသံပေးလိုက်သော စူးမာ၏အသံကို အိမ်မီးဖိုချောင်ဘက်မှကြားရသည်။

‘ပြောပါဦး ကိုတူးမှာ ဘာများဒီလောက်စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ’

‘မရှိပါဘူး ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မေမေတို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုဆိုရင် သိပ်ပြီးအထင်သေးတယ်။ ဘယ်တော့မျှ မျက်နှာကောင်းမရဘူး။ အမှန်ဆိုရင် ဒီနေ့သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့နော်၊ ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ မေမေနဲ့ဖေဖေကိုကန်တော့ကြမလို့၊ ခုတော့ မကန်တော့ရဘူး။ ပိုက်ဆံတွေလဲ ပျောက်ကုန်ပြီ၊ နောက်ပြီး ကန်တော့ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိတော့ဘူး’

‘မေမေနဲ့ကိုတူးတို့မေမေပြောသံကိုကြားတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က အဆင်း လဲကြလို့ဆို၊ တာတီးလေးအတော်နာသွားတယ်တဲ့ဟုတ် လား’

ကိုကိုအောင်က စိတ်မကောင်းသလိုပြောသည်။ ကိုတူးနှင့်စူးမာတို့ ဆိုးကြတေကြကြောင်း။ ထင်ရာမြင်ရာကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်ကြကြောင်း ညည်းညူရင်း ကိုတူးတို့မေမေက ကြီးကြီးကိုဖောက်သယ်ချခဲ့ကြောင်းကိုကား အသေးစိတ် မပြောချင်တော့ပေ။

‘လူငယ်တွေ၊ ခလေးတွေဆိုတာ မှားတာပဲ၊ ဘာမျှမလုပ်တဲ့သူဟာ ဘာမျှလဲ အမှားရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှားမရှိသလို အစွမ်းအစလဲနည်းနည်းမျှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး ခင်ခင်ရဲ့’

‘အမယ်လေးလေ့၊ စွမ်းလွန်းလို့ခက်နေတာတယ် အစ်မကြီးရေ။ ဒီလောက်ပြောနေဆိုနေတဲ့ကြားထဲက ထင်ရာချည်းပဲ စွတ်လုပ်နေကြတာ ဟိုတလောကလဲ သူ့အဖေဆေးခန်းမှာ ငွေတွေကို ဝေသန္တရာလုပ်ပြီးပြန်ပြန်ပေးခဲ့ကြတယ်လေ။ အိမ်မှာနေရင်လဲ စာကျက်ဖို့စိတ်ကူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝုန်းဒိုင်းကျဲအောင်ဆော့ချင်ဆော့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဝတ္ထုပုံထဲခေါင်းစိုက်နေတာ။ ခုခေတ်ဝတ္ထုတွေ စာအုပ်တွေက အားလုံးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေဖတ်ပြီး စိတ်က လေသေး’

‘စာဖတ်တဲ့အကျင့်က ကောင်းပါတယ် ခင်ခင်ရယ်၊ သူတို့ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေကိုသာ ရွေးပြီး သန့်ပေးပါလား’

‘မအားပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ အိမ်တာဝန်က တစ်ဖက် မိတ်ဆွေဝတ္ထုရားမပျက်အောင် သွားရလာရတာတွေကရှိသေးတယ်။ သူတို့ဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုကို တစ်အုပ်ချင်းရွေးပေးနေရရင် ခက်ရချည်ရဲ့’

ကိုကိုအောင်၏နားထဲတွင် မိန်းမသားနှစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြောကြသောစကားကို ကြား
ယောင်လာရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကိုတူးလေးတစ်ယောက် ချောက်နှုတ်ခမ်းဘေးတွင်
လမ်းလျှောက်ရန် တိုးသွားနေခြင်းကို လူကြီးများသည်အော်ဟစ်ဆူပူနေကြသော်လည်း တစ်စုံတစ်
ဦးကမှ မိမိရရ လက်ဆွဲခေါ်ခြင်းမရှိချေ။ သူတို့၏ အော်ဟစ်သံဆူပူသံများသည် ကိုတူးကို ချောက်
ကမ်းပါးဆီသို့ တွန်းပေးနေခြင်းကိုလည်း သိကြပုံမရ၊ သတိထားမိပုံမရချေ။

‘သီတင်းကျွတ်မှာ လူကြီးမိဘကို ကန်တော့တာဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်လေး
ပဲ ကိုတူးရဲ့။ ဘာပစ္စည်းမျှ မလိုပါဘူးကွာ စေတနာဟာ အမြတ်ဆုံးပဲ။ အားလုံး လက်အုပ်ချီပြီးကန်
တော့လိုက်ကြ၊ မင်းတို့ ကန်တော့တာဟာ ကိုယ့်မိကိုယ့်ဖကို ကိုယ့်ရင်ထဲက လေးစားမြတ်နိုးတဲ့စိတ်
သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကို အောက်မေ့ပြီး ကန်တော့တာ။ ပစ္စည်းဆိုတာ အဆောင်အယောင်
တွေပါကွ ဒါဟာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ရုတ်တရက်မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။ ကိုကိုအောင်နေရာတွင် ဖေဖေရပ်
ပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်တောင့်တလိုက်မိသည်။

‘ဖေဖေကတော့ အဲဒီလို တစ်ခါမျှမပြောဘူး’

‘ပြောဖို့မေ့နေလို့ပါကွာ မိဘတိုင်းဟာ ဒီလိုစိတ်ထားရှိကြပါတယ်’

‘ဟုတ်မှာပါလေ’

ကိုတူးသည် သူ့စိတ်ကိုသူဖြေကာ အလိုက်သင့်ပြောသည်။ သို့ပါသော်လည်း ရင်ထဲ
တွင်ဟာကက ကွက်လပ်ကြီးလိုဖြစ်နေလေသည်။ ကွက်လပ်ဖြစ်နေသောစိတ်နှင့်
ကိုကိုအောင်ကိုငေး
ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ကဲ ကိုတူး ဒီစီးကရက်ဘူးကိုတော့ မင်းကိုပြန်မပေးတော့ဘူးနော်၊ ကိုကိုအောင်ယူ
ထားလိုက်မယ်။ ကိုကိုအောင်ဆီက ဆောင်းပါးတွေ ဂျာနယ်တွေကိုအရင်ဖတ်ကြည့်ဦးပေါ့ ဟုတ်
လား’

‘ဆေးလိပ်သောက်တာ မကောင်းဘူးဆိုတာသိပါတယ် ကိုကိုအောင်ရယ်’

‘မကောင်းတာကို မကောင်းမှန်းသိရင် အဲဒီလူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့သတ်
မှတ်နိုင်တယ်။ အဲ မှားဖူးတယ်။ အဲဒီအမှားကိုသိတယ်၊ အမှန်ရောက်အောင်လဲ ပြင်နိုင်တယ်ဆိုရင်
သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ’

ကိုကိုအောင်ကို အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် အေးဆေးပျော်ပါးစွာနေလေ့ရှိသူတစ်ယောက်ဟု
ပင် ထင်ရသည်။ လေးလေးနက်နက် ပြောတတ်ဆိုတတ်သွန်သင်တတ်သည်ဟုမထင်ရပေ။
ကြီးကြီး၏သားပေမို့ ကြီးကြီး၏စကားရိပ်များ လွှမ်းနေသည်မှာ အံ့ဩစရာမလိုပေ။

‘ဆေးလိပ်သောက်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု ပြစ်မှုကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုတူး အသက်နှစ်

ဆယ်ကျော်လို့ သောက်ချင်တဲ့စိတ်ရှိရင်တော့သောက်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုတူးဟာ အမှားအမှန် ခွဲခြားနိုင်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ခုတော့ ကိုတူး ငယ်သေးတယ် ကဲ လာ ထ ကိုကိုအောင် ဆီက စာအုပ်လိုက်ယူလို့လေ’

ကိုတူးကို လက်ကမ်းပေးပြီး ဆွဲထူလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် ကိုကိုအောင်၏ ပူနွေး သောလက်ဖဝါးပြင်ကျယ်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းစိတ်ထဲတွင်ပျော့ပျောင်းလာသည်။ မမကြီးကို ကိုကို အောင်နှင့် သဘောတူသောစိတ်သည်လည်း ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရုတ်တရက် မေး လိုက်မိလေသည်။

‘ကိုကိုအောင် ပန်းမပေးတော့ဘူးလား’

‘ဘာပန်းလဲ’

‘စပယ်ပန်းလေ မမကြီးက သိပ်ကြိုက်တာ’

‘ဟာ အဲ ပန်းတွေက ခုတလော မပွင့်ဘူး’

တစ်ချိန်လုံး တည်ငြိမ်နေသော ကိုကိုအောင်မျက်နှာသည် ရိပ်ခနဲ နီရောင်ပြေးသွား သည်။ ထိုစဉ်တွင် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ယောင်ချာချာထွက်လာသော စူးမာကိုတွေ့ရလေသည်။ တူတူပုန်းရသည်ကို ပျင်းလာသဖြင့် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာ ရင်း ကိုဘိုးထွေး သစ်ပင်စိုက်နေရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ကိုဘိုးထွေးသည် အိမ်နေရင်း အအားမနေ ဘဲ သစ်ပင်များ ပန်းပင်များကို အပတ်တကုတ် စိုက်နေတတ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း လက်ဆိပ်မ ရှိသူမို့လားတော့မသိ၊ သူ့အပင်များသည် သိပ်ပြီးဖြစ်ထွန်းလေ့မရှိချေ။

‘စူးမာလေးကတော့ ကြည့်လိုက်ရင် ပျော်နေတာပဲ’

‘သူက အမှတ်မရှိဘူး’

ကိုတူးက မကျေမနပ်ပြောလေသည်။

‘ငိုချင်ရင် ချက်ချင်း၊ ရယ်ချင်ရင်လဲ ချက်ချင်းပဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်ကောက်နေနေ

ကိတ်မုန့်တစ်ချက်လောက်ရရင် ကျေနပ်သွားတာပဲ။ အလကား အီးဘောလောကလေး’

ကိုတူးသည် ကိုကိုအောင်နှင့်အတူ ကင်းပုံနွယ်စည်းရိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးသွားလေသည်။ ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားရှိခိုးနေသော ဘာသွင်၏အသံကိုကြားရသည်။ ဘာ သွင် တစ်ယောက် အတော်စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ဘုရားတရားကို သတိရလာသောကြောင့် ကြီးကြီး သည် ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ သံယောဇဉ်မီးများ ငြိမ်းရာငြိမ်းကြောင်း တရားဓမ္မစာအုပ်များကိုပင် ဖတ်ပြီး မောင်နှမနှစ်ဦး တရားဆွေး နွေးနေတတ်သေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘာသွင်ကိုမြင်လျှင် မည်သူမျှ စိတ်မနှံ့သူဟူ၍ထင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ပြောရင်းဆိုရင်းစိတ်ပေါက်လာလျှင် သီချင်း ကောက်ဆိုတတ်ခြင်းတစ်ခုသာ ဆိုးသည်။

‘ကိုတူးကတော့ စိတ်ကြီးတယ်ပေါ့’

‘စိတ်ကြီးတယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဘာလို့ အားတိုင်း ငိုရမှာလဲ’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်’

ကိုကိုအောင်က ကျေနပ်စွာထောက်ခံလေသည်။ ကိုတူးသည် ကိုကိုအောင်၏လက်ကို အားကိုးမိသလိုဆုပ်ကိုင်ရင်း အိမ်ထဲသို့အပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရနံ့ သည် မွှေးပျံ့ပြီးထွက်နေသည်။

‘ကြီးကြီးရေ ဘာဟင်းလဲ မွှေးလိုက်တာ’

‘ဟော ကိုတူးလေး၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေနဲ့ ချဉ်ပေါင် အရည်သောက်ချက်တယ် ကွယ်။ မျှစ်ရောပြီး ရုံးပတီသီးထည့်၊ ငရုပ်သီးပေါလောနဲ့ပေါ့။ နောက်ပြီး ငါးပိထောင်း၊ ကြက်သား ဆီပြန်၊ တို့စရာကတော့ တညင်းသီးဆားစိမ်၊ စားသွားပါလား’

‘ဟား စားမှာပေါ့’

ကိုတူးသည် သွားရည်သိမ်းကာ အားပါးတရပြောသည်။ ကြီးကြီးတို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် ကိုတူး ဝင်စားသောနေ့များ၌ ဘာဘသွင်တစ်ယောက် ထမင်းစားမြိန်တတ်သည်။ မိသားစုအကုန်ဆုံ ပြီး လက်ဆုံစားရသောထမင်းဝိုင်းတွင် ကိုတူးလည်းကြည်နူးရသည်။ ကိုတူးတို့အိမ်တွင်မူ လက်ဆုံ စားရခဲလှသည်။ ညဉ့်ပိုင်းရောက်မှ ထမင်းစားသော ဖေဖေတို့ မေမေတို့နှင့် စူးမာတို့ ကိုတူးတို့တစ် တွေ လက်ဆုံမစားဖူးသလောက်ပင်ဖြစ်၏။

‘ဟင် ကြီးကြီး၊ စူးမာလဲစားမယ် စားမယ်’

အိမ်ဘေးပေါက်မှ ဝင်လာသော စူးမာသည် ကြီးကြီး၏ခါးကိုဖြုန်းခနဲဝင်ဖက်ကာ အော် နေလေသည်။

‘ဟဲ့ စားရမှာပေါ့ သမီးရဲ့’

‘စူးမာက ဆာလှပြီ’

‘စားရမယ်၊ ချဉ်ပေါင်အိုးကျရင် စားတော့’

‘သုံးပန်းကန် စားမယ်လေ’

စူးမာသည် လက်ချောင်းလေးသုံးချောင်းထောင်ကာ ပြုံးစပ်စပ်လေး ပြောသည်။ စူးမာ သည် အစားမက်လှသော်လည်း မဝဘဲ ပိန်သွယ်သွယ်လေးသာဖြစ်၏။ စင်စစ် စူးမာသည်ထမင်း ထက် သရေစာကိုသာ အစားများသူဖြစ်သည်။ စူးမာအနေနှင့်ထမင်းသုံးပန်းကန်ပြည့်ပြည့်ကို ကုန် မည်မဟုတ်ကြောင်း ကိုတူးသိလေသည်။

‘စူးမာ နင်လောဘမကြီးနဲ့ ကုန်မှာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဆန်ရှားတယ် ဟ’

‘အင် ကိုတူးကလဲ ကုန်ပါတယ်’

‘ကုန်ပါဘူး’

‘ကုန်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကဲ လောင်းမလား’

‘အေး၊ နင်မကုန်ရင် နင့်ဆီက အရုပ်ကားချုပ် ဆက်ကစားတာလေး ပေးလေ’

‘ကုန်ရင်ကော’

‘ငါ့ဆီက သားရေကွင်း တစ်ရာပေးမယ်’

‘စိမ်လိုက်ပေါ့’

စူးမာက မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်မှိတ်ကာ ခေါင်းလေးငဲ့ရင်းပြောသည်။ ကြီးကြီးနှင့်ကိုကို အောင်တို့သည် အလောင်းအစားလုပ်နေကြသော မောင်နှမနှစ်ဦးကိုပြုံးရယ်ရင်း ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကိုကိုအောင်က ဒိုင်လူကြီးလုပ်ပေးလေသည်။

‘စူးမာလဲ မနိုင်ရင် ညှစ်ပြီးမစားရဘူး၊ ကိုတူးကလဲ ထမင်းကို အများကြီး ထည့်မပေးရဘူး၊ စားနိုင်သလောက်ပဲ စားရမယ်၊ သင့်သလောက်ပဲ ထည့်ရမယ်၊ မညှစ်ရဘူး ဟုတ်လား။ ပြီးရင် ရှုံးတဲ့လူက သူ့ကတိအတိုင်း နိုင်တဲ့လူကို ပေးရမယ်’

‘စူးမာက မနှမြောပါဘူး ကိုတူးရ၊ ရှုံးရင် တကယ်ပေးမှာပါ။ ဟာ ဟာ ဆာလိုက်တာက တော့ အရမ်း’

စူးမာသည် မိုက်ကလေးပွတ်ရင်း မခံချိုမခံသာ လှမ်းပြောသည်။

‘စူးမာက မနှမြောပါဘူးဆိုကွ။ ဟား ဟား ပေးလေ’

ကိုတူးတကယ်တောင်းသောအခါ စူးမာ မျက်နှာလေးမဲ့သွားလေသည်။ စက္ကူဘူးလေးကို လက်ထဲတွင် တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်းမဲ့တဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ကိုတူးကို ရယ်ပြသည်။

‘ဟင် ကိုတူးက တကယ်ယူမှာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘အမယ် ယူမှာပေါ့ ငါနိုင်တာပဲ၊ နင်ကပဲ ရှုံးရင် တကယ်ပေးမှာပါဆို’

‘စူးမာဆီမှာထားလဲ အတူတူပဲပေါ့၊ နော် ကိုတူးရာ’

‘နင် မညှစ်နဲ့နော်၊ ကတိဆိုတာတည်ရတယ်’

‘ကဲ ရော့ ယူ၊ ယူပေါ့’

စူးမာသည် မခံချင်ဖြစ်လာ၍ ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကားချုပ် ဆက်ကာ ကစားသော အရုပ်ကားကို ကိုတူးလိုချင်သည်မှာကြာလှပြီဖြစ်၏။ ပန်းခင်းထဲတွင်ပြေးလွှားဆော့ ကစားနေသော ကလေးရုပ်ပုံလေးဖြစ်သည်။ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ ရောင်စုံပွင့်နေသော ပန်းခင်းလေး

ထဲတွင် ခွေးဖြူဖြူလေးနှင့် အတူ ဆော့ကစားနေပုံလေးသည် ချစ်ဖွယ် ကောင်းလှလေသည်။ သစ်သားတုံးလေးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအံဝင်အောင်ဆက်ပြီးမှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသောအခါ ကိုတူးသည် ကြည့်မဝအောင် ရှိတတ်လေသည်။ ကိုတူးနှစ်သက်မှန်းသိ၍ စူးမာကလည်း သူ့ပစ္စည်းကို ဈေးကိုင်လှလေသည်။ အခုမှ ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ်ယုံကြည်ပြီးလောင်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မိသော ဗိုက်က ထမင်းသုံးပန်းကန် မဝင်သောအခါ စူးမာ အတော်လေးငိုချင်သွားလေသည်။

‘ဒီအိမ်က ထမင်းပန်းကန်က ကြီးတာကိုး။ စူးမာပန်းကန်နဲ့ဆို စူးမာကုန်ပါတယ်။

တကယ့်ကိုကုန်ပါတယ်’

စူးမာသည် ထမင်းနှစ်ပန်းကန်စားအပြီး နောက်ထပ်ပန်းကန်ကို မစားနိုင်တော့သော အခါ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်စုနှင့်အော်တော့သည်။ သားရေကွင်းတစ်ရာ ရမလားဟုလောင်းမိပါသည်။ အရုပ်ကားဆက်ကလေးဆုံးတော့မည်ကို သိသောအခါ နှမြောသောစိတ်နှင့်ဖြစ်ညစ်ပြီးစားရန်ကြိုးစားမိသေးသည်။ ဒိုင်လူကြီးလုပ်သော ကိုကိုအောင်က ဆက်လက်ပြီး စားခွင့်မပေးတော့ပဲ ကိုတူးကိုအနိုင်ပေးလိုက်သဖြင့် စူးမာ ရှုံးခဲ့ရသည်။

‘တာတီးလေးရေ ကြည့်ကွ ကိုကိုတူး ဆက်ပြမယ်။ အရုပ်ကားလှလှလေး ပေါ်လာမှာ သိလား’

အရုပ်ကား အပိုင်းအစလေးများအားလုံးကို တာတီးလေးဘေးရှိ အိပ်ရာခင်းဖြူဖြူပေါ်တွင် သွန်ချလိုက်သည်။ အနွေးအကျိုထူထူဝတ်ထားသော တာတီးလေးသည် ခေါင်းအုံးလေးများကိုမှီကာ ခပ်မတ်မတ်လေး လှဲနေသည်။ အဖျားသွေးက ရှိန်နေသော်လည်း ကလေးမို့ အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်မနေချင်ပေ။ မေမေကချော့မော့ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် သိပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကိုတူးရော စူးမာပါ တာတီးလေးနှင့် အတူနေရန် အခန်းထဲသို့သွင်းသွားခဲ့သည်။

ကိုတူးတို့ခြံထဲဆင်း

လျှင် တာတီးလေးကလည်း ဆင်းချင်တော့မည်မို့ အခန်းထဲတွင်ပိတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟော ဒါကမြက်ပင်လေးကွ။ ဟော ဒီဘေးမှာ ပန်းပင်လေး။ သူ့အပေါ်က ပန်းပွင့်ဝါဝါလေးနော်။ ဒီလိပ်ပြာလေးက ဘယ်နားမှာဝဲနေတာလဲမသိဘူး။ နေဦး အံမဝင်သေးဘူးကွ။ ဟော ပန်းပွင့်အဝါလေးဘေးမှာက ပန်းနီနီလေး။ ဒီခွေးခြေထောက်လေးက ပန်းပင်လေးနားမှာ ဒါက ကောင်မလေးရဲ့ဂါဝန်အပြာလေး။ အဲ အဲ လိပ်ပြာလေးက ဒီနားမှာဝဲနေတာ ထင်တယ်။ ခွေးမြီးလေးရော ရှာပါဦးကွ ညီလေးရ။ ဟောဒါက အမြီးစုတ်ဖွားလေး’

ကိုတူးသည် ထင်းရှူးသားတုံးလေးများကို အံဝင်အောင်ဆက်နေလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်းဆက်နှင့် အရုပ်ကားလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ တာတီးလေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရင်း သဘောကျနေသည်။

‘တား တားလဲ ဆက်မယ်’

‘နေပါဦးကွ ကိုကိုတူး အရင်ဆက်ပြမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ညီလေးက ဆက်ပေါ့ ဟုတ်

လား။ ဟော ကုန်ပြီလား၊ ကောင်မလေးမျက်နှာတစ်ခြမ်းပဲ့နေတယ်။ တာတီးလေး မင်းစောင်
အောက်မှာလားကွ’

ကောင်မလေး၏ခေါင်းတစ်ခြမ်းလိုနေသည်။ အခြားသစ်သားတုံးလေးများသည်
အကုန်အခံဝင်ပြီး ရုပ်လုံးပေါ်နေသော်လည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်းပဲ့နေသော မိန်းကလေးသည်ကား အရုပ်
ဆိုးလှလေသည်။

‘တစ်ခုလိုသေးတယ်ကွ မှန်းစမ်း။ ဒီခေါင်းအုံးအောက်ဝင်သွားလားစူးမာရေ။ ခုတင်
အောက်ကျသွားလားမသိဘူး။ ကြည့်ပါဦး’

ကိုတူးသည် ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်များကို လှန်လှောရှာဖွေနေရင်း စူးမာအား လှမ်းပြော
သည်။ စူးမာသည် ခုတင်အောက်ကို ဖင်ထောင်ကြည့်ရင်း တစ်ဦးတည်း ပြုံးနေမိလေသည်။ ခေါင်း
အုံးအောက်တွင်ရှာလျှင်လည်း အပိုပင်။ ခုတင်အောက်တွင်လည်း မရှိ။ စောင်များကို တစ်ထည်ချင်း
ခါပြီးရှာလျှင်လည်း တွေ့မည်မဟုတ်။ သစ်သားတုံးလေးတစ်တုံးကို စူးမာကိုယ်တိုင် ဝီရိအံဆွဲထဲ
ထည့်ကာ ဝှက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘မရှိပါဘူး ကိုတူးရ’

‘ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိ။ အရင်တုန်းက မလိုဘူး မဟုတ်လား’

‘အရင်တုန်းကတော့ မလိုဘူးထင်တာပဲ။ စူးမာလဲ သတိမထားမိပါဘူး’

‘အခုမှ ချက်ချင်း ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ’

‘မသိ’

စူးမာက ပခုံးလေးတွန့်ကာပြောလိုက်သည်။ စူးမာ တမင်သက်သက်ညစ်ပြီး ဝှက်ထား
လိမ့်မည်ဟုကား ကိုတူးသည် တွေးမိပုံမရချေ။ တကုန်းကုန်း တကွကွနှင့် ရှာဖွေနေသောကိုတူးအား
ကြည့်ရင်း စူးမာသည် ကြိတ်ပြီးပြုံးနေမိလေသည်။ တာတီးလေးသည် အငြိမ်မနေနိုင်။ ခေါင်းအုံး မ
လိုက်၊ စောင်မလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရှာသည်။ မည်မျှရှာရှာတွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်သဖြင့် စူးမာ
ရယ်ချင်နေသည်။ သူ့ပစ္စည်းလေးကို နှမြောလှသောကြောင့် ကိုတူးကိုလုံးဝမပေးချင်။ ကတိအတိုင်း
ပေးရစေဦးတော့ ရှောရှောရှူရှူမဟုတ်ဘဲ နောက်လိုက်ချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထင်းရှူးသားတုံး
လေးတစ်ခုကို ဦးအောင်နှိုက်ယူပြီး ဝှက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကံအားလျော်စွာ မျက်နှာအဆက်ပိုင်း
နေရာကဖြစ်နေသဖြင့် ကိုတူးခမျာ စိတ်ညစ်ပေါက်တိုးရတော့သည်။ အခြားနေရာများ လှုပ်နေလျှင်
တော်သေးသည်။ တစ်ဦးတည်းပါသော မိန်းကလေးက ခေါင်းတစ်ခြမ်းပဲ့နေသောအခါ အရုပ်ကား
သည် လုံးဝမပြည့်စုံတော့ပေ။ လုံးဝကြည့်မကောင်းတော့ပေ။

‘ဟယ် မျက်နှာမှာမှ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခြားနေရာဆိုရင် တော်သေးတယ်’

ကိုတူးသည် စိတ်မကောင်းသလိုပြောသည်။ စူးမာသည် စာကြည့်စားပွဲမှ အံဆွဲထဲ
တွင် ရှာချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကိုတူးကကျောပေးထားရသောကြောင့် စူးမာ လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ပြုံးနေရဲသည်။ အံဆွဲထဲမှ ကာတွန်းစာအုပ်များ၊ ဂေါ်လီလုံးလေးများနှင့်သားရေကွင်းတို့အကြောင်း

ထဲတွင် မရှိမှန်းသိသော ထင်းရှူးသားတုံးလေးကို မွှေနှောက်ရှာဖွေနေလေသည်။

‘တို တို သူးရဲ့ ပေးလေ တားတား ကစားဦးမယ်’

တာတီးလေးသည် ခေါင်းအုံးကို ယိုင်နဲ့နဲ့လေးမိုနေရင်း ကစားချင်စိတ်က ရှိသေးသည်။ အဖျားသွေးကြောင့် မျက်နှာလေးနီကာမျက်လုံးလေးများရီဝေနေသော်လည်း အိပ်ရာထဲတွင်ငြိမ် သက်စွာအိပ်မနေချင်ပေ။ ငုတ်တုတ်ကလေး ထထိုင်ပြီးအရုပ်ကားများကို လှမ်းဆွဲနေလေသည်။

‘အေးကွာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေရတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မကျေနပ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ကားချပ်ကို တာတီးလေးဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်ရင်း မကျေနပ် ရေရွတ် နေသည်။ စူးမာသည် အံဆွဲထဲတွင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရှာဖွေရင်း ကာတွန်းစာအုပ်များကြားထဲ တွင် ညပ်နေသော ဆီးငံစေ့ တစ်ထုပ်ကိုတွေ့ရသဖြင့်ပျော်သွားသည်။ ကျောင်းမှ ဝယ်လာပြီး နောက် အံဆွဲထဲထည့်ကာ မေ့နေသော ဆီးငံစေ့ ထင်သည်။ လုံးဝမဖောက်ရသေးသော အသစ် စက်စက်အထုပ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

‘ဟာ ဇိမ်ပဲ’

‘တွေ့ပြီလားဟင်’

‘တွေ့ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီမှာ ဆီးငံစေ့တစ်ထုပ်’

‘နင့် ဘိုးအေ ဆီးငံစေ့’

ဆီးငံစေ့ကို စူးမာလို တန်းတန်းစွဲမကြိုက်သောကိုတူးက မျက်နှာလေးရုံ့သွားသည်။ စူးမာကမူ ဆီးငံစေ့ထုပ်လေးကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကိုတူးကိုမျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ဆီးစေ့တစ်စေ့ကိုထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ထန်းလျက်နံ့မွှေးနေသော ဆီးမှုန့်များကို ချိုချည်လိုစုပ်ယူရင်း ကုလားထိုင်တွင်အကျအနထိုင်လိုက်လေသည်။ တမင်ဂုတ်ထားသောပစ္စည်းကို ဆက်လက်ရှာဖွေရန် စိတ်မပါတော့ပေ။

‘မျက်နှာမှာမှ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတာ မကောင်းပါဘူး’

‘အင်းနော် ဘယ်ကောင်းမလဲ ကိုတူးမလိုချင်တော့ရင် စူးမာကိုပြန်ပေးလေ’

‘တယ် သိ တတ်တယ် ခွေးစူးမာ’

‘အဟဲ ကိုတူးမလိုချင်ဘူးထင်လို့ပါ။ လိုချင်ရင် ယူပေါ့ ခေါင်းတစ်ခြမ်းပဲ့ကြီးနဲ့ လှလဲမလှ’

စူးမာသည်ခြေထောက်ကိုလွှဲ၍ ကစားနေရင်း မခံချိမခံသာပြောလေသည်။ မျက်မှောင် ကြီးကုတ်နေသော ကိုတူးကို ကြည့်ကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ စိတ်ထားရိုးရှာသော ကိုတူးခမျာ စူးမာကို လုံးဝ သံသယမဖြစ်ပေ။ ကားချပ်ဆက်နေသော တာတီးလေးကိုကူပြီးဆက် ပေးနေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျနှင့် ကသိကအောက် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

‘အို သားသားက အိပ်နေတာမဟုတ်ကွယ်၊ ဘာလို့ထထိုင်နေတာလဲ၊ ခေါင်းမူးသေး
လား သား’

မေမေသည် ကြက်သားစွတ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း တာတီးလေး
၏နဖူးကိုစမ်းကြည့်လေသည်။ မွှေးပျံ့သောရနံ့သည် ဝေ့ပြီးတက်လာသည်။ စူးမာသည် သူ့ရှေ့ရှိ
ကြက်သားစွတ်ပြုတ်ရည်ကို တစ်ဖွန်းလောက်ခပ်ပြီး မြည်းစမ်းချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ တာတီး
လေးကမူ စွတ်ပြုတ်သောက်ချင်ဟန် မရှိချေ။

‘မေမေ တားတား ထမင်းဆာတယ်’

‘အို သားလေး ဖျားနေတာ ထမင်းမစားရဘူး’

‘ဆာတယ် မေမေ’

‘စွတ်ပြုတ်သောက်နော် သား ဟော ချိုချိုလေး ချိုလိုက်တာ၊ သား သိပ်ကြိုက်မှာ’

မေမေသည် စွတ်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ဖွန်းမြည်းပြကာ တာတီးလေးအား
ချော့နေသည်။ တာတီးလေးသည် ထမင်းကိုသာ အပြင်းအထန်တောင့်တပြီး စားချင်နေပုံရသည်။

‘ထမင်း ဘယ်တော့စားရမှာလဲ မေမေ’

‘ဖြေးဖြေးပေါ့သားရယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က သားဆန်ပြုတ် သောက်တာတောင် အဖျားတွေ
အရမ်းပြန်တက်တယ်လေ၊ သားသား ဘာအဖတ်မှ မစားမှ ဖြစ်မှာ၊ သား ဖေဖေက မကျွေးရဘူးတဲ့၊
တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်တဲ့’

‘တိုက် ဖွိုက်’

‘အင်း တိုက် ဖွိုက်လေ’

‘အဲဒါဘာလဲ မေမေ’

‘အဖျားတစ်မျိုးပေါ့သားရယ် အူယောင်ငန်းဖျားပေါ့၊ ဒီနေ့မှအဖျားမကျရင် သားသားကို
တိုက်ဖွိုက်ဆေးကျွေးတော့မယ်လို့ ဖေဖေက ပြောနေတယ်၊ ကဲ သောက်နော် သားက စွတ်ပြုတ်
သောက်မှအားရှိမှာ၊ အားတွေအများကြီးရှိမှ ကျန်းမာမှာ သောက်နော် သား၊ အေး မေ့သားက
လိမ္မာတယ်’

တာတီးလေးအားချော့မော့ပြောနေသော မေမေမျက်နှာသည် နူးညံ့လှသည်။ မေမေ
အသံသည် ချိုသာလှသည်။ စူးမာသည် စွတ်ပြုတ်နံ့မွှေးမွှေးကို ရှုရှိုက်ရင်း မေမေ့ကို ငေးကြည့်နေ
မိသည်။ ထို့နောက် တိုက်ဖွိုက်ခေါ် အူယောင်ငန်းဖျားရောဂါအကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။
ဖြစ်ရခြင်းဖစ်ဖြစ်ကို အသေအချာမသိသော်လည်း တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်သူသည် ထမင်းနှင့် လချီကာ
ခွဲခွာနေရသည်ကိုကား ကြားဖူးသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသမျှ စူးမာကြားဖူးသောရောဂါများထဲတွင်
ငတ်ရသည့် တိုက်ဖွိုက်ကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ တိုက်ဖွိုက်သာဆိုလျှင် တာတီးလေးသည်

လည်း ထမင်းမစားရဘဲ အကြာကြီးနေရချေတော့မည်။ စူးမာသည် တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိလေသည်။ တာတီးလေးခမျာ မည်မျှဆာလိုက်လေမည်နည်း။

‘တား ဆာလိုက်တာ တိုတိုသူးရာ’

တာတီးလေး၏အသံက တိုးညှင်းလှသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းပြည့်ပြည့်လေးမှာ ချက်ချင်းပင် သွယ်ကျသွားသည်။ မျက်လုံးလေးလည်း ပြူးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ ဖြူလျော်ပြီး အားနည်းလှလေသည်။

‘ဆာရင် စွတ်ပြုတ်သောက်မလား ညီလေး၊ ကိုကိုယူပေးမယ်လေ’

‘ဟင့် အင်း’

‘စွတ်ပြုတ် ချိုချိုလေးလေကွာ’

‘နံတယ် တိုတိုသူးရ’

တာတီးလေးသည် စွတ်ပြုတ်ရည်ကျဲကိုသာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်သောက်ရသောအခါ ပြီးလာဟန်ရှိသည်။ ကြက်သားနံ့၊ ဆိတ်သားနံ့တို့ကို မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ဟောလစ်သောက်မလား’

‘မတောက်ချင်ပါဘူး’

စူးမာသည် တာတီးလေး၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုလှမ်းပြီးဆွဲကိုင်လိုက်မိသည်။ ဝတစ်နေသော လက်ချောင်းလေးများသည် အတန်ငယ်သွယ်သွားလေသည်။ တာတီးလေး ထမင်းငတ်နေသည်မှာ ဆယ့်ငါးရက်ရှိချေပြီ။ ထမင်းမစားရဘဲ ပေါင်မုန့်တို့ ဘီစကစ်တို့ စားရလျှင်တော်သေးသည်။ ခုတော့ တာတီးလေးခမျာ ဘာအဖတ်မျှ မစားရဘဲ အရည်သက်သက်ကိုသာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် သောက်သုံးနေရရှာသည်ကတော့ သနားဖို့ကောင်းလှသည်။

‘တာတီးလေးက ဘာစားချင်လို့လဲ’

‘ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ်၊ ကြက်သားကြော်ရယ်၊ ထမင်းရယ်၊ နောက်ပြီး ချဉ်ရည်ဟင်း။’

ဒေါ်ကြီးတက် တစ်ခါတစ်လေ တုပ်ပေးတဲ့ ရှောက်တီးတုပ်၊ နောက်ပြီး နောက်ပြီး’

တာတီးလေး၏မျက်လုံးလေးများသည် အရောင်တောက်လာပြီး လက်ချောင်းလေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုချိုးကာ ရေတွက်ရေရွက်နေသည်။ ထမင်းပူပူနွေးနွေးနှင့် အချဉ်အစပ်များကိုစားချင်သော အာသာတမ်းတမ်းတတလေး ဖြစ်နေရှာလေသည်။ စူးမာသည် ပိန်ချောင်ချောင်လေးဖြစ်သွားသော တာတီးလေးကို သနားကြင်နာစွာငိုငိုကြည့်နေမိလေသည်။ စူးမာသာဆိုလျှင် မည်မျှပင်ဖျားပါစေ၊ ထမင်းစားချင်လာပါက မေမေ့အလစ်တွင် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး ခိုးစားပစ်တတ်သည်သာဖြစ်၏။ တစ်ခါလည်း အဖျားပျောက်စတွင် မျှစ်ချဉ်ဟင်းများ ခိုးစားဖူးလေသည်။ ကံ

ကောင်းထောက်မသဖြင့် အဖျားအနည်းငယ်ပြန်တက်ရုံမှအပ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဟင်းအိုးထဲမှမျှစ်ချဉ်ဟင်းများလျှော့နေသည်ကိုလည်း ဒေါ်ကြီးသက်က လုံးဝသတိမထားမိသဖြင့် စူးမာအဆူလည်းမခံခဲ့ရချေ။ တာတီးလေးခမျာမှာတော့ စူးမာတို့လို ထမင်းစားခန်းထဲမဝင်နိုင်ချေ။ ဒီတစ်ခုတော့ မေမေ

ဂရုစိုက်ခံရသည်မှာ မကောင်းလှချေ။ အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ပင် မဆင်းရရှာဘဲ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီခွဲတင်ပေါ်တွင်သာ အချိန်ကုန်ရရှာလေသည်။ စူးမာတို့သာဆိုလျှင် အတန်ငယ်အဖျားသက်သာလာပါက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြေးတတ်သည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ဖျားပုံချင်းကတော့ မတူ။ စူးမာတို့ဖျားဖူးသည်မှာ ရိုးရိုးဖျား၊ တာတီးလေးကမူ အူယောင်ငန်းဖျား။

‘အူယောင်ပြီး ငန်းဖျားတာနဲ့ ဘီစကစ်ကလေးတောင် မစားရတော့ဘူးတဲ့လား၊ မုန့်ကလေးလောက် စားတာတော့ အဖျားမတက်နိုင်ပါဘူး ကိုတူးရာ နော်’

‘မေမေက ကျွေးလို့ရရင်ကျွေးမှာပေါ့ စူးမာရယ်၊ မရလို့ပေါ့’

တာတီးလေး၏လက်ချောင်သွယ်သွယ်လေးများကို ညှစ်ကိုင်ရင်း စူးမာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိလေသည်။ လူကြီးများသည် နေရာတကာ အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မေမေတို့က ပိုပြီး စိုးရိမ်တတ်သည်။ နေရာတကာ ပိတ်ပင်တတ်သည်ကို စူးမာလည်းအသိ၊ ကိုတူးလည်း အသိဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တာတီးလေးကို အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အရည်ချည်းတိုက်နေခြင်းပေလောဟု စူးမာ သံသယဝင်နေမိလေသည်။

‘အို မေမေတို့ကတော့ အမြဲစိုးရိမ်နေတာပဲ၊ ဘာများ မစိုးရိမ်တာရှိလဲ။ စူးမာ ဖျားတုန်းကလဲ ဘာမစားရဘူး၊ ညာမစားရဘူးနဲ့။ စူးမာက ဆာဆာနဲ့မျှစ်ချဉ်ဟင်းတွေ တဝစားပြီး အိပ်ရာထ ကျွေးမပျက် ပြန်အိပ်နေတာ။ မေမေက ဘာမျှမသိ၊ မသိတော့လဲ ပြီးသွားတာပဲ။ အဖျားဆိုတဲ့ ခွေးအဖျား၊ ဝက်အဖျား၊ အဖျားစုတ် အဖျားနာကတော့ အချိန်တန်ရင်ပျောက်သွားတာပဲ။ နောက်ပြီး စူးမာ ဟိုတစ်ခါကလဲ ဖျားရင်းတန်းလန်း ထမင်းခိုးစားဖူးတာပဲ၊ ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး က’

‘တာလဲ စားချင်တယ်’

‘စူးမာနော်၊ ကလေးက ဆာပါတယ်ဆိုမှ’

ကိုတူးသည် စူးမာကို မျက်လုံးလေးပြူးကြည့်ရင်း ဟန့်တားလေသည်။ တာတီးလေးကမူ ကိုတူးကို ခပ်လျော့လျော့လေးမှီရင်းမှ မျက်နှာလေး မဲ့နေရာသည်။ သူ့ဘေးပတ်လည်တွင် ကစားစရာများ ပတ်ချာ ဝိုင်းနေသည်။ အစိမ်းရောင် စစ်သားရုပ်သည် ဘေနတ်ကိုထမ်းရင်းပက်လက်ကလေးလဲနေသည်။ စစ်သားလေးဘေးတွင် မီးရထား စက်ခေါင်းနှင့် သုံးဘီးကားဝါဝါလေးတို့သည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခန့်ဖြစ်နေကြသည်။ တာတီးလေး ထမင်းဆာဆာနှင့်မီးရထား၊ သုံးဘီးကားတို့ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်ထားဟန်ရှိသည်။

‘မေမေရော’

‘ဈေးတွားတယ်လေ၊ တား ညနေကျရင်ဆေးထိုးရဦးမှာ၊ တိတ်နာတာပဲ’

‘နာပါဘူးကွာ မင်းကလဲ၊ ယောက်ျားပဲ’

‘တားက ကလေး တဲ့ မေမေက ပြောတယ်’

‘ကလေးပေမဲ့ ကလေးယောက်ျားကွ။ မနာရဘူး။ သတ္တိရှိရတယ်။ နာတာ၊ သတ္တိ
ကြောင်တာက မမစူးတို့လို မိန်းမတွေအလုပ်’

‘ကိုတူး နော်’

စူးမာသည် သူ့လက်ထဲမှ ဂေါ်လီလုံးနီနီလေးနှင့် ကိုတူးကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
ကိုတူးက ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှောင်လိုက်၍ စောင်ကြားထဲလိမ့်ဝင်သွားသည်။ စူးမာသည် နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ
ထကာ ကိုတူးကိုခုန်အုပ်လိုက်သည်။

‘မယ်ဘယက်ကွ မယ်နက်ကွ သတ္တိရှိတယ်နော်’

စူးမာက ကြားဖူးသော မိန်းမသူရဲကောင်းတို့၏အမည်ကို ရေရွတ်ကာ ဝုန်းခနဲခုန်အုပ်
လိုက်သော်လည်း ကိုတူးသည် ဘာမျှမရေရွတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ လှိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
မိန်းမသူရဲကောင်း စူးမာ ခမျာ ခုတင်ပေါ်သို့ ကားရားလေးကျသွားသည်။

‘ဟား မမစူးကွ တပ်တိရှိတယ်’

‘ဟား ဟား မယ်နက်ကြီးအိသွားပြီလား’

တာတီးလေးနှင့် ကိုတူးတို့က သြဘာပေးနေသော်လည်း စူးမာပြန်မထနိုင်သေး။ အိပ်
ရာခင်းနှင့်စောင်အောက်မှ ခိုးလိုးခုလုများကို စမ်းမိသဖြင့် လက်ရှိပြီး နှိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သားရေ
ကွင်းနှင့်ဂေါ်လီလုံး သုံးလုံးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခဲတံအညှိလေးတစ်ချောင်း၊ ခဲဖျက်အဖြူလေးတစ်
ခုကိုပါ တွေ့ရသေးသည်။

‘တားတား ခဲတံလေး၊ ဟိုနေ့က တားအရုပ်ဆွဲရင်းပျောက်တွားတာ’

‘အေး၊ အဲဒီထဲမှာ ကောင်မလေးခေါင်းတစ်ခြမ်းပါ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ’

ကိုတူးက အရေးထဲ သူ့အရုပ်ကားမှ ကောင်မလေးဦးခေါင်းကိုသတိရနေသေးသည်။
စူးမာသည် ကိုတူးအား လျှာထုတ်ပြရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေမိလေသည်။ စူးမာ အသေအ
ချာလုံလုံထုပ်ကာဝှက်ထားသော အရုပ်ကားပိုင်းလေးသည် တာတီးလေး၏အိပ်ရာထဲသို့ ဘယ်နည်း
နှင့်မျှ ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

မီးဖိုချောင်မှ မွှေးပျံ့သောရနံ့သည် ဝေ့တက်လာသည်။ ဝက်အူချောင်းကြော်နံ့ ထင်
သည်။ မေမေသည် ဖေဖေကြိုက်သော မိုးညို ဝက်အူချောင်းကို တကူးတကမာပြီး မပြတ်စုထားလေ့
ရှိသည်။ ဝက်အူချောင်းတိုတိုတုတ်တုတ်ကလေးများသည် ပုံသဏ္ဍာန်ကိုက ရှည်မျောမျောနေသော
ရန်ကုန် ဝက်အူချောင်းများနှင့် မတူပေ။ အဆီရော အသားပါရော ယုတ်ပါသော်လည်း စားရသည်
မှာ အရသာရှိလှသည်။ ချိုမြနေသည့်အတွက် ဖေဖေသာမက မမကြီးရော ကိုတူးတို့ မစူးတို့ရော
အကုန်ကြိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ အကဲဆုံးကား တာတီးလေးဖြစ်သည်။ ဝက်အူချောင်းကို ဘယ်

တော့မျှတစ်ချောင်းနှင့်မဝချေ။ ထာဝစဉ် ထပ်တောင်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တာတီးလေးကိုမှီပြီး စူးမာတို့ပါ ဝေပုံကျ တစ်ချောင်းစီထပ်ပြီးရလေ့ရှိသည်။

‘ဟော ဝက်အူချောင်းနံ့မွှေးတယ်’

တာတီးလေးသည် နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ချီပွချီလုပ်ရင်း အနံ့ခံနေလေသည်။ နေ့စဉ်နေ့ တိုင်း မနက်ပြန်ညပြန် ထမင်းစားနေရသော စူးမာပင်လျှင် အနံ့ရှုရင်း ထမင်းဆာလာသည်။ နှစ်ပတ် ကျော်ကျော် ထမင်းငတ်နေသော တာတီးလေးအဖို့မူ ဆိုဖွယ်ရာပင် ရှိမည်မဟုတ်။ မည်မျှ ထမင်း ဆာလိုက်လေမည်နည်း။ မည်မျှသွားရေကျလိုက်လေမည်နည်း။

‘စူးမာ ကိုတူး ထမင်းစားမယ်’

ဒေါ်ကြီးသက်၏အသံသည် တာတီးလေး၏နားထဲတွင် ဟိန်းသွားပုံရသည်။ ‘ဆာလိုက် တာ’ ဟု ထပ်မပြောသော်လည်း မျက်နှာလေးငယ် သွားရှာသည်။ ဒေါ်ကြီးသက်ယူလာသော စွတ် ပြုတ်ပန်းကန်ကို မှိုင်ငေးငေးလေး ကြည့်လေသည်။ စွတ်ပြုတ်ရည်တစ်ဖွန်းကို ခပ်သောက်ပြီး သက် ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

‘တား ဝက်အူချောင်း စားချင်လိုက်တာ’

ညည်းတွားသလိုပြောလိုက်သော အသံကြောင့် စူးမာရင်ထဲတွင်နှင့်သွားသည်။ ထမင်း စားရန် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့ရသော်လည်း စွတ်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့် မှိုင်တွေတွေလေးကျန်ခဲ့သော တာတီးလေးကိုမြင်ယောင်နေလေသည်။ ကိုတူးလည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။

‘ကျွေးလို့ရရင် ငါမစားဘဲ အငတ်ခံပြီးကျွေးလိုက်ချင်ပါတယ်ဟာ။ တာတီးလေး အရမ်း ဆာနေတာ’

ပန်းကန်ထဲမှ ဝက်အူချောင်းကြော်များကို တွေ့သောအခါ စူးမာ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ် သွားသည်။ ကိုတူးကမူ မျိုကျပုံမရတော့။ မွှေးပျံ့သောရနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ညည်းညူလိုက်သော တာတီးလေး၏အသံကိုသာ ကြားနေဟန်ရှိသည်။

‘ရပါတယ် ကိုတူးရ။ ထမင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဝက်အူချောင်းပဲ။ တစ်ချောင်းထဲ အဆာပြေ ကျွေးမယ်လေ’

‘တော်ကြာ အူပေါက်သွားရင် ဘယ်နယ့်လုပ်မလဲ’

‘ကိုတူးရ။ ဝက်အူချောင်းက အပ်ချောင်းကြီး၊ သံချောင်းကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဝါးပြီးမျိုချ တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အူပေါက်နိုင်မှာလဲ။ မေမေတို့ အလကားစိုးရိမ်နေတာ။ စူးမာ ဖျားတိုင်းခိုးစား နေကျ။ ဘာမျှမဖြစ်ဘူး’

‘သူ့ခမျာ အရမ်းဆာနေတာ’

‘ဒါကြောင့် ရပါတယ်လို့ပြောမှ ကိုတူးက မယုံဘူး’

စူးမာသည် ဝက်အူချောင်းကို တစ်စုံစီမုံကြေအောင် ဝါးနေရင်းမှ ကိုတူးကို တိုက်တိုက် တွန်းတွန်း ပြောနေမိလေသည်။ စူးမာ အပြောကောင်းသောကြောင့်လားတော့မသိ။ ကိုတူးသည် ဝက်အူချောင်းလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့တွေ့ဝေဝေကြည့်ရင်း အသာလေးဘေးသို့ ဖယ်ထားလိုက် လေသည်။ တာတီးလေးစားချင်လှသော ဝက်အူချောင်းကို ကျွေးရန်အတွက် ကိုတူးကပါ သဘော တူပြီဖြစ်သောကြောင့် စူးမာကျေနပ်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲသို့ ဝက်အူချောင်းကြော်လေးထည့် လိုက်လျှင် တာတီးလေးခမျာ မည်မျှဝမ်းသာရှာလေမည်နည်းဟုစဉ်းစားရင်း ပြုံးနေမိသည်။ တစ် မျက်နှာလုံးရွှင်ပြုံးပြီး ဝက်အူချောင်းတစ်တောင့်လုံးကို တစ်ကိုက်တည်းနှင့်အပြီးဝါးပစ်လေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

‘ဟာ တားဖို့လား’

‘အေး မေမေတော့မသိစေနဲ့’

နီရဲရဲ ဝက်အူချောင်းလေးကိုကြည့်ရင်း တာတီးလေး၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးသည် ဝင်း ထိန်သွားသည်။ မျက်လုံးလေးများပင် အရောင်တောက်လာသည်။ တံတွေးမျိုချရင်း လက်ကလေး လှမ်းပြီး ကမန်းကတန်းယူသည့် တာတီးလေးကိုကြည့်ရင်း စူးမာကျေနပ်နေသည်။ ကိုတူးမသိ အောင် ထပ်ယူလာသောဝက်အူချောင်း နောက်ထပ် တစ်ချောင်းကို လက်ထဲတွင်ဝှက်ပြီး ဆုပ်ထား သည်။ ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလို ဖတ်တင့်ငုံဖြစ်နေရှာမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တာတီးလေး ထပ်တောင်းပါက ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။ တာတီးလေးသည် ဝက်အူချောင်းနီနီရဲရဲ ကျွတ် ကျွတ်ရွရွကို တစ်ကိုက်မျှကိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘သားသားရေ ဟင် သား ဘာတွေစား’

အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော မမကြီးသည် ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားသလို ရပ်တန့် သွားပြီးမှ အပြေးကလေးလျှောက်လာသည်။ တာတီးလေး လက်ထဲတွင် တင်းတင်းဆုပ်ထား သော ဝက်အူချောင်းလေးကို ဆွဲလှလိုက်ရင်း အော်နေလေသည်။

‘ဘာလို့ ဒါတွေစားနေရတာလဲ၊ ဘယ်ကရသလဲ သေသွားချင်သလား ဟုတ်လား

ကြည့်စမ်း’

မမကြီးလက်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲပါသွားသော ဝက်အူချောင်းကို ကြည့်ရင်း တာတီးလေး သည် ချက်ချင်းမျက်ရည်ဝိုင်းလာလေသည်။ အထိတ်တလန့်နှင့် ကြောင်နေသောကိုတူးအား အကူ အညီတောင်းဟန်နှင့် ငိုမဲ့မဲ့လေး လှမ်းကြည့်လေသည်။

‘ကိုတူး ဟင် ကိုတူး။ ကလေးကို ဝက်အူချောင်းကျွေးပြီးသတ်မလို့လား’

မမကြီးသည် ဝက်အူချောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်း ဒေါသသံနှင့် အော် လိုက်လေသည်။ ကိုတူးသည် ဘာမျှပြန်မပြောတတ်ဘဲ အာစေးထည့်ထားသူလို ငိုနေသည်။ ခုတင်အောက် လိမ့်ဝင်သွားသော ဝက်အူချောင်းလေးကိုငေးကြည့်ရင်း စူးမာကမူ မျက်ရည်ရစ်ဝဲ လာသည်။ ဝက်အူချောင်း ပိစိညှောင့်တောင့်ကလေးတစ်ချောင်းလောက်စားရုံနှင့်တော့ တာတီး

လေးသေနိုင်လိမ့်မည်ဟု စူးမာမထင်မိပါချေ။

‘တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝက်အူချောင်း ခိုးကျွေးကြသတဲ့။ ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေ အဖတ်စားလို့မရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား’

မမကြီး၏အသံကြောင့် ဈေးမှပြန်ရောက်စ မေမေကလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ကမန်းက တန်းပြေးတက်လာသည်။ အကြောင်းစုံသိသောအခါတွင်ကား ရင်ပတ်စည်တီးအော်လေတော့သည်။

‘ဘုရား ဘုရား ကံကြီးလွန်းလို့ပါလား။ အမယ်လေး လေး ငှါသားလေး၊ သေတွင်းထွက် ကလေး၊ ကံကောင်းလွန်းလို့မသေတာ။ ဟင် ကိုတူး ကိုယ့်ညီလေးကို ကိုယ်သတ်မလို့လား။ အမိုက် တုံး၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ ပုစွန်ခေါင်း’

မေမေသည် ကိုတူးကိုပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသနှင့်ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ကိုတူးသည် နောက်ဘက်သို့ယိုင်သွားရင်း မေမေ့ကို ရီဝေစွာမော့ကြည့်လေသည်။

‘တာတီးလေး သိပ်ဆာနေလို့ပါ မေမေရယ်။ အာသာပြေ နည်းနည်းလေး’

‘တော်စမ်း နင့်ခေါင်းထဲမှာ ချေးစုနေသလား။ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်နေတဲ့လူကို အစာကျွေး တာ သတ်တာပဲ။ နင်ဒီလောက် ဉာဏ်မရှိဘူးလား ခွေးလိုကောင်’

စူးမာသည် ဗီရိုလေးကိုမှီကာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ စင်စစ်အား ဖြင့် တရားခံအစစ်သည် စူးမာဖြစ်သည်။ ကိုတူးကို မရမက တိုက်တွန်းပြီး ကျွေးခွဲစေခြင်း ဖြစ်သော် လည်း ပြဿနာ ဖြစ်သောအခါထုံးစံအတိုင်း ကိုတူးသာ ခေါင်းတပ်ပြီး အဆူခံရတော့သည်။ စူးမာ သည် ကြမ်းပြင်ကိုငုံ့ကြည့်နေရင်း ဒေါသတကြီးပြောနေသော မေမေ့အသံများက နားထဲသို့လိုမ့်ဝင် လာနေလေသည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ကြည်များ စိမ့်အိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုပင် ဝါးတားတားသာ မြင်ရတော့သည်အထိ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ မတ်မတ်လေးရပ်နေမိ လေသည်။

‘ကိုယ့်ညီလေးများ ကိုယ်ပြန်ပြီးသေအောင်လုပ်တာလား၊ သတ်တာလား၊ ဒီလောက်ပဲ မုန်းနေရသလား’

‘မေမေ၊ ကျွန်တော့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့’

ကိုတူးသည် ရုတ်တရက်နာကြည်းစွာ ထ အော် လိုက်သည်။ ညှိုးငယ်နေသောမျက် လုံးလေးများသည် ညိုညိုမှိုင်းနေလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ မေမေ့ကို တည့်တည့် ရင်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။ မေမေသည် ရုတ်တရက်အံ့အားကြီးသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား သည်။

‘ကျွန်တော့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့မေမေ၊ ကျွန်တော်လုပ်တာ မှားချင်မှားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းလို့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မုန်းလို့လုပ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် မျက်နှာလေးနီရဲလာကာ အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ စူးမာ လန့်သွားပြီး

လက်ထဲမှ ဝက်အူချောင်းလေးကို စိစိပါအောင် တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။ တာတီးလေးသည်ပင် လန့်ဖျပ်ပြီး အငိုတိတ်သွားလေသည်။ သူ့ကို ပြန်လှန်အော်ဟစ်လိုက်သော သားကို ကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေနေသည်။

‘ကိုတူး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အမေကို ခံအော်ရသလား။ ခံပြောရသလား။ အမိုက်ကောင်ကလေး အစီစီချိုးကပ်မဲ့ ငရဲအိုးလေး’

မမကြီးသည် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောနေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကိုတူးသည် ချာခနဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားလေသည်။ အောက်ထပ်သို့ တခိုင်းခိုင်းပြေးဆင်းသွားသောခြေသံကို နားစိုက်ထောင်ရင်း စူးမာ၏မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာလေသည်။

‘ငါ့ကို ခွေးလို့ပြောပြော၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပုစွန်ခေါင်း၊ ပြောချင်တာပြောပါဟာ ခံနိုင်ပါတယ်။ ခုတော့ ခုတော့ တာတီးလေးကို ချစ်လို့၊ သနားလို့ ကျွေးမိတာပါဟာ အဲဒါကို မုန်းလို့သတ်တယ်လို့ ဘာလို့ပြော ပြောရလဲ’

ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ကလေးများ လင်းလက်နေလေသည်။ လမိုက်သောရက်မို့ ကြယ်ကလေးများသည် ပိုမိုစုံလင်စွာနှင့်ဝင်းပနေကြလေသည်။ ကိုတူးသည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း ကောင်းကင်ကျယ်ကို မော့ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာကမူ ကိုတူးဘေးတွင် ခြေနှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်ကာ မှောက်လျက်ကလေး အိပ်နေသည်။ ဆိုနှင့်စွာပြောနေသော ကိုတူး၏စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။

‘မေမေက ဒေါသဖြစ်နေတုန်းမို့ပြောတာပါ ကိုတူးရာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုပြောရလဲ၊ ဘာလို့မုန်းလို့သတ်တာလားလို့ ပြော ပြောရတာလဲ’
ကိုတူး၏အသံသည် အဖျားခတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလေသည်။ စူးမာလည်း ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသည့် အတွက် ငြိမ်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မီးလင်းနေသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏အရိပ်ကိုတွေ့ရသည်။ ဖေဖေ ဆေးတိုက်က ပြန်စမို့ မေမေက ဘာမျှပြောသေးပုံမရချေ။ သို့သော် အိမ်တွင်းသူပုန်လူဆိုးလေးများ၏ သတင်းသည် ဖေဖေနားသို့ မကြာမီပေါက်ကြားတော့မည်ထင်သည်။

‘တစ်ခါတလေများ ငါခဏလောက် သေကြည့်ချင်တယ် သိလား စူးမာ’

‘ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါသေရင်တောင် မေမေ ငိုပွဲမလားလို့’

‘ကိုတူးကလဲ ပေါက်ကရတွေ’

‘မေမေ ငါ့ကိုချစ်ရင်တော့ ငိုမှာပေါ့နော်’

‘ကိုတူးကလဲ အမေပဲ၊ ချစ်မှာပေါ့ အများကြီးမချစ်တောင် နည်းနည်းတော့ချစ်မှာပေါ့’

‘စူးမာရယ် နင်လဲသိသားနဲ့ မေမေငါတို့ကို မချစ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ဟာ အမှိုက် တွေလိုပဲ အမြဲရှုပ်နေတာ’

ကိုတူးက နာကြည်းစွာပြောလေသည်။ စူးမာ ရုတ်တရက် ငိုချင်သွားမိရင်း ကိုတူး၏စကားကို မငြင်းနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။ ကြိတ်၍ လက်ခံမိစဉ်တွင် မျက်ရည်များစိမ့်ဝဲပြီးအားငယ်လာသည်။ လက်မောင်းလေးပေါ်တွင် မျက်နှာကိုမှောက်ချလိုက်ရင်း မျက်စိကို တင်းတင်းမှိတ်ထားလိုက်သည်။

‘စူးမာသေရင်ကော ကိုတူး ငိုမှာလား’

‘မသိဘူး၊ မျက်ရည်တွေကျမှာပေါ့၊ ဝမ်းနည်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့အော်ငိုရမလဲ’

‘စူးမာလဲ ခဏလောက်သေကြည့်ချင်တယ်’

‘ဘာလုပ်ဖို့’

‘စူးမာသေရင် ဘယ်သူတွေဝမ်းနည်းမလဲ၊ ငိုမလဲ လိုက်ကြည့်ချင်လို့ မငိုတဲ့သူဆိုရင် နောက်ကနေ ဇက်ပိုးအုပ်ရမယ်’

‘အောင်တိုးဝင်းကတော့ ပျော်သွားမှာ ကျိန်းသေတယ်’

‘ခွေးကောင်’

စူးမာ မခံချိမခံသာနှင့်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အောင်တိုးဝင်းတို့ သိန်းထိုက်တို့ဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားချိန်တွင် ရှဲခနဲ မီးခြစ် ခြစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စူးမာသည် တအံ့တဩနှင့် ခေါင်းထောင်အကြည့်တွင် ကိုတူးက စူးမာ၏မျက်နှာကို စီးကရက်မီးခိုးနှင့် မှုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟင် ကိုတူး’

‘စကားမရည်နဲ့ စူးမာ ငါသောက်ချင်လို့သောက်တာ၊ ဘာမျှမပြောနဲ့’

မီးခြစ်ဆံလေးကို နောက်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း ကိုတူးက လေသံမာမာနှင့်ပြောလေသည်။ တကယ့် ဝါရင့်ဆေးလိပ်သမားကြီးသဖွယ် စီးကရက်ကိုလက်နှစ်ချောင်းကြားတွင် ခပ်လျော့လျော့ညှပ်ထားသည်။ ရဲရဲတောက်နေသော စီးကရက်မီးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း စူးမာသည် အသံမထွက်ဘဲ ရှိုက်နေမိလေသည်။ စီးကရက်မှ ရနံ့သင်းသင်းသည် လေအဝှေ့တွင် ဝေ့ဝေ့လေးပျံ့နေသည်။

‘နင်က ဆေးလိပ်သောက်တာများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ငါတို့အရွယ်တချို့တွေဆိုရင် ဆေးလိပ်မကဘူး၊ နေရာတကာမှာရင့်လှပြီ။ အကုန်လျှောက်လုပ်ကြတာ။ ငါလဲကြိုက်လို့ သောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ချင်လို့ ဆေးလိပ်သောက်တာ’

ကိုတူးပြောနေသမျှကို စူးမာသည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်လျက်သား နားထောင်နေလေသည်။ ကိုတူးလက်ထဲမှ စီးကရက်ဖြူဖြူလေးကို ဆွဲလှပြီး လွင့်ပစ်ချင်သော်လည်း မလုပ်ရဲသည့် အတွက် မကျေမနပ်လေး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

‘နက်ဖြန်ကျရင်တော့ ငါလင့်စင်ဆောက်တော့မယ်၊ ကားရုံထဲမှာ သစ်သားပြားတွေလဲ ရှိတယ်၊ နက်ဖြန်တနင်္ဂနွေနေ့နော် ကျောင်းပိတ်တယ်’

ကိုတူးသည် တွေးမိတွေးရာဆက်တွေးပြီးပြောနေသည်။ အပေါ်ဘက်သို့ တရိပ်ရိပ် လွင့်တက်သွားသော စီးကရက်မီးခိုးလေးများအကြားမှမြင်ရသော ကြယ်ကလေးများသည် တလက်လက်တောက်ပနေ၏။ စူးမာသည် မေးကလေးစုံထောက်ကာကြယ်ကလေးများကို မော်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးနှစ်လုံး ရေတွက်နေမိလေသည်။ ကိုတူးကို စကားပြန်မပြောချက်သည့်အတွက် ကြယ်လေးများကို မျက်စိနှင့်မှတ်ပြီး ဆက်တိုက်ရေတွက်နေသည်။ အလုံးနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရေပြီးသောအခါ ဆက်ပြီး မရေနိုင်ဘဲ ရောကုန်ပြန်သည်။ ဟိုဝေးဝေးတွင် ကြယ်သုံးလုံးတန်းလေးကို တွေ့ရသည်။ မောင်ရင်ဆိုင်းထမ်း ကြယ်လေးဖြစ်သည်။ သားနှင့်သမီးကို ဆိုင်းထမ်းထဲတွင်ထည့်ပြီး ထမ်းလျက် နတ်သမီးလေးနှင့် သွားတွေ့သော သူ၏ပုံပြင်ကို စူးမာဖတ်ဖူးသည်။ ပုံပြင်အရဆိုလျှင် အထက်အောက်သည် သားသမီးတို့ဖြစ်၍အလယ်ခေါင်တွင် ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းထားသောဖခင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သားအမိ သားအဖလေးဦး ပျော်ရွှင်စွာပြန်မှတွေ့ကြပါလေမလားဟု စူးမာသည် ငေးငေးလေးစဉ်း စားနေမိသည်။ စူးမာတွေ့၍ကောင်းနေစဉ်တွင် ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲ သွားသလို အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ကို တူး မင်း မင်း’

‘ဟာ ဖေဖေ’

ကိုတူးသည် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်လေသည်။ စူးမာတို့အနားသို့ ဖေဖေသည် ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည် မသိရချေ။ မီးတဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးနှင့် ကိုတူးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာကမူ မှင်တက်မိသလို ဖေဖေကို ကြောင်အအလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ လူကသာ မလှုပ်ရှားမိသော်လည်း ရင်ထဲတွင်မူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသည်။

‘မင်း ပျက်စီးလှချေကလား၊ လူကလေး လက် ထောက်လောက်နဲ့ စီးကရက်လက်ကြား ညှပ်လို့၊ စီးကရက်ခဲလို့ ဟင် ဟင် ကဲ’

ကိုတူးက သူ့လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ဖေဖေလက်တစ်ဖက်သည် မြောက်တက်လာပြီး ကိုတူး၏နားသယ်ကို လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ယောင်ကန်းကန်းလေး မတ်တတ်ရပ်နေသော ကိုတူးသည် ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ သူ့လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကလေးသည်

လည်း ညမွှေးပန်းရုံနားသို့ လွင့်ထွက်သွားလေသည်။ စူးမာသည် တအားကြိုးအော်လိုက်ပြီး ကိုတူး ဆီသို့ပြေးသွားမိသည်။ သူ့ကို မနိုင်မနင်းလာပေသော စူးမာကို မော်ကြည့်သော ကိုတူး၏ မျက်လုံး များသည် ရုတ်ခြည်းပင် အခိုးအငွေ့များရီဝေလာလေသည်။ ထို့နောက် စူးမာ၏ လက်ကိုဖယ်ကာ သူ့ဟာသူ ထရန် ဟန်ပြင်စဉ် ဖေဖေက ကိုတူး၏ ဂုတ်ကို ဆွဲပြီးထူလိုက်သည်။

‘မင်း ဒီအတတ်ကောင်းတွေ ဘယ်က တတ်နေတာလဲ တယ်တော်တယ်၊ အမေကိုခံ ပြော၊ စီးကရက်သောက်၊ ဟင် ဟင် ငါ့သားကတယ်လဲတော်၊ တယ်လဲတတ်နေပါလား’

‘မတရားပြောလာရင်တော့ ပြန်ပြောရမှာပဲ ဖေဖေ၊ ဒါဟာ ခံပြောတာ မဟုတ် ဟုတ်’ ကိုတူးသည် သူ့ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ယမ်းခါနေသော ဖေဖေကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း တုန်ယင်သောအသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေမျက်လုံးများ ဝင်းဝင်း တောက်လာပြီး လက်ကမြောက်တက်လာပြန်သည်။ စူးမာသည် အထိတ်တလန့်အော်ပြီး ကိုတူး ကို ဝင်ဖက်မိစဉ် ဖြန်းခနဲမြည်သံက နားထဲတွင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် လဲကျသွားသော ကိုတူးကို မဆွဲနိုင်ဘဲ စူးမာပါဆင့်ပြီး လဲပြိုသွားသည်။

‘ဟဲ့ အို ဘယ့်နယ်ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကိုကို သတိထားပါဦး ကိုကိုတော်တော့’ မမကြီးနှင့်မေမေသည် အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာရင်း အော်ဟစ်လာသည်။ ဖေဖေသည် ဒေါသတကြီးနှင့် မြက်ခင်းပေါ်မှစီးကရက်ဘူးလေးကို တအားဆောင့်နှင်းလိုက်လေသည်။ စူးမာက မူ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာရင်း ကိုတူးကို တအားဖက်ထားမိသည်။ ကိုတူးသည် ရုတ်တ ရက် မူးဝေသွားသလို ချက်ချင်းခေါင်းမထူနိုင်ဘဲ စိုက်ကျနေသည်။ မေမေက ဖေဖေဘေးသို့ပြေး သွားစဉ် မမကြီးသည် ကိုတူးဘေးတွင် ဒူးကလေးထောက်၍ ဆွဲထူလိုက်သည်။

‘ကိုတူးရယ် အမိုက်ကလေး၊ မိဘတွေ စိတ်ဆိုးတုန်းပြောတာ ခံနေလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ဘာလို့များ ခံပြောရတာလဲ အမိုက်တုံးလေး၊ မဆိုးချင်စမ်းနဲ့’

သူ့ကိုလာထူသော မမကြီး၏လက်ကိုတွန်းဖယ်ကာ ကိုတူးသည် ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် ထလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် ငံညိငံညိဖြစ်လာ၍ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ သွေးစများ ရဲခနဲပါလာ သော ကိုတူး၏တံတွေးကို စူးမာသည် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်ဆိုကျပ်လာသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် မိုက်တယ်၊ ဆိုးတယ်၊ သိပ်မိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မေမေတို့က ကျွန်တော့ကိုမုန်းတယ် သိပ်ပြီးမုန်းတယ်လေ’

‘ကိုတူးရဲ့တော်တော့၊ မပြောပါနဲ့ ကိုတူးရယ်’ ဖေဖေ ထပ်ရိုက်ဦးမည်စိုးသဖြင့် စူးမာသည် ကိုတူး၏လက်တစ်ဖက်ကို ယမ်းခါကာ ဗလုံးပထွေးပြောနေမိသည်။ ဖေဖေသည် တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်လိုက်သော် လည်း ထပ်မရိုက်တော့ချေ။ သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းနေဟန်နှင့် သစ်သားယမ်းမီးခြစ်ဘူးလေးကို ဆောင့် နှင်းပြီး ဖိချေလိုက်လေသည်။ ဂျွတ်ခနဲ ကျိုးသွားသံနှင့်အတူ မီးခြစ်ဘူးလေးသည် ဖေဖေခြေ ထောက်အောက်၌ ကြေပြီးပြားသွားသည်။ ထို့နောက်သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်

လေသည်။ ကိုတူးသည် သူ့ပါးကိုလက်နှင့်အုပ်ကိုင်ရင်း ဖေဖေကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ အသား နာသွားသည်ထက် စိတ်အနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပုံရသည်။ မျက်နှာလေးသည် ဖြူ လျော်ပြီး မျက်လုံးလေးများက မှုန်ဝေနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည့်ကြားမှ တ ဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေလေသည်။

‘ကိုတူး သွား သွား အိမ်ပေါ်တက်တော့၊ သွားလေ သွားတော့ဆို’

မမကြီးသည် ကိုတူး၏ပခုံးကိုတွန်းကာ ပြောနေသည်။ စူးမာကဲ့သို့ပင် ဖေဖေထပ်ပြီး ရိုက်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေပုံရလေသည်။ ဖေဖေကမူ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ကိုတူးကိုငိုင်းကြည့်နေ သည်။ အဖေနှင့်သားတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ နာကြည်းစွာနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ ကြလေသည်။ စူးမာက ကိုတူး၏လက်ကို တွင်တွင်ဆွဲခေါ်သောအခါမှ ကိုတူးသည် ခေါင်းကလေး ဝိုက်စိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက် လေးကန်စွာလိုက်လာလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း စူးမာ ငါ့ပါးများ ယောင်နေသလားမသိဘူး ထုံကျင်ကျင်ကြီးဖြစ်နေတယ်။

ဖေဖေငါ့ကိုရိုက်တယ်နော် ရိုက်တယ် နှစ်ခါတောင်’

ပါးပြင်တစ်ဖက်ယောင်ကိုင်းလာသော ကိုတူးသည် သူ့ပါးကိုသူ အသာအယာစမ်းရင်း ဆို့နှစ်သောအသံနှင့်ပြောသည်။ ဖေဖေ အနေနှင့် သားသမီးများကို ဆူပူရုံမှအပ ရိုက်ခဲလှသည်။ ရိုက်မည့်ရိုက်တော့လည်း ခွေခနဲလဲသွားအောင်ပင် အင်အားကိုသုံးကာ လွှဲပြီးရိုက်ခဲ့သည့်အတွက် အရိုက်ခံရသော ကိုတူးတော့ ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ စူးမာကမူ အော်ပြီးငိုချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်း ထားရသည်။

စူးမာတို့သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်သော်လည်း မီးမဖွင့်ဘဲမှောင်ထဲတွင် ထိုင်နေမိကြ သည်။ ကိုတူးသည် သူ့ခုတင်ပေါ်သို့ဝုန်းခနဲပစ်လွှဲလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ထားသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ အလင်းရောင်လွဲလွဲလေးသာတိုးဝင်နေသော အမှောင်ခန်းထဲတွင် မောင်နှမ နှစ်ဦး တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုနေမိကြလေသည်။ ငြိမ်သက်စွာတွေးနေမိကြလေသည်။

‘နာလိုက်တာ စူးမာရယ်’

အတန်ကြာသောအခါမှ ကိုတူးသည် စူးမာအားခပ်တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောသည်။ စူးမာ သည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကို အသာစမ်းရင်းမေးလိုက်လေသည်။

‘ပရုတ်ဆီလိမ်းမလား ဟင် ကိုတူး၊ စူးမာ လိမ်းပေးမယ်လေနော်’

‘အသားနာတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အသားနာတာက ဆေးလိမ်းရင် ပျောက်တာပဲ’

‘ဟင် ဒါဆို ဘာကနာလို့လဲ’

‘စိတ်ထဲက နာနေတာ၊ ရင်ထဲက နာနေတာ’

ကိုတူးက ရှိုက်ငင်ရင်းပြောသည်။ မှောင်နေသဖြင့် ကိုတူး၏မျက်ရည်များကိုကား မမြင်ရချေ။ သို့သော် ရှိုက်သံကိုကြားနေရလေသည်။

‘သားသမီးကိုမုန်းတဲ့ မိဘရယ်လို့ ရှိပါ့မလား စူးမာရယ်။ ကိုယ့်ရင်ကဖြစ်တဲ့သား၊ ကိုးလလွယ်ပြီး ဆယ်လမှာမွေးရတာ။ အသက်နဲ့လဲပြီး နာနာကျင်ကျင်ဝေဒနာကြားထဲက မွေးလာရတဲ့ ရင်နှစ် ရင်သွေးကို ဘယ်အဖေ၊ ဘယ်အမေက မချစ်ဘဲနေပါ့မလဲ ချစ်တာချည်းပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ စူးမာနဲ့ကိုတူးကိုတော့ သိပ်မချစ်ပါဘူး၊ အမြဲဆူနေတာပဲ။ ဘယ်တော့မျှလဲ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်’

‘အို ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ စူးမာရယ်’

မမကြီးသည် ခေါင်းကိုဖြေးညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ စူးမာတို့ နားလည်သဘောပေါက်အောင် မည်ကဲ့သို့ပြောပြရမည်ကို စဉ်းစားနေပုံနှင့် မျက်မှောင်လေးတွေနဲ့နေသည်။

‘မနေ့တုန်းက မေမေရော ဖေဖေရော ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ထင်လဲ၊ နှစ်ယောက်လုံးအိပ်မပျော်ကြဘူးသိရဲ့လား။ ကိုတူးအိပ်ပျော်သွားတော့ ကိုတူးကိုသွားကြည့်ပြီး မေမေရယ် ငိုသေးတယ်’

‘ခု မေမေရော’

‘အိပ်ရာက မထသေးဘူး၊ ခေါင်းကိုက်နေတယ် ထင်တယ်’

စူးမာတို့အိမ်တွင်းမှ တောက်လောင်နေသည့်မီးပုံကလေးသည် မသေးလှပေ။ အိမ်သားတိုင်း၏ရင်တွင်းသို့ဝင်ကာ လောင်မြိုက်ခဲ့ပုံရလေသည်။ စူးမာနှင့်ကိုတူးတို့သာမက ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့၊ မမကြီးတို့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်ဆိုတော့ စူးမာအံ့ဩသွားသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ကျေနပ်သွားလေသည်။ တာတီးလေးပင်လျှင် မှိုင်းတွေတွေ့မျက်နှာလေးနှင့် အိပ်ရာထဲတွင်ခွေနေရှာသည်။

‘ကိုတူးရော အိပ်တုန်းလား’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ခုနတုန်းကပဲ မျက်နှာသစ်ပြီးထွက်လာတယ်လေ’

‘အစောကြီး ထသလား’

‘ဒီနေ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင်ထိုးမယ်တဲ့’

စူးမာသည် ခြံထဲသို့ ကဲကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးဘက်သို့ ခေါင်းကလေးငိုက်စိုက်နှင့်လျှောက်သွားသော ကိုတူးကို တွေ့ရလေသည်။ ညတုန်းက မမကြီး ပရုတ်ဆီ

လိမ်းပေးထားသဖြင့် ကိုတူး၏ပါးပြင်သည် အယောင်လျော့သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာလေးသည် အစ်ပြီး ငိုမျက်နှာလေးဖြစ်နေသည်။

‘ကိုတူးက ပြောတယ်’

‘ဘာ တဲ့ လဲ’

‘နာ လိုက် တာတဲ့’

‘အေးဟယ် ဖေဖေကလဲ အရမ်းရိုက်တာပဲ၊ စီးကရက်သောက်နေတာတွေ့တော့လဲ အရမ်းလွတ်ပြီးစိတ်ဆိုးသွားတာကိုး’

‘ဒါပေမဲ့ အသားက နာတာ ဟုတ်ပါဘူးတဲ့’

‘ဟင် ဒါဖြင့် ဘယ်ကလဲ’

‘စိတ်ထဲကတဲ့၊ ရင်ထဲက တဲ့’

‘အို’

မမကြီးသည် ပင့်သက်လေးရိုက်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုပြောချင်သော်လည်း စကားလုံးရှာမရဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးများသည် တရွရွလှုပ်နေလေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း တီးတိုးရေရွတ်နေသော မမကြီးသည် မျက်ရည် ရစ်ဝဲနေသည်။ စူးမာသည် ခုတင်တိုင်ကို နွဲ့နွဲ့လေးမှီလိုက်ရင်းမန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် တွေ့ဝေစွာရပ်နေသော ကိုတူးကို ဆီး၍ကြည့်နေမိလေသည်။ ကိုတူးကိုသနားသောစိတ်နှင့် စူးမာရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ အခုနေ ကိုတူးသာ ပြီးပျော်သွားမည်ဆိုပါက စူးမာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်လေးမည်သာဖြစ်ည်။ ထိုစဉ်တွင် စူးမာသည် အံဆွဲထဲတွင်ထည့်ထားသော အရုပ်ကားပိုင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာလေသည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်မှားနေကြတာပါ။ ကိုတူးလေး အထင်လွဲနေတာပါဟယ်’

မမကြီးကပြောနေသော်လည်း စူးမာ ဂရုမစိုက်မိတော့၊ ဗီရိုအံဆွဲကို ဝန်းခနဲဆွဲဖွင့်ကာ မွေ့နှောက်ရှာဖွေနေမိသည်။ ကြာကြာရှာရန်မလိုပါချေ။ စူးမာကိုယ်တိုင်စက္ကူနှင့်လုံလုံထုပ်ကာဂုတ်ထားသော အရုပ်ကားပိုင်းလေးကို အံဆွဲနှောက်ဘက်ထောင့်တွင်တွေ့ရသည်။ စူးမာသည် ထုပ်ထားသော စက္ကူလေးကိုဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းခဲ့သည်။

‘ကိုတူးရေ’

မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်သို့ပြေးလာရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုတူးကိုလည်းမတွေ့ရ၊ ထူးသံကိုလည်း မကြားရသဖြင့် စူးမာသည်ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေရင်း ထပ်ခေါ်လိုက်

သည်။

‘ကိုတူးရေ ဘယ်မှာလဲ’

‘ငါ ဒီမှာ’

ကိုတူး၏အသံကို အပေါ်ဘက်မှ ကြားရသည်။ စူးမာသည် အပေါ်ဘက်သို့ ဖြန်းခနဲ မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မန်ကျည်းရွက် မန်ကျည်းကိုင်းများကြားမှ ကိုတူးသည် စူးမာအားငုံ ကြည့်နေသည်။

‘ကိုတူး စူးမာပါတက်ခဲ့မယ်’

စူးမာသည် အရုပ်ကားချပ်လေးကိုအိတ်ထဲသို့ ထိုးလိုက်ရင်း မန်ကျည်းကိုင်းကိုလှမ်းဆွဲ လိုက်သည်။ ကိုတူးဆီသို့ရောက်အောင် စူးမာ လွယ်လွယ်လေးတက်နိုင်သည်။

‘မတက်ခဲ့နဲ့စူးမာ ငါက ဟိုခွကြားရောက်တဲ့အထိ တက်မလို့’

‘စူးမာပါ တက်မှာပေါ့’

‘အမြင့်ကြီး နင်မတက်နိုင်ပါဘူး’

ကိုတူးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း အထက်ဘက်သို့လှမ်းခိုပြီး တက်လိုက်သည်။ ကိုတူး သည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သစ်ပင်အတက်ကျင့်နေသည် မသိ။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကျင်လည် စွာတက်သွားလေသည်။ စူးမာသည် မန်ကျည်းကိုင်းကို ဆွဲကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

‘ဟာ လေတိုက်လိုက်တာ အရမ်း သိပ်ကောင်းတယ်စူးမာ။ အိမ်လေးဆောက်ပြီးမှ နင် တက်ကြည့်နော်။ ဒီကနေကြည့်ရင် မေမေအိပ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဟော မမကြီး ခေါင်းဖြီးနေတာ ရော’

စူးမာသည် ခေါင်းကိုမော့ကာ ကိုတူးအား မော်ကြည့်နေသည်။ ကိုတူးသည် မန်ကျည်း ကိုင်းကိုဖက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ စူးမာလည်း ကိုတူးနေရာတွင်ရောက်ပြီး ကိုတူးလို ကြည့်ချင်စမ်းလှသည်။

‘ကိုတူးရေ ဆင်းခဲ့ပါတော့ဆို’

‘အေးပါဟ’

‘ကိုတူးကို ပြစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ဟား အောက်ရောက်မှပြမယ်’

‘အခုပြောလေ’

‘ပြောပါဘူး’

စူးမာသည် လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ပြီး မတ်တတ်လေးရပ်လိုက်ရင်း ကိုတူးကိုအ

ကျပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုတူးသည် လေအေးအေးကို တဝကြီး ရှူလိုက်ပြီး စူးမာကို ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့များကိုပါ လွင့်နေအောင်တိုက်သောလေသည် အေးမြလှသည်။ မျက်နှာနားတွင် ဝန်းဝဲနေသော မန်ကျည်းရွက်စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးများသည်လည်း တဖျတ်ဖျတ်ယမ်းခါနေကြလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ကင်းပုံနွယ်များကိုဖြတ်ကျော်ကာ လျှောက်လာသော ဘဘသွင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကိုတူး ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးငုံ့ကြည့်နေမိစဉ်တွင် စူးမာကြည့်ရာသို့လိုက်ကြည့်သော ဘဘသွင်သည် ကိုတူးကိုမြင်သွားလေသည်။

‘အောင်မယ်လေး သားလေး ပါပျံ့သားလေး။ သစ်ပင်တက်နေတယ်လား ဘုရား ဘုရား’

ဘဘသွင်သည် သစ်ပင်အောက်သို့ပြေးလာရင်း ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့်အော်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်လာလေသည်။

‘သားလေး ကိုငယ် ဆင်းခဲ့ပါသားရယ်။ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့ပါ’

‘လာပြီ ဘဘ အဲ ပါပါ’

ကိုတူးသစ်ပင်တက်သည်ကိုသာ တွေ့ပါကရှူးနေသော ဘဘသွင်သည် တစ်ခါတည်း သွက်သွက်လည်သွားလိမ့်မည်ဟု ကြီးကြီးနှင့် ကိုကိုအောင်တို့ပြောဖူးသည်ကို သတိရသဖြင့် ကိုတူး မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမန်းကတန်း ဆင်းမိလေသည်။ သူ့ကိုချစ်လှသော ဘဘသွင် တစ်ယောက် ဒီထက်ရှူးသွားမည်ကိုကား ကိုတူး စိုးရိမ်မိသည်။ အရင်လိုနေသဖြင့် ကိုတူး၏ခြေထောက်သည် ကောင်းစွာမကုပ်မိဘဲ ချောခနဲ လျှောသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကလည်း ဖမ်းကိုင်မည့်သစ်ကိုင်းကို မိမိရရ မဖမ်းမိဘဲ လွတ်ထွက်သွားသည်။ ကိုတူး၏ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့သည် သူ့ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းလာပြီး ရိုက်ခတ်နေကြသည်ကိုသိလိုက်လေသည်။

‘အား ကိုတူး ကိုတူးရဲ့’

စူးမာသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်မိလေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခြေလွတ်လက်လွတ်ကျလာသော ကိုတူးတစ်ယောက် မြေပြင်နှင့် ရိုက်ခတ်သွားသည်ကို မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့်ကြည့်နေသည်။ ဝုန်းခနဲ မြည်သွားသော အသံသည် စူးမာ၏နားထဲမှနေပြီး နှလုံးအိမ်ထဲ အထိ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ပြေးလွှားသွားလေသည်။

‘ဟာ ကိုငယ် သားလေးရေ’

ဘဘသွင်သည် မျက်လုံးကြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်ကာ နဖူးပြင်တွင် ချွေးပေါက်ကြီးများ စီရရီရသီးလားသည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်မှ သတိမေ့သွားသလို စိုက်လဲသွားသည်။

အခြေအနေက မြန်ဆန်လွန်းသည်။ စူးမာ လုံးဝမ မျှော်လင့်၊ လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကပင် သစ်ပင်ပေါ်၌ပြူးနေသော ကိုတူးသည် ယခုအခါသစ်ပင်အောက်တွင် ခွေလဲလျက်ရှိ ချေပြီ။

‘အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး ကိုတူး။ ကိုတူးလေး မေမေရေ ဖေဖေရဲ့ လာကြပါဦး ကြည့် ပါဦး၊ အို ကိုတူး’

စူးမာ၏နားထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသော သံများကဆင့်ကဲဝင်ရောက်လာလေ သည်။ သို့သော်လည်းဘာကိုမျှအသေအချာမကြားရအောင် နားထဲတွင် ဆူဝေကာစီစီညံနေသည်။ မျက်လုံးများက ပြာဝေနေသော်လည်း ခွေခွေလေးလဲနေသော ကိုတူးကိုကား ကွက်ကွက်လေးမြင် နေရလေသည်။ ကိုတူးသည် မြေပြင်ကျယ်ကို ပါးနှင့်အပ်၍ ငြိမ်သက်စွာလဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာ လေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်နေသူလို အေးချမ်းနေလေသည်။

ကိုတူး၏မျက်တောင်ရှည်များသည် ဖြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ မျက်ခွံများကို လေးလံစွာ ပင့်တင်ရင်း တည့်တည့်ကြီးငေးကြည့်နေသည်။ အသိဉာဏ်များကို စုစည်းနေဟန်ရှိသော်လည်း မျက်လုံးညှိလေးများက ရိဝေနေသည်။

‘သား ကိုတူး၊ သတိရပြီလား’

ဖေဖေကဆိုနှင့်သောအသံနှင့်မေးလိုက်သည်။ ဖေဖေအသံကြားသောအခါ ကိုတူး၏ မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားပြီး မျက်လုံးလေးအရောင်တောက်လာလေသည်။

‘သား သားလေး သတိရပြီလား၊ သားရေ မေမေလေ မေမေခေါ်နေတာ ကြားတယ်

မဟုတ်လား’

‘မေမေလား’

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးလိုက်သည်။ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်သော မျက်လုံးလေးများ သည် ကြည်လင်နေလေသည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် တောင့်တောင်လေးရပ်နေသော စူးမာသည် လည်း ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသလို သက်သာသွားလေသည်။ ကိုတူးသတိရလာပြီဖြစ်သဖြင့် မသေနိုင်တော့ဟု တထစ်ချ ယူဆပြီး အားတက်နေမိသည်။ သံခုတင်တိုင်လေးများကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုတူးကို မျက်တောင်မခတ်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီး ဖြူဖြူနှင့် ခေါင်းပါမကျန် မင်းသားခေါင်းပေါင်းလို ပတ်တီးပေါင်းထားရသော ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း ယခုမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ စချင် နောက်ချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာသည်။ ကိုတူး၏နှာခေါင်းတွင် တပ်ထားသောပိုက်များနှင့် ခေါင်းရင်းမှ အောက်စီဂျင်ဘူးကြီးတို့ကိုလည်း မျက်စိနောက်လာသည်။

‘သားရယ် မေမေချစ်တဲ့သားလေး၊ သားကို မေမေသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် ချစ်ပါတယ်

ကွယ်၊ မမုန်းပါဘူး။ သား ကိုတူး မေမေ့ကိုစိတ်နာနေတယ်ဆို အို’

‘ခင်ရယ် သားနေမကောင်းတုန်း ဘာမျှသိပ်မပြောပါနဲ့ဦး။ ဒီမှာဖေဖေ့ကိုကြည့်စမ်းသား

ဖေဖေရော မေမေရော သားကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုထဲပဲ စိတ်ထဲစွဲထားနော်။ သား စိတ်

ကောင်းစရာတွေမတွေ့နဲ့တော့ ဟုတ်လား’

ကိုတူးသည် သူ့အပေါ်မှဆီးပြီး အုပ်မိုးကာပြောနေသော ဖေဖေနှင့်မေမေကို မော်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များစိမ့်ဝဲလာသည်။ ဖေဖေရိုက်စဉ်ကပင် ရုတ်ခြည်းမငိုသော ကိုတူး၏မျက်လုံး အိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်များသည် စိမ့်ပြီး စီးကျလာလေသည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းလေးတုန်ရီကာ မျက်နှာလေးကပြုံးနေသည်။ ကိုတူးသည် ငိုရင်း ပြုံးနေလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ဖေဖေနားသို့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက ကပ်လာပြီးတီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ဖေဖေမျက်နှာသည် ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး အခန်းပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားလေသည်။ ဖေဖေနှင့်အတူ အင်္ကျီရှည်ဖြူဖြူကြီးများ ဝတ်ထားသောဆရာဝန်ကြီးများသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဓာတ်မှန်ချပ်များ ကိုကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

‘စူးမာရော’

ကိုတူးက တိုးတိုးလေးမေးသည်။ စူးမာသည် ခုတင်ခြေရင်းမှနေပြီး ခုတင်ဘေးသို့ အပြေးလေးကွေ့ပြီး လျှောက်သွားသည်။ ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်မို့ စူးမာလန့်သွားသည်။ ကိုတူး၏လက်ချောင်းလေးများသည် ရေခဲတမျှအေးစက်နေလေသည်။

‘စူးမာ’

‘စူးမာရှိတယ် ကိုတူး’

‘မေမေက ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘အင်း’

‘ဖေဖေရော မေမေရော ငါ့ကိုချစ်တယ်တဲ့’

‘ချစ်ပါတယ်သားရယ် သိပ်ချစ်ပါတယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏ပါးပြင်ကို ဖွဖွလေးရှိုက်နမ်းကာအားမလို အားမရပြောလေသည်။ ကိုတူး၏မျက်နှာလေးသည် ပြုံးသည်ထက် ပြုံးလာလေသည်။ သို့သော် အပြုံးလေးက အရောင်မတောက်ဘဲဖြူလျော်နေသည်။ ကိုတူး မျက်နှာလေးက ဖြူလျော်ကာ သွေးဆုတ်နေသောကြောင့် ထင်သည်။

ထိုစဉ် ကိုကိုအောင်သည် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ကိုတူးကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာညှိသွားလေသည်။

‘ခေါင်းကိုထိသွားတယ် သိပ်စိတ်မချရဘူး’

မမကြီးက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကိုကိုအောင်သည် ကိုတူးကို ငိုကြည့်နေပြီးမှ ဘာဘွင်တစ်ယောက် အဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်သတိရကာ စိတ်ကောင်းဝင်လာကြောင်းပြောသည်။ ဘာဘွင် အကြောင်းကြားသောအခါ ကိုတူးသည်လည်း ဝမ်းသာသွားပုံရေ

သည်။

‘စူးမာရေ’

‘အင်း’

‘ငါနေကောင်းမှ လင့်စင်ဆောက်မယ်နော်၊ ဘာဘသွင်ကိုလဲ ကူဆောက်ခိုင်းတာပေါ့’

‘ဒန်းလေးပါ ဆင်ပေးပါလား ကိုတူးရာ’

‘အေး’

‘ကိုတူး သားလေး စကားသိပ်မပြောနဲ့နော်၊ မောနေမယ်’

မေမေသည် ကိုတူး၏လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ကာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ပြောသည်။ မေမေ့ဆံပင် မှအုန်းဆီနဲ့ မွှေးပျံ့ပျံ့ကိုရှုရှိုက်ရင်း ကိုတူးသည် ကြည်နူးစွာပြုံးနေသည်။ စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲတွင် သူ စိတ်စွဲလမ်းလှသော လင့်စင်အိမ်ကလေးကို အပြီးဆောက်နေလေသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် ပျဉ်ပြား များကို လွှနှင့်တိုက်၊ တူနှင့်ရိုက်နေသောကြောင့်ပေလားတော့မသိ။ ကိုတူးသည် နွမ်းဟိုက်ဟိုက် ဖြစ်လာလေသည်။ မောလာလေသည်။

‘စူးမာ’

ကိုတူးက လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့်ခေါ်သည်။ စူးမာသည် ကိုတူး၏လက်ဖျားအေးအေး လေးများကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်းထူးလိုက်သည်။

‘နှင့် ဘယ် ထွက် သွား တာ လဲ’

‘ဘယ်မျှမသွားပါဘူး ကိုတူးရဲ့ စူးမာ ရှိပါတယ်’

‘နှင့်ကို ငါမတွေ့ဘူး’

ကိုတူးသည် မျက်လုံးကိုခေတ္တမျှမှိတ်ထားပြီး အသက်ကိုမျှဉ်းရှုနေသည်။ ကိုတူး၏ မျက်နှာလေးကို တရိုက်မက်မက်စိုက်ကြည့်နေသော မေမေသည် အသက်မှရှုရဲ့လားဟု စူးမာ စဉ်း စားနေမိသည်။ ကိုတူး၏ နဖူကို ဖွဖွလေးစမ်းနေသောလက်ချောင်းလေးများမှအပ မေမေ့တစ်ကိုယ် လုံး ကျောက်ရုပ်လေးလို ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကိုတူးသည် အတန်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ မျက်တောင် ရှည်များကိုပင့်ကာ မေမေ့ကို စိုက်ကြည့်လေသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးလေးများနှင့် အားနည်းစွာစိုက် ကြည့်ရင်း ကိုတူး၏နှုတ်ခမ်းလေးများက ကြည်နူးစွာပြုံးနေလေသည်။

‘မေ မေ’

‘သား မေမေရှိတယ်’

‘မှောင်လှပြီ မီးဖွင့်တော့လေ’

စူးမာသည် ကိုတူးကိုကြည့်ရင်း ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ နေ့ခင်းကြောင် တောင် နေမင်းကြီးထိန်ထိန်သာနေသည်ကို မှောင်လှပြီဟု ကြောင်တက်တက်ပြောသော ကိုတူး

ကို ပြီးကျဲကျဲနှင့်ကြည့်နေမိလေသည်။ သို့ပါသော်လည်း မေမေမျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်းဖြူလျှော်ပြီး သွေးဆုတ်သွားသည်။ မကြီးကလည်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။

‘စူးမာပြန်တော့’

ထိုစဉ်တွင် စူးမာ၏ပခုံးကို ဖေဖေကသိုင်းဖက်ကာဆွဲခေါ်လိုက်လေသည်။ စူးမာသည် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာရင်း ဆင်ခြေတက်နေမိသည်။

‘ကိုတူးက စူးမာကိုခေါ်နေတယ် ဖေဖေ၊ စူးမာနေချင်သေးတယ်’

‘ပြန်ပါတော့ သမီးရယ်’

ဖေဖေအသံသည် ကြေကွဲမှုရောယှက်ကာ တုန်ယင်နေသည်။ စူးမာသည် ကိုဘိုးထွေး၏နောက်သို့ မကျေမနပ်နှင့်ပါလာလေသည်။ အားလုံးကနေရစ်ပြီး စူးမာတစ်ဦးတည်းပြန်လွှတ်လိုက်သည်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး စုနေသည်။

ကားက အိမ်နှင့်နီးလာသောအခါမှ စူးမာသည်တာတီးလေးကို အမှတ်ရလာတော့သည်။ အိမ်ရှိ လူကုန် ဆေးရုံသို့ရောက်နေသဖြင့်တာတီးလေးတစ်ဦးတည်း ဒေါ်ကြီးသက်ကို အဖော်ပြုရင်းနေခဲ့ရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ခွေလဲနေသောကိုတူးဆီသို့အတင်းပြေးဆင်းလာသေးသည်။ ကိုဘိုးထွေးက လမ်းခုလတ်မှဖမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တင်သွား၍ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့အပြေးတက်လာသော စူးမာကို တာတီးလေးသည် လှေကားထိပ်မှ ဆီးကြိုနေလေသည်။

‘မမစူး၊ တိုတိုသူ့ရော’

‘ဆေးရုံမှာ’

‘အနာသွေက တိတ်နာနေလား ဟင်’

‘မနာပါဘူး၊ ပျောက်မှာပါ’

စူးမာသည် တာတီးလေးကိုဖက်ကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နံနက်စာ မစားရသေးသော်လည်း လုံးဝစားချင်စိတ်မရှိချေ။ စားပွဲပေါ်ရှိ ရေတခင်းထဲမှရေကိုသာ တဝကြီးသောက်ချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် စိတ်မောလူမောနှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။

‘တား ခုနက ပျင်းလိုက်တာ’

‘အင်း’

‘တိုတိုသူ့ကို တားလဲ ကြည့်ချင်တာပေါ့’

‘အင်း’

‘တိုတိုသူ့ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’

‘အင်း’

စူးမာသည် မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လုံးဝနေကောင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုတူးနှင့်လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေလေသည်။ စူးမာအား ကိုတူးက မိလုမိခင်၊ လက်တံရှည်နှင့်ဖြန်းခနဲရိုက်တော့မည်ပြုစဉ်တွင် ရင်ထဲ၌လှုပ်ခနဲဖြစ်ပြီး လန့်နိုးလာသည်။ အပြင်တွင် တကယ်ပင် ပြေးလွှားကစားနေရသလို စူးမာသည် မောဟိုက်ဟိုက် ကလေးဖြစ်နေသည်။ ဘာစကားမျှမပြောဖြစ်ဘဲ သူ့ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေသော တာတီးလေးကိုငေးကြည့်နေမိလေသည်။ တာတီးလေးသည် စူးမာကိုကျောပေးရင်း အရုပ်ကားချပ်လေးများကိုဆက်နေသည်။

ကားချပ်ထဲမှ ဖြူနီဝါပြာ ပန်းကလေးများသည်လည်း ပွင့်နေဆဲ၊ ခွေးကလေးနှင့်ကောင်မလေးတို့သည်လည်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းရုပ်လုံးပေါ်လာသော အရုပ်ကားလေးကို စူးမာသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ငေးကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ အရုပ်ကားပိုင်းလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ကိုတူးကို ကောင်မလေး ခေါင်းတစ်ခြမ်းမပဲ့တော့သည့် အကြောင်း မပြောခဲ့ရ၍ စူးမာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နက်ဖြန်ကျလျှင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဟုတွေးရင်း ကွက်လပ်ဖြစ်နေသောနေရာလေးကို ဖြည့်လိုက်သည်။

‘ဟော လှတွားပီ တိတ်လှတွားပီ’

တာတီးလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးကာ အော်ဟစ်နေလေသည်။ စူးမာသည် ပြည့်စုံသွားသော အရုပ်ကားလေးကိုကြည့်ရင်းကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်တွင် လေးကန်သောခြေသံလေးကိုကြားရသည်။ မေမေဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ကပြန်ရောက်လာသည်မသိရ။ တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီးစူးမာတို့အား ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်။ မေမေ့နောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေသော ဖေဖေသည်လည်း ရုတ်ခြည်းပင် အိုစာသွားဟန်ရှိလေသည်။

‘တိုတိုသူ့ရော မေမေ’

တာတီးလေးက မေးသောအခါ မေမေသည် ဆတ်ခနဲ တုန်ရီသွားလေသေးသည်။ တံခါးပေါင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိလစ်သွားသူလို ပြူးကြောင်ကြောင်လေးပြန်ကြည့်နေသည်။ မေမေ့ မျက်နှာသည် ဖြူလျော်ပြီး မေမေ့မျက်လုံးများသည် ရီဝေနေလေသည်။

စူးမာသည် အရုပ်ကားချပ်ကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေရင်းနောက်တစ်နေ့ ကိုတူးဆီသွားသောအခါ ပြောရမည့်အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘာဘွင်နှင့် သွားတွေ့ပြီး သူ့သတင်းကို ကိုတူးဆီသို့ ပို့ရမည်။ ဒေါ်ကြီးသက် မျက်ရည်ကျကြောင်းလည်း ပြောရမည်။ အရေးကြီးဆုံးကား အရုပ်ကားလေးတွင် ကွက်လပ်မရှိတော့သည့် အကြောင်း၊ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကိုတူးကလည်း ပြန်ပြောမည်ဖြစ်သည်။ မေမေတို့၏မေတ္တာကို သိရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း ကွက်လပ်ကြီး မရှိတော့သည့်အကြောင်းကို စူးမာတစ်ဦးတည်းသာကြားအောင် တိုးတိုးလေး ပြောလိမ့်မည်ထင်သည်။

‘တိုတိုသူ့ အိပ်ပျော်နေလား မေမေ’

တာတီးလေးက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ချိန်တွင် မမကြီး၏အခန်းမှ ကြိတ်ပြီး ရိုက်နေသော

ရိုက်သံလေးက လွင့်ထွက်လာလေသည်။ ဖေဖေသည် မေမေ့ပခုံးကို တင်းတင်းကြီးဖက်လိုက်ရင်း
ကြေကြေကွဲကွဲပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ သားရဲ့ ကိုကိုတူး အိပ်ပျော်နေလေရဲ့၊ အိပ်မောကျနေလေရဲ့။’

မဝနွှာ